

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

Ocak 2017 SAYI: 25

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Devrimci Sol'dan:

Oligarşinin yönetememe krizi derinleşmiştir. Artık devlet resmi kurumlarıyla, yasalarıyla yönetemez duruma gelmiştir. 15 Temmuz “**dar-be**” girişimini de bahane eden AKP altı aydan beri ülkeyi **OHAL** ile yönetmektedir.

Oligarşinin faşist kurumları yetmiyor artık AKP'ye. **İpin ucunu** kaçırdıklarında sonlarının geleceğini düşünüyorlar. Onun için operasyonlar, gözaltılar, tutuklamalar hiçbir yasa, hukuk tanımadan en üst noktaya ulaşmış durumda.

Bir gecede 300'ün üzerinde demokratik kitle örgütü kapatıldı... AKP, halkın yasal, demokratik zeminde mücadele edeceği tüm alanları kapatmaya çalışıyor. Son altı ay içinde yüzlerce insanımız gözaltına alındı ve tutuklandı. Kurumlarımız mühürlendi.

AKP'nin OHAL'ini tanımıyoruz! Kurumlarımızdaki mühürleri söküp

attık. Bedeli ne olursa olsun demokratik mevzilerimizi koruyacağız...

Ancak şu da bir gerçektir ki, faşizm koşullarında **SİLAHLI MÜCADELEYİ** yükseltmeden

halkın faşizme olan öfkesini açığa çıkartmak mümkün değildir.

Ve dünya tablosuna baktığımızda emperyalizmin ideolojik ve siyasi önderliğini yaptığı uzlaşma, teslimiyet ve tasfiye süreci devam ediyor.

Kürt milliyetçi hareket Suriye'de emperyalizmin “**Kara Gücü**” olmayı çok daha “**etkin**” bir şekilde sürdürüyor. Türkiye'de ise tam bir politikasızlık hakim. Oligarşiyi uzlaşma masasına oturtmak için halkı hedef alan bombalı katliamlar yapmaktadır.

ABD'nin kuklası işbirlikçi Kolombiya oligarşisine karşı 50 yılın üzerinde silahlı mücadele veren **FARC** ise teslimiyet anlaşmasına imza attı ve hızla tasfiyeye

doğru gidiyor.

Biz, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin tüm saldırılarını bize yönelttiği bu süreçte **TEK BAŞI-MIZA**, ısrarla, kararlılıkla savaşı büyütme çabası içindeyiz.

Evet, tek başımızayız, ama asla karamsar değiliz. Tarihin ve bilimin yasaları bizden yana. Her

koşulda savaşma ve savaşı büyütme kararlılığımızdır.

Şehitlerimizle büyütüyoruz savaşı. Şehirde ve kırdaki savaşı tüm Anadolu'ya taşıyacağız.

Emperyalizmin ve faşizmin saldırıları buna engel olamayacak. Savaşı savaşıarak öğreniyoruz. 46 yıllık dev bir mirasa sahibiz **ve henüz yolun başındayız.**

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşmak isteyen herkesin yeri Cephe saflarıdır. Halkımız; faşizme karşı savaşmak için Cephe'ye **kati-lin! Kurtuluşa Kadar Savaş!**

Devrimci Sol 25. Sayı İÇİNDEKİLER

- Hayatımızı Savaşa Göre Örgütlemeliyiz...3
- Barikatlar, Uzlaşmazlığımızdır!... 15
- Demokratik Mücadele Militanca Mücadeledir!.... 21
- Komutanlar Savaşta Zaferimizin Garantisidir...50
- Emperyalistlerle Halklar Arasındaki Çatışmada “3. Taraf” Yoktur...60
- Polisin, MİT'in İşbirlikçileştirme Politikaları Çaresizliğidir!...71
- Şiir80
- Halkın Adaletinin Bir Fiskesi Zulmün Kalesini Sarstı ...82
- Asuman Akça Hakkında Uyarımızdır!..88

- Hiç Boşuna Çırpınmayın!...90
- Biz Kazanacağız! Kendi Bedenini Savaş Mevzisi Haline Getiren Savaşçılarımızla Biz Kazanacağız....95
- “Vurduk Kilidi Gitti” Diyor Fırıldak Süleyman...99
- O Bombalarla Delik Deşik Ettiğiniz Dağlardan... 103
- Leyla Aracı, Mahir Bektaş ve Oğuz Meşe... 107
- Oligarşiye Sesleniyoruz; Şehitlerimizin Ölü Bedenleri Nerededir Ve Şehitlerimize Ne Yaptığınızı Açıklayın?... 113

HAYATIMIZI SAVAŞA GÖRE ÖRGÜTLEMELİYİZ

**Savaşımız; Kapitalizme Karşı Sosyalizm, Emperyalizme Karşı
Bağımsızlık, Faşizme Karşı Demokrasi Savaşıdır**

Savaş TDK sözlüğüne göre "*Devletlerin diplomatik ilişkileri keserek giriştikleri silahlı mücadele*" dir.

Başka sözlüklere baktığımızda, savaşın anlamını biraz daha genişlettiklerini ve "Kişi topluluklarının birbirleriyle yaptıkları şiddet içeren ve yok edici mücadele" olarak nitelediklerini görürüz.

Karl Marks ve Engels Kominist Manifesto'da "*Şimdiye kadarki tüm toplumların tarihi sınıf savaşmaları tarihidir*" demişti.

Sınıf savaşmaları, tüm tarih boyunca emek ve sermaye arasında geçmiştir. Kimi dönemlerde şiddetini arttırarak, kimi dönemlerde ise şiddetini düşürerek. Ancak varlığını sürekli korumuştur. Çünkü sınıflar arası çelişkiler varlığını hiç yitirmemiştir. Savaşın şiddetinin yoğunluğu ise, o dönemdeki sınıf bilincine ve örgütlenmelerinin düzeyine bağlı olarak değişmiştir.

Savaşın temel çelişkisi emek ve sermaye arasında seyrederek tarih boyunca. Kimi zaman sınıfsal görünümü, kimi zaman ise ulusal görünümü ön plana çıkar.

Emperyalizm, dünyadaki tüm hammadde ve emek gücünü tekelinde toplayarak sömürsünü süreklileştirir. Hiç durmadan sömüren bir canavardır o. Bu sömürünün sonucu artan açlık ve yoksulluk, emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişkileri hızla büyötmektedir.

Dünya halkları ile emperyalizm arasındaki çelişkilerin giderek büyümesi, halkın emperyalizme karşı savaşının da maddi zeminini oluşturur.

"*Çağımız devrimler çağı olacaktır*" tespiti bu gerçekliğin ortaya çıkardığı bir durumdur.

Bu savaş, ülkemizde ABD emperyalizmi ve işbirlikçisi oligarşi ile esas olarak bizim aramızda yaşanmaktadır. Ülkemizde halk savaşının temsilcisi Parti-Cephe'dir. Savaş emperyalizmle Parti-Cephe arasındadır ve diyebiliriz ki, dünyada emperyalizme karşı ML ideoloji ile silahlı mücadele yürüten ve emperyalizmin ideolojik ve siyasi önderliğindeki uzlaşma, tasfiye ve teslimiyet sürecinin teslim alamadığı, sağa-sola savuramadığı tek örgütüz.

Bu bize emperyalizmle aramızdaki savaşın ciddiyetini göstermesi bakımından önemlidir. Bugün emperyalizm, yoldaşlarımızın başına ödöller koyuyor, bizi yok edilmesi gerekenler olarak ilan ediyor, "terör listeleri"nin başına koyuyor... **EMPERYALİZM VE OLİGARŞİ DÜŞMAN OLARAK BİZİ CİDDİYE ALIYOR.** Bu durumda biz de en az düşmanlarımız kadar savaşa ciddiyetle yaklaşmalıyız.

Dünya halkları ile emperyalizm arasındaki çelişkilerin giderek büyümesi, halkın emperyalizme karşı savaşının da maddi zeminini oluşturur. "*Çağımız devrimler çağı olacaktır*" tespiti bu gerçekliğin ortaya çıkardığı bir durumdur.

Hayatımızı savaşa göre örgötmeliyiz sözünün önemi burada ortaya çıkıyor. Halkımızın ve vatanımızın kaderi bizim ellerimizdedir ve düşmanlarımızla aramızdaki savaşın sonucunu belirleyecek olan, bizim savaşın yasalarına uymada ne kadar ilkeli ve

**Sınıf bilincinden kopuk öfke
çözölür.**

**Yerini sindirilmişlik, çaresiz-
lik, kadercilik, teslimiyet alır.**

**Her sıradanlık zamanla
çürümeye götürür.**

**Öfkeyi güçlü kılan sınıfsal
doğruluğudur...**

Bu öfkeyi büyötmeliyiz.

**Savaş zafer ve yenilgilerle büyür.
Hayatın içindeki sorunlara müdahale
etmeyi öğrendikçe güçleniriz.
Yenilgilerden ders çıkartmayı
başardıkça çelikleşiriz...**

kurallı olduğumuzdur. Hayatımızı savaşa göre örgütlemenin somut hali, savaşımızın ilke ve kurallarına uymaktır.

Savaş, zafer ve yenilgilerle büyür. Hayatın içindeki sorunlara müdahale etmeyi öğrendikçe güçleniriz. Yenilgilerden ders çıkarmayı başardıkça çelikleşiriz...

İlke ve kurallar savaşımızın gelişimini de belirleyecektir. Bir örgütte ne kadar çok ilke ve kural varsa savaşma gücü de o kadar artar.

Emperyalizm Çağında Savaşın Karakteri;

- 1- Sınıfsaldır ve zorunludur
- 2- Sürekli ve kesintisizdir.
- 3- Uzlaşmazdır. Taraflardan biri diğerini yok edene kadar sürecektir. Orta yol yoktur.
- 4- Devrimcidir, yani yok edici fakat yerine derhal yenisini inşa edici nitelik taşır.
- 5- Savaşta belirleyici olan silahlar değil, haklılık, meşruluk ve insandır.
- 6- Savaş örgütlüdür.

1 - Emperyalizm Çağında Savaşlar Sınıfsaldır ve Zorunludur.

"Önce siz buyurun mösyö burjuvazi" diyen engels bu savaştan kaçınmanın olanaksızlığını anlatır. Çünkü burjuvazi her aşamasında varlığını sürdürmek için tek üretici çoğaltıcı güce, yani emeğe saldırarak var olur.

Savaş sınıfsal çıkarlara dayanır. Egemenler savaşta kendi çıkarlarını gözetirken, yoksul halklar da kendi çıkarlarını gözetir. Yani AKP, halkı sömürenlerin çıkarları ve beraberinde kendi çıkarları için halka karşı savaşıyor, biz halkın çıkarları için AKP iktidarına karşı savaşıyoruz. Onların çıkarları bizimkine terstir. Zenginlerin çıkarına olan, yoksulların zararına, yoksulların çıkarına olan da zenginlerin zararınadır.

Savaşta zorunluluğu yaratan, savaşın sınıfsal karakteridir. Sınıfsallık savaşmayı zorunlu kılar. Çünkü

ortada hiçbir koşulda uzlaşamayacak çelişkiler vardır. Çıkarların uzlaşmazlığı vardır.

Dünyada büyüyen açlık ve yoksulluk oranları ile tekellerin büyüyen kar oranları bu zorunluluğun kaynağıdır. Dünyada bir milyardan fazla aç, dört milyardan fazla da yoksul halk yaşıyor. Her 5 saniyede bir çocuk açlıktan ölüyor. Dünyadaki toplam gelirlerin %50'si ABD'ye akıyor ve Amerika'da dünya nüfusunun 6.3'ü yaşıyor. Yani 6.3 dünya nimetlerinin %50'sine el koyuyor.

Bu tablo sınıf çelişkilerinin ve bu çelişkilerin ortaya çıkardığı, halklar açısından kanlı ve acılı bir tablodur. Bu tablo savaşımızın haklılığı ve meşruluğunu da içeren zorunluluğun kaynağıdır.

Bir avuç burjuvanın çıkarları için milyonlarca çocuğumuz açlıktan ölüyor, bir avuç burjuva çocuğunun zevkleri için bizim çocuklarımız aç ve mahrum yaşıyor. Bir avuç burjuvanın kadınlarının lüks yaşamları için dünya halkları açlık ve yoksullukla boğuşuyor. Böylesi bir tablonun ortasında **"sınıflar çelişkisinin son bulduğunu", "artık sınıf savaşlarının gerekliliğini yitirdiğini", "kapitalizmin insancillaştığını ve demokrasi taşıdığını"** savunanlar, **"barış"** olabileceğini savunanlar halkların kurtuluş savaşına ihanet edenlerdir. Düşüncelerini, sınıflarını ve davalarını terk edenlerdir ve söylemlerinin, sınıflar tarihinde bir yeri yoktur.

Bu savaşı biz değil egemenler başlatmıştır. Biz sadece savaşı kendi sınıfımızın yani halkımızın çıkarları için kabul ettik. Engels'in "önce siz buyurun mösyö burjuvazi" sözü, savaşı başlatanın halk düşmanları olduğu ve bizim de kabullendiğimiz gerçeğini anlatır. Savaşın sınıfsallığı ve yoksulluktan ve açlıktan kurtulmak için zorunluluğu, bu zorunluluğun bilinciyle bize saldıran düşmana karşı koyabilmek, halkın haklı savaşını sürdürebilmek ve nihayetinde düşmanı yenebilmek için yaşamımızı savaşa göre düzenlemek zorundayız.

2 - Savaş Sürekli ve Kesintisizdir.

Emperyalistler ve işbirlikçi iktidarlar gece gündüz, bıkip usanmadan, düğün bayram, genç yaşlı çocuk demeden, yorulmadan dinlenmeden sürdürmektedir bu savaşı. İki devletin ordusu düzenli bir savaşta yan yana geldiğinde bile bu savaşın dinlenme araları olur. Ancak emperyalizmin devrimci güçlere saldırısında, ara dinlenme olmaz. Tüm gücünü bu savaşa yöneltmiş durumdadır.

Neden?

Çünkü; burjuvazi, iktidarına nihai olarak son verecek olan gücün halk olduğunu, halkın savaşı olduğunu bilmektedir. Bu bilinç TÜSİAD eski başkanı Tuncay Özilhan'ın dediği gibi **"bir gün varoşlardan gelip gırtlaklarımızı kesecekler"** söyleminde kendini göstermektedir. Yani burjuvazi, yoksulluğa, işsizliğe, açlığa mahkum ettiği halkların kendisini yok edecek güç olduğunun bilincindedir. Ayrıca bu sonun kaçınılmaz olduğunun da bilincindedir. Tüm çabaları bu sonu geciktirmeye, çok daha ileri bir tarihe atmaya yöneliktir. Çünkü çıkarları bunu gerektirmektedir. İlk bakışta akla yatkın gelmemektedir. Zaten kapitalist toplum insan aklına uymayan bir toplumdur. Burjuvazinin bu sonu geciktirme çabası da aynı oranda akla uymamakta, ancak anlaşılırdır. Anlaşılabilirliği burjuvazinin yaşadığı hayattan vazgeçmek istememesidir. Bu nedenle her türlü yöntemle sınıf düşmanlarına, gırtlaklarını kesecek olanlara saldırmakta, örgütlenmelerini, politikalarını, ekonomisini savaşa göre şekillendirmektedir.

Dünya halkları da bu sömürü, yoksulluk ve açlık devam ettiği sürece, kendi çıkarları için savaştan vazgeçmeyecektir.

Yani anlaşılacağı üzere, savaş kesintisiz olarak emperyalizm ve işbirlikçileri ile dünya halkları arasında sürecektir. Ta ki dünya halkları emperyalist boyunduruğa devrimler ile son verene kadar.

Savaşın sürekliliği, savaşın taraflarını da sürekli olarak birbirlerine karşı politika üretmeye, birbirlerinin saldırılarına karşı önlemler almaya, birbirlerinin açıklarını kollayarak darbeler vurmaya yani kesintisiz olarak savaşmaya zorunlu kılar. Savaşta rehavete kapılan, düşmanını küçümseyen, savaşı kendiliğindencilığe bırakan, politika üretmeyen taraf kaybeder. Biz ise; "emperyalizmin kurbanı değil celladı olacağız" iddiası taşıyoruz. Bu iddia bizi, tüm yaşamımızı savaşa göre şekillendirme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakıyor. Bu sebeple hem düşüncede ve çalışmada hem de cephede düşmanın dinlenmeden saldırdığını bilerek her daim tetikte olmalıyız.

3 - Savaş uzlaşmazdır. Ya Emperyalizm Kaybedecektir, Ya Da Dünya Halkları

Bu Savaşta tarafların "tamam anlaşalım" deme hakları yoktur. "Savaşların kazananı yoktur" şeklindeki burjuva beylik sözünün tersine, bu savaşın kazananı ve kaybedeni vardır. Tereddüt yaşayan, geri çekilen

kaybeder. Tarafsız bir alan yoktur. Her geri adım düşman tarafından doldurulur.

"Savaş iki tarafın iradesini birbirine kabul ettirmek için başvurduğu bir şiddet hareketidir ve taraflardan birisi iradesini diğerine kabul ettirene kadar sürer" der Lenin. Yani mutlaka bir yeneni ve yenileni vardır. Savaş uzlaşıyla sonuçlanmaz. Her uzlaşının aslında bir galibi ve bir mağlubu vardır. Bugünün dünyasında, uzlaşmalardan ortaya çıkan mağlubiyetlerin tamamı, silahlı mücadeleyi terk eden, devrimden vazgeçen güçler olmuştur.

Emperyalistler ve işbirlikçileri bu uzlaşmalardan yüzde yüz zaferle çıkmışlardır. En son Kolombiya oligarşisi ile FARC arasındaki uzlaşma, "teslimiyet" sürecinin ortaya çıkardığı gerçeklik budur. 57 maddelik anlaşma metninin 56 maddesini Kolombiya oligarşisi reddediyor. Bu durum, Kolombiya'daki sözde "barış"ın aslında bir teslimiyet olduğunun göstergisidir. Bunun tersinin olması da beklenemezdi. Çünkü tüm dünyada, emperyalizme ve oligarşilere karşı silahlı mücadele veren örgütlerin tasfiyesi, emperyalizmin ideolojik ve siyasi öndeliğini yaptığı bir süreçtir ve ülkemizde de kendini Kürt Milliyetçi Hareket ve onun kuyrukçusu olan oportünist sol nezdinde göstermektedir.

Yani **"uzlaşma"**, **"barış"** vb. ile süslenerek üzeri örtülen gerçeklik aslında TESLİMİYET gerçekliğidir. Yoksa ortada bir uzlaş, bir barış yoktur, olamaz da. Çünkü sınıfsal yaşamları tamamen birbirlerinin ölümüne mahkum olan iki karşıt sınıf arasındaki savaştan behsediyoruz.

Savaşın bu uzlaşmazlığını günlük yaşamımıza taşımak zorundayız. Uzlaşmazlık, her koşulda direnme ve savaşma iradesi, militan bir beynin gelişme kaynağıdır. Düşmanın hiçbir politikasıyla uzlaşmamak

Bu savaş ülkemizde ABD emperyalizmi ve işbirlikçisi oligarşi ile esas olarak bizim aramızda yaşanmaktadır. Ülkemizde halk savaşının temsilcisi Parti-Cephe'dir. Savaş emperyalizmle Parti-Cephe arasındadır ve diyebiliriz ki, dünyada emperyalizme karşı ML ideoloji ile silahlı mücadele yürüten ve emperyalizmin ideolojik ve siyasi önderliğindeki uzlaşma, tasfiye ve teslimiyet sürecinin teslim alamadığı, sağa-sola savuramadığı tek örgütüz.

**Kendilerine sınır çizenler
ustalaşmakta direnenler
dar görüşlüler
asla ilerleyemezler.**

**Belli bir yerde ve zamanda belli bir
rol oynayabilirler ama bu önemli rol
oynayamazlar.**

**Bizim ise sürecin önünü açacak, her
şart altında savaşacak ve savaştıracak
yöneticilere ve savaşçılara ihtiyacımız
var.**

Kendimize böyle bakmalıyız.

son derece önemlidir. Çünkü düşmanımız tarihsel birikimiyle elindeki her türlü olanakla beyinlerimizi teslim almaya çalışıyor. Savaşın kazanıldığı esas cephe, beyinlerimizdeki cephe. Beyinlerimizdeki savaşı kaybettiğimizde bizim ölümümüz gerçekleşir. Beynimizdeki savaş, ideolojik, siyasi, kültürel bir savaştır. Yani düşmanla tüm bu alanlarda birden çatışmalıyız. Bu çok zor değildir aslında. Düşmana cepheden tavır almak, uzlaşmaz olmak ve sınıfsal çıkarlarımızın bilincinde olmak yeterlidir.

Uzlaşmamak öğrenilebilir. Duyguda, düşüncede uzlaşmayı reddetmek için, savaşçı düşmanını iyi tanımak zorundadır. Düşmana ait her tür bilgiyi; siyasi, teknik kültürel her tür bilgiyi **SÜREKLİ** olarak öğrenmelidir.

4 -Halkların Savaşı Devrimcidir

Yani sadece yok etmekle kalmaz, yerine yenisini koymak zorundadır. Yeniyi inşa etmeyen taraf savaş kazanmış sayılmaz.

Bu savaş ülkemizde, ABD emperyalizmi ve işbirlikçisi oligarşi ile esas olarak bizim aramızda yaşanmaktadır. Ülkemizde halk savaşının temsilcisi Parti-Cephe'dir. Savaş emperyalizmle Parti-Cephe arasındadır ve diyebiliriz ki, dünyada emperyalizme karşı ML ideoloji ile silahlı mücadele yürüten ve emperyalizmin ideolojik ve siyasi önderliğindeki uzlaşma, tasfiye ve teslimiyet sürecinin teslim alamadığı, sağa-sola savuramadığı tek örgütüz.

Kendilerine sınır çizenler, ustalaşmakta direnenler,

dar görüşlüler asla ilerleyemezler.

Belli bir yerde ve zamanda belli bir rol oynayabilirler ama önemli bir rol oynayamazlar.

Bizim ise sürecin önünü açacak, her şart altında savaşacak ve savaştıracak yöneticilere ve savaşçılara ihtiyacımız var.

Kendimize böyle bakmalıyız.

Yeniyi yaratma süreci ise geleceğe ertelenemez. Düşmanla aramızdaki savaş siyasi, politik, ideolojik, askeri ve kültürel olarak sürmekte. Düşman saldırılarını ise esas olarak kültürel alanda yoğunlaştırmaktadır. ABD emperyalizminin istihbarat örgütü olan CIA'nın dünyada 800 kadar dergiyi finanse ediyor olması, düşmanın saldırılarının kültürel alanda olduğunu ve esas olarak da beyinlerimize yöneldiğini göstermektedir.

Yine AKP iktidarının, kayyum atamalarıyla, haklarında davalar açarak, vergi operasyonlarıyla, neredeyse bütün burjuva, görsel ve diğer basın organlarını kendi elinde toplaması düşmanın savaşta kültürel-ideolojik mücadele araçlarına ne kadar önem verdiğini göstermektedir.

19 Aralık operasyonu ve ardından hayata geçirilen tecrit politikası düşmanın ideolojik saldırıya ne kadar yoğunluk verdiğini gösteriyor. Çünkü düşman ideolojik olarak kazananın da nihai zaferi kazanacağını biliyor. Bu nedenle, bizi yozlaştırmaya, çürütmeye çalışıyor. Bunu Kürt Milliyetçi Hareket ve oportünist sol nezdinde büyük oranda başarmış durumda.

Biz ise bu süreci direnerek 122 şehit ile zafere dönüştürdük. Bu bizim devrimci yanımız. Üretmek ve direnmek. Üretmeden, direnmeden devrimci olunamaz, savaş sürdürülemez. Direnmek ve üretmek eskinin yerine yenisini koymaktır. Yıkılanın yerine yenisini yapılandırmaktır. Geri olanın yerine ileri olanı koymaktır. Burjuva düşüncenin yerine devrimci düşüncüyü koymaktır. Uzlaşmak yerine direnmektir. Böyle baktığımızda önümüzde önemli bir görev vardır;

Halkımızın ve vatanımızın kaderi bizim ellerimizdedir ve düşmanlarımızla aramızdaki savaşın sonucunu belirleyecek olan, bizim savaşın yasalarına uymada ne kadar ilkel ve kurallı olduğumuzdur. Hayatımızı savaşa göre örgütlemenin somut hali, savaşımızın ilke ve kurallarına uymaktır.

Savaşarak yaşamımızı devrimcileştirmek. Devrimleşmenin yolu savaşmaktır. Kendimizle, zaaflarımızla, eksikliklerimizle savaşmak. Eskinin yerine yenisini koymak sadece bir iktidar meselesi değildir. Biz Parti-Cephe'liler, bugünden sosyalist kişiliği yaratma savaşımı vermeliyiz. Bu aynı zamanda emperyalizmin ve işbirlikçilerinin iktidarlarına son verme mücadelesidir de. Çünkü; **KENDİMİZLE OLAN SAVAŞAMIZI KAZANMADAN DÜŞMANLA OLAN SAVAŞI KAZANAMAYIZ.** Kendimize karşı olan savaş, bir adım öne çıkma, birken iki olma, zaaflarımızı yenme ve nihayetinde **YENİ İNSANI YARATMA SAVAŞIDIR.**

5- Savaşta Belirleyici Olan Silahlar Değil, Haklılık-Meşruluk Ve İnsandır.

Bu savaş eşit olmayan güçler arasında geçmektedir. öyle ki bu iki gücün sahip olduğu silahlar kıyas bile edilemeyecek ölçüdedir. Emperyalizm yüzlerce yıllık yönetme tecrübesiyle, sömürgelerinden edindiği zenginliklerle ve güçlü silahlarla saldırmaktadır. Ancak tüm bunlara rağmen güçlü olan emperyalistler değil, halktır. Mao, emperyalizmi "kağıttan kaplan" olarak nitelerken, taktik anlamda güçlü olduğunu, stratejik olarak ise güçsüz ve zayıf olduğunu söyler.

Yani emperyalizmin gücü teknik ve silah anlamdadır ve geçicidir. Çünkü tüm savaşlarda belirleyici olan asli unsur insandır. Bu savaşın en temel yasalarındandır. Savaşın kaderini belirleyen, tayin eden insandır. Çünkü savaşı ve savaş araçlarını yöneten ve sürdüren insandır.

Bunun yanında, burjuvazi sınıfsal olarak geri olanı ve çürüyeni temsil etmektedir. İleri olanı ve geleceği ise devrimciler temsil ederler. Toplumsal olarak geri olan, yok olmaya mahkumdur. Bu niyetlerin ötesinde tarihin zorunluluğudur. Bunu kimse değiştiremez. Bu nedenle burjuvazinin iktidarı mutlaka son bulacaktır.

Yine sömürenlerin haksız oluşları, adaletsiz oluşları, bir avuç oluşları da stratejik olarak zayıflıklarıdır. Halklar ise haklıdır,meşrudur. Bizim savaşımız haklı ve meşru bir savaştır. Milyarlarca halkın savaşıdır. Burjuvazi bir avuçtur. Biz bir avuç karşısında milyarların çıkarlarının temsilcisiyiz. Bu nedenle de güçlü olan biziz.

Halkımızın ve vatanımızın kaderi bizim ellerimizdedir ve düşmanlarımızla aramızdaki savaşın sonucunu belirleyecek olan, bizim savaşın yasalarına uymada ne kadar ilkeli ve kurallı olduğumuzdur. Hayatımızı savaşa göre örgütlemenin somut hali, savaşımızın ilke

4-Emperyalizm Çağında Savaşın Karakteri;

1-Sınıfsaldır ve zorunludur

2-Sürekli ve kesintisizdir.

3-Uzlaşmazdır. Taraflardan biri diğerini yok edene kadar sürecektir. Orta yol yoktur.

4-Devrimcidir, yani yok edici fakat yerine derhal yenisini inşa edici nitelik taşır.

5-Savaşta belirleyici olan silahlar değil, haklılık-meşruluk ve insandır.

6-Savaş örgütlüdür.

ve kurallarına uymaktır.

Burjuvazi çürüyeni temsil eder, bu nedenle de stratejik olarak zayıftır. Biz ise halkın değerlerinden, geleneklerinden yanayız. Ahlaktan, onurdan, namustan yanayız. Bu nedenle güçlü olan biziz.

Taktiksel üstünlük geçicidir. Kitleler devrimci savaş etrafında örgütlendikçe düşmanın zayıflığı kendini daha çok hissettirecektir. Taktiksel üstünlükleri, halkın henüz kitlesel olarak savaşa katılmamış olmasındandır. Halk örgütlendikçe, yaratıcılığını ve becerisini savaşa kattıkça düşmanın bu taktiksel üstünlüğü de yavaş yavaş yerini güçsüzlüğe ve zayıflığa, giderek de yenilgilere götürecektir.

Bugün sol saflarda, güç olma meselesinde büyük bir çarpıklık yaşanmaktadır. İdeolojik güç yerine silahların gücü tercih edilmekte, Kürt Milliyetçi Hareketin meydanlarda, sokaklarda patlattığı tonlarca bombada "güç" aranmaktadır. Oysa ulu orta patlatılan ve çoğunlukla halka zarar veren bu bombalar, güç olmanın ötesinde tam bir zayıflığın göstergesidir.

Zayıflık; siyasal ve ideolojik zayıflıktır. Bu zayıflık Kürt Milliyetçi Hareketi, Ortadoğu'da emperyalizmin kara gücü haline getirmiştir. Yine oportünist sol aynı düşüncenin sonucu olarak kendi iradesini yitirerek, Kürt Milliyetçi Hareketin iradesine tabi olmuştur.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşma kararlılığında ve isteğinde olan tüm güçlerin anlaması zorunlu olan temel mesele, savaşın esas olarak politikayla yürütüldüğüdür.

Belirlenen hedefe giden yol üzerindeki bütün engelleri süpürüp atan öfkenin zaptedilmez gücümüzdür...

Bu öfke ve kine sahipsek önümüze çıkan her türlü engeli süpürür atarız.

Siyaset ve ideoloji savaşın iradesidir. Ve kırılma da esas olarak bu alanlarda yaşanmaktadır. Silahlarını teslim eden güçler, savaşı ilk olarak beyinlerde kaybeden güçlerdir. Bu nedenle de emperyalizmin saldırıları silahlı alandan çok, ideolojik ve kültürel alanda yaşanmaktadır.

ABD emperyalizminin raporlarında bizim için "olanakları hedeflerinin çok altında" derken ideolojik ve siyasi gücümüzden bahsetmektedir. Olanaklarımızın kısıtlı olduğunu biliyor ancak yine de bizi "yok edilmesi gereken örgüt" olarak tanımlıyor. Binlerce gerillaya ve bir çok silaha sahip Kürt Milliyetçileri için bunu söylemiyor. Çünkü bizim sınıf ve iktidar bilincine, sınıf kinine, ideolojik netliğe ve bağımsızlığa sahip olduğumuzu biliyor. Bundan dolayı olanaklarımızın yetersizliğine rağmen bizden korkuyor.

Fidel Castro ve yoldaşları bir tekne ile Meksika'dan Küba'ya vardıklarında düşmanın kuşatmasına yakalanmış ve sadece 12 kişi kalmışlardı. Sadece 12 adam ve yetersiz olan bir kaç silah. Ancak bu 12 adam yetersiz silahlarla ABD emperyalizminin burnunun dibinde bir devrim gerçekleştirdiler.

Önemli olan savaşın yasalarıyla hareket etmektir. Hayatımızı savaşa göre örgütlemenin anlamı, silahların gücüne tapmadan, esas gücün halkın örgütlülüğü olduğu bilinciyle, halkı örgütlemek ve silahlandırmaktır. Silahlandırmak, her türlü aracı silah haline getirmektir.

Emperyalizm Çağında Savaşın Karakteri;

- 1-Sınıfsaldır ve zorunludur
- 2- Sürekli ve kesintisizdir.
- 3- Uzlaşmazdır. Taraflardan biri diğerini yok edene kadar sürecektir. Orta yol yoktur.
- 4- Devrimcidir, yani yok edici fakat yerine derhal yenisini inşa edici nitelik taşır.
- 5- Savaşta belirleyici olan silahlar değil, haklılık-meşruluk ve insandır.
- 6- Savaş örgütlüdür.

Halk örgütlendikçe kendi silahlarını da yaratacaktır. Tabiki buradan silahlanmaya önem vermeyelim, silah bulmayalım demiyoruz. Anlatmak istediğimiz, silahın gücüne taparak, halkın ve kadronun gücünü önemsemeyen, ideolojik mücadeleye önem vermeyen anlayışın yanlışlığıdır.

Çünkü silahın gücüne önem verenler, emperyalizme ve faşizme karşı savaşamazlar. Çünkü halk bu savaşta hiçbir zaman, düşmanlarının sahip olduğu silah gücüne sahip olamayacaktır. Halkın gücü örgütlülüğünde, yaratıcılığında, yüzmilyonlar, milyarlar olmasında, tarihsel haklılığındadır.

6 - Savaş Örgütlülüktür

Devrim kitlelerin eseridir. Evet ama rastgele biraraya gelmiş ya da getirilmiş insan kalabalıkları değildir kitleler. Çıkarları devrimde olan halktır. Halk çıkarlarının devrimde olduğunu anladıkça mücadeleye katılır. Yoksa kuru soyut ajitasyonlarla, olmalı, savaşmalı vb. söylemlerle örgütlenmez. Biz ne söylersek söyleyelim, eğer ki halka, çıkarlarının devrimde olduğunu göstereceksek halkı örgütleyemeyiz. Bu çok net ve tartışmasızdır.

Örneğin; halkın sağlık sorununa çözümler bulmak, eğitim sorunlarına çözümler bulmak, açlık sorununa çözümler bulmak, elektrik, yol, konut vb. ihtiyaçlarına çözümler üretmek. Elbetteki elimizdeki olanaklarla bugünden bütün bu sorunlara çözümler bulamayız ancak biz halka sorunlarının devrimde olduğunu gösterebiliriz. Göstermek zorundayız.

Bunun için de, öncelikle her koşulda savaşabilecek bir örgüt olmak gerekiyor. Nihayetinde savaşı yürütecek olan güç, en özlü ifadesiyle bir savaş örgütüdür. Örgüt, devrim pratiğinin aslı ögesidir.

Oligarşinin ideolojik, politik ve askeri her türden saldırısını göğüsleyebilecek ve giderek politik askeri düzeyde, oligarşiye karşı saldırıyı geliştirebilecek ideolojik ve askeri donanıma sahip bir örgüttür dayının sözünü ettiği **SAVAŞ ÖRGÜTÜ...**

Çünkü bir kez başladığında, bir tarafın teslim olmasına ya da yok edilmesine kadar giderek tırmanacak olan savaşı göğüsleyebilmek, her şeyden önce **LENİN'İN DEYİMİ İLE TEK BİR ADAM GİBİ HAREKET EDEBİLMEK** yeteneğine sahip olmayı gerektirir...

Tek bir adam gibi hareket edebilmek kolektivizmdir. Kolektivizm kişisel inisiyatifini önemsiz kılmaz. Örgüte yönelik gelişen bir durum; halka, bize yönelik bir

saldırı; plana uymayan bir gelişme anında inisiyatif kullanmak gerektiğini bilmeliyiz. Bütün günlük zorlukların ve tehlikelerin üstesinden tek başına gelebilmek için karar alma ve uygulama yeteneğini kazanmak zorundayız.

SAVAŞIN İSTEDİĞİ NİTELİKTE İNSANLAR OLMALİYİZ

NEDİR BUNLAR;

Devrimci tarafın belli niteliklere sahip olması gerekir. Bunlar;

a -Disiplin ve kurallı yaşamak;

Düşman halka karşı yürüttüğü savaşta oldukça disiplinlidir. iktidarını koruyabilmek için ihtiyacı vardır buna yoksa yönetemez, baskı ve sömürünün her anını buna göre kurar ve ezdiği sömürdüğü halklardan buna uyması için yasalar kurallar koyar...

Halkımız karnını doyurabilmek için çalışmak zorundadır ve bu çalışma içinde patronun koyduğu kurallara istemese de uyar... Sabahın köründen akşamın bir saatine kadar çalışır. Molaları çok azdır, tualete, yemeğe ayrılan zamana uymak zorundadır vb..

Belirlenen hedefe giden yol üzerindeki bütün engelleri süpürüp atan öfkenin zaptedilmez gücüdür...

Bu öfke ve kine sahipsek önümüze çıkan her türlü engeli süpürür atarız.

Devrimci ise bilinçli gönüllüdür, neyi neden yapması gerektiğini bilendir, bu yüzden yaşamı düşmanın disiplin ve kurallarından çok daha fazlası ile örme-lidir.

Günün hangi saatlerinde, ne kadar uyunacağından, yapılması gereken işlere kadar disiplini yaşamının vazgeçilmez bir parçası haline getirmek zorundadır.

Tüm gücümüzü; her türlü olanağı, insanı savaşa sürmek disiplinli ve kurallı yaşamla mümkün olur ancak.

İşte bu savaşta disiplinli, kurallı-ilkeli olmak bizim en değerli silahımızdır. Unutmamalıyız ki; **BİR ÖRGÜTTE NE KADAR ÇOK İLKE VE KURAL VARSA SAVAŞMA GÜCÜ O KADAR ARTAR.** Aynı oranda ilke ve kuralsızlıklar ne kadar çok ise bir örgütün savaşma gücünü o kadar düşürürler. Bu nedenle yaşamımızı savaşa göre örgütlemek derken, ilkeli ve kurallı bir yaşam anlaşılması gereklidir.

b - İradilik;

Ancak bilmek, anlamak yetmez. Öyle olsa en güçlü devrimciler bilim adamları olurdu. Bu konuda devrim-

cinin sahip olacağı en değerli silahlardan biri iradedir.

Marx'ın Feaurbach üzerine tezlerinden 11.si değişimin ancak irade ile olabileceğini ögütler.

İrade Dayı'nın deyimi ile cüret ve emektir.

Cüret edeceğiz. Yani ne kadar güç olursa olsun isteğimizi gerçekleştirmek için emek vermeye ve pes etmemeye karar vereceğiz.

Emek vereceğiz. kol ve kafa emeğimizi hedefimize harcayacağız. Bir şeyi çok istediğimizde beynimiz sinirlerimiz ve vücudumuzun tüm kaslarını o isteğe yoğunlaştırırız. Böylece vücudumuz da o isteği elde etmeye odaklanır.

İradilik bir devrimci için en temel özelliklerden biridir, devrimciyi devrimci yapan özellik desek abartı olmaz.

Hedeflerimize yoğunlaşmak, eksik ve zaaflarımızı aşmak,başarmak idare ile mümkündür...

Büyük ölüm orucu direnişimiz sürecinde Gülnihal Yılmaz Kütahya Hapishanesi hücrelerinde şehit düşmüştür. Düşman direnişçilerimizin şehit düşmemesi, ölmekten sakat kalması için her türlü işkenceyi uygulamaktadır. Durumu biraz kötüleşen ölüm orucu savaşçıları hemen hastanelere kaçırıp zorla müdahale ile sakatlamaktadır... Bilincini tam olarak kaybetmeyen savaşçılar her şeye rağmen hastane odalarında şehit düşebilmek için, yani ölebilmek için büyük bir irade göstermektedirler...

Gülnihal, Özlem Türk ve Fatma Köse, Yani Kütahya Hapishanesi'nin üç yigit kadın direnişçisi, düşmanın bu politikası karşısında birbirlerine söz vermişlerdir. Birimiz mutlaka hücrede şehit düşmeliyiz ve düşmanın bu politikasını bozmalıyız diye...

İşte bunu Gülnihal başarmıştır. Aldıkları bu kararı unutmamışlardır, nasılsa ölüm orucundayız dememişlerdir. Çok büyük bir irade ile hapishane idaresi ve doktorlarını yanıltmayı başarmışlardır. Ki günde üç, dört defa hücreye denetime geldikleri halde...

Nasıl başardı Gülnihal bunu... Hedefine kilitlendi, asla imkansız diye düşünmedi (ki düşman öyle diyordu,

Bir şeyi deli gibi isteyen insandan daha güçlü bir şey yoktur.

Mesele bu isteğin ortaya çıkması çıkartılmasıdır.

Bunun yolu yapacağımız işe inanmak-tan geçiyor...

"emperyalizmin kurbanı değil celladı olacağız" iddiası taşıyoruz. Bu iddia bizi, tüm yaşamımızı savaşa göre şekillendirme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakıyor. Bu sebeple hem düşüncede ve çalışmada hem de cephede düşmanın dinlenmeden saldırdığını bilerek her daim tetikte olmalıyız.

asla

burda ölmeyeceksiniz) ve büyük bir emekle bedenini yola getirdi... İdare ve doktor kontrolleri öncesi tüm enerjisini topladı, soluk görünen yüzünü tokatladı, iyi görünsün diye... Midesi bulana bulana içti sularını ve şekerini yedi.... (ki artık hiç su alamayacak, şeker yiyemeyecek durumda idi) Son ana kadar düşman anlamadı onun artık ölümün kıyısına geldiğini... Doktorlar gittikten sonra nefes alacak hali bile kalmıyordu, o kadar zorluyordu kendini. Ve bir gece son nefesini verdi Gülnihal... Sabah hücrelerine geldiklerinde düşman büyük bir şok yaşadı...

Öfkelerinden idareyi değiştirdiler..

Bu bizim tarihimizden sadece bir örnek... Asla imkansız diye bir şey yok ve bu imkansız denilen şeyler sadece ve sadece hedefe kilitlenmiş irade ile başarılabilir..

c - Merkezilik

Her devrimci iradesini disiplinini ortak ihtiyaçlarımıza ve ortak programımıza sevk etmelidir. Bilgiler, deneyler, birikimler ve insan enerjisi hepsi her şey merkezileşmelidir. Aksi halde emperyalist düşmanın karşısında güçlü duramayız.

Merkeziliğin bir kadro için iki anlamı vardır;

Birincisi; Hareketin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmak, bir adım atarken, bir işi yaparken, bir kararı alırken, halkın, Cephe'nin, devrimin çıkarına olup olmadığına bakmak.

İkincisi ise; Merkeze tabi olmak. Yani kararları itirazsız olarak uygulamak. Herhangi bir alanın komitesi veya işleyişi içindeyiz ve kararlar alıyoruz. Merkezi olmak, alınan kararları veya örgütten gelen kararları tartışmaksızın yerine getirmektir. Eğer aklımız yatmıyorsa karar öncesinde tartışabiliriz. Her şeyi tartışabiliriz. Bizim tartışılmayacak hiçbir şeyimiz yoktur. Ancak karar bir kere alındı mı onu uygulamak gerekir. Eğer kararın yanlış olduğunu düşünüyorsak daha sonra tartışılmalıdır. Ancak eylem anında hiçbir

karar tartışılmaz. İkinci olarak hiçbir kadro ve savaşçının ben bu kararı uygulamıyorum deme hakkı yoktur. Bir işbirlikçilik ve bir hainlik olmadığı sürece sorumlunun, komutanın talimatlarına uymak zorunludur. Bu Demokratik Merkeziyetçilik ilkemiz gereği bir zorunluluktur.

Tüm gücümüzü; her türlü olanağı, insanı savaşa sürmek zorundayız. Biz haklı, sonuna kadar haklı bir savaşı sürdürüyoruz. Savaş, yaşam ve vatan için öldürmek ve ölmektir. İşte bu yüzden savaş, onur, namus ve vicdan sorunudur.

d - Moral üstünlük;

Haklılığın ve meşruluğun verdiği manevi güç bizim savaş alanındaki üstünlüğümüzdür. Moralin üstün olduğunda hiçbir saldırı, işkence seni yıkamaz. Moral üstünlük sonuç alıcı bir öneme sahiptir, bunu aklımıza kazımalıyız.

Halk savaşının askeri sanatında Giap, zaferi getiren faktörleri anlatırken, "Yeni durum karşısında, dinamizm, inisiyatif, hareketlilik ve karar almada çabukluk, fakat hepsinden daha önemlisi, kahramanlık ruhu, yüksek fedakarlık duygusu ve kazanma azmiyle çarpışan askerlerimizdi.." demektedir.

Moral de diğer tüm şeyler gibi ideolojiktir. Yani emperyalizme ve faşizme karşı yürüttüğümüz savaşın haklılığı ve meşruluğu karşısında netsek, halkların tüm sorunlarının yalnızca sosyalizmde çözüleceğinde netsek, halkın örgütlendiğinde ve savaştığında emperyalizmi ve işbirlikçilerini yeneceği konusunda netsek moral üstünlük bizdedir. Yani moral devrimci bilincin sonucunda ortaya çıkar ve öyle her şeyden etkilenmez.

Unutmamalıyız ki; moral üstünlük olmadan savaş yürütülemez. Peki moral üstünlüğümüzü nasıl sağlayacağız, bunun araçları nelerdir?

1) İdeolojik eğitim

2) Propaganda ve ajitasyon

3) Düşmanın ideolojik psikolojik saldırılarını asla cevapsız bırakmama

Bu üç temel madde, **COŞKU, SAHİPLENME, DAYANIŞMA KARARLILIK İRADE BAŞARMA İDDİASI ÖZGÜVEN** yaratır. Bunların bütünü ise **MORALDİR**.

Kendini eğiten insanın gücünün ve yeteneklerinin sınırı yoktur.

Bir şeyi deli gibi isteyen insandan daha güçlü bir şey yoktur. Mesele bu isteğin ortaya çıkması, çıkartılmasıdır. Bunun yolu yapacağımız işe inanmaktan

geçiyor...

"Emperyalizmin kurbanı değil celladı olacağız" iddiası taşıyoruz. Bu iddia bizi, tüm yaşamımızı savaşa göre şekillendirme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakıyor. Bu sebeple hem düşüncede ve çalışmada hem de cephede düşmanın dinlenmeden saldırdığını bilerek her daim tetikte olmalıyız.

Bu doğru sınıflar mücadelesinde defalarca kanıtlanmıştır. Mahir Çayan devrimciliği tanımlarken "Devrimcilik bir ruh ve coşku motivasyon ve moral işidir" diye tanımlar. Bu ruh siyasi olarak beslendikçe gelişir. İstedikimiz ve çabamız doğru bir eğitim tarzı ile birleştiğinde savaşma heyecanımız artar.

Savaşın temel unsuru insandır ve insanı da savaştıracak temel unsur moraldir. Mahir Çayan morali devrimciliğin tanımı olarak koyarken, devrimciliği sürdürülebilir etkenleri olmasının ötesinde, devrimciliğin öz kendi etkeni olarak tanımlar. Yani devrimciliğin öz yaratıcılarından moral. Moralin tükendiği yerde, devrimcilik açısından tükeniş ve yok oluş başlar. Açıkça söyleyebiliriz ki; moral kaybedildiğinde devrimcilik biter. Çünkü moral yitimi bir değer yitimidir. Öz olanı kaybetmektir. Öz olan kaybolduğunda ortaya çıkan boşluk, kendine ait olmayanla doldurulur ki bunun adı yozlaşma ve çürümedir.

Moralimizi korumak için tutunacağımız şey savaşımızdır. Çünkü halkın iktidarı için yürüttüğümüz devrimci savaşımız, ideolojik güç aracımızdır aynı zamanda. Savaştıkça ideolojik olarak daha da güçlenir, güçlendikçe savaşımızı büyütür ve yaygınlaştırırız. Direnmeyen çürür, savaşmayan ölür gerçeğini aklımızdan çıkarmamalıyız. **SAVAŞMAK İDEOLOJİK OLARAK YAŞAMAK, ÖRGÜTSEL OLARAK GÜÇLENMEK VE YAYGINLAŞMAKTIR.**

YAŞAM BİR TERCİHLER BÜTÜNÜDÜR, KARARSIZLIKLARA YER YOKTUR;

Kazanmak için neyi ne kadar yapıyoruz? Neyi nasıl eksik bırakıyoruz? Ne yapacağız?

Yaşam bir tercihler bütünüdür, kararsızlıklara yer yoktur. Bir konuda karar verememek o işi yapmamak demektir. Karar vermek tercih yapmaktır.

Diyelim ki cephedeyiz. Cephede savaş en somut haliyle görülür; top sesleri silah atışları, yaralı ve ölü arkadaşlar her şey her şey bizim dikkatimizi savaş dışında bir yere vermemizi engeller.

Ancak bugün sınıflar savaşı nisbi refahın sağladığı suni bir denge üzerinde durmaktadır. Yani bu savaşta

şimdilik cephe savaşları gibi ölümler, yaralılar, kan ve mezarlar yoktur. Silah sesleri o kadar yoğunluklu duyulmamaktadır. Düşman askerleri görülmemekte dost ve düşman ayrımı kalmamaktadır.

İşte bu yüzden ayrımlarımız çok net olacak. Düşmanımızı iyi tanıyacağız. Onu beline taktığı silahtan tanıma olanağımız yoksa, kullandığı kelimelerden tanıyacağız. Davranışlarımızın, yaşam tarzımızın, kararlarımızın, her hangi bir konuya yaklaşımımızın kimin yararına olduğuna bakacağız. Kurallarımız ve ilkelerimiz bize ait olmayana çırpıplak meydana çıkaracaktır. **SİYASİ UYANIKLIĞIMIZIN GIDASİ İLKE VE KURALLARIMIZDIR.** Biz düşmanı yaşamından, çalışmasından, konuşmasından tanıyacağız.

Stalin, "gereksinmemiz vardır" dediği devrimci uyanıklığın nasıl sağlanacağına dair şöyle der; "...Parti üyelerinin devrimci uyanıklığını tam olarak sağlamanın en önemli ve zorunlu yolunun, parti tarihinin bilinmesi ve kavranması olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır. Yani kendi tarihimizi, parti tarihimizi öğreneceğiz. Her zorlu koşulda, çözüm de tıkanıdığımız her durumda dönüp bakacağımız yer parti tarihimizdir. Bizim tarihimiz her türlü soruna çözümler bulabileceğimiz çok zengin bir tarihtir.

Biz de bu düşmana karşı savunma halinde olmayacağız. "Bir bakalım eğer bana karşı hücumla geçerse kendimi savunurum" demek doğru değildir. Uzlaşmacı, geçiştirici, savaş gerçekliğinden uzak bir tavidir. Devrimcinin görevi devrim için savaşmaktır. Bu yüzden beklemeyecek atağa kalkacağız. Düşmana cepheden tavır alıp saldırıya geçeceğiz. **TAARRUZ EDECEĞİZ.**

Bu durumda bir savaşçı; Sade ve basit düşünmelidir. Sade ve basit düşünmek, halkın ve devrimin çıkarına olanı gözetmektir. Düşüncemizde iki ilke belirleyici olacak. Birincisi; Halk, İkincisi; Hep ileri. Bunlar bize büyük usta Lenin'in miras bıraktığı iki önemli devrimci ilkedir. Bu ilkeler bize, hayatımızdaki gereksiz ve tali olanlardan arınarak hedefimize kilitlenme gücü

Emperyalizmin gücü teknik ve silah anlamdadır ve geçicidir. Çünkü tüm savaşlarda belirleyici olan asli unsur ise insandır. Bu savaşın en temel yasalarındandır. Savaşın kaderini belirleyen, tayin eden insandır. Çünkü savaş ve savaş araçlarını yöneten ve sürdüren insandır.

Düşmanın zoru karşısında tek yol savaşıcsın. Savaşırken kinini büyüteceksin, savaşmayan, düşmana kin duymayan halkının acılarını yoksulluğunu anlamaz veya anlamamazlıktan gelir.

sağlar. Hedefe kilitlenmek bize doğru olanı yapma, devrimci olanı yapma, oportünizm gibi sağa sola yapmama bilinci kazandırır.

Burada ortaya cüret çıkar. Karar almak cüretli olmaktır. Cüret siyasi kararlılıktır. Karar almak ve o karara sahip çıkmak, emek verme ve sonuç alma vaadidir karar.

Kararlılık devrim tercihidir. Devrim tercihimizi netleştirmeden, kararlı bir mücadele pratiğimiz de olmaz. Çünkü tercih, bir konuda netleşmek, bir konuda ikna olmak, bir konuda karar vermektir. Tercih ve kararlılık, birbirlerini bütünleyen iki olgudur ve zafer inancını da barındırır. Bu inanç metafizik anlamda bir inanç değildir, bilinçli bir tercih ve karar neticesinde ve devrimci bilinç ile ortaya çıkan inançtır. Bu kendine, yoldaşlarına, örgütüne inanmaktır. Bu inanç pratikten edinilen tecrübeden, devrime, örgütüne yoldaşlarına olan güvenden, manevi bağların gücünden doğar. İnanç bilgiden ve toplumların yasalarından çıkar, bilimsel sosyalizmin gücünden çıkar ve kaçınılmaz olan zaferin koşullarını hazırlamamızı sağlar.

Bir devrimci özellikle de bir savaşçı tercihlerinde net olmalı önce. Yani kararlı olmalı. Kimin için ve neden savaştığını bilmelidir, insanlar yüzyıllar boyunca kendi sınıf düşmanlarının emrinde can aldı can verdi. Kendisini ezen emeğini sömürenler bir de savaşırlar sürdürdüler O'nu. Savaşlardan kaçtı. Ölümlerden kaçtı. Savaşı reddedilmez bir yazgı olarak gördü. Bu savaşa yabancıydı aslında, bazen sadece para için bazen de çaresizlikten atıldı cephelere. İşte o savaşçı ilk kez kendisi için, kendi ailesi dostları ve sınıfı için savaştığının bilincinde olarak savaşa atılmaktadır. Emperyalizm halklara yaşam şansı tanımamaktadır, devrimci savaş ise kazanma şansı tanımaktadır.

Bir savaşçı mutlaka sonuç almalıdır diyoruz. Bir savaşın mutlaka bir kazananı, bir kaybedeni olur. Evet doğrudur. Ancak savaşa hazırlanmak, savaşa karar vermek zaten bir kazanımdır. Bugüne kadar sınıf düşmanlarını yenilmez gören bir kişinin onların karşısına dikilmesi artık onları yenilmez görmediği anlamını taşır. Artık kendisinden çalınanı almak için savaşmaya hazırdır.

SONUC ALMAK NE DEMEK;

Sonuç almak demek hedefimizi doğru koymak demektir. Silahımızı doğru seçmek yerinde ve zamanında doğru eylemler yapmak demektir. Bu bir hazırlığı gerekli kılar. Kendimizi donattığımızı, eğittiğimizi, savaşa emek verdiğimiz gösterir. Sonuç almalıdır, bunun için emek vermelidir. Şunu kesin olarak bilmeliyiz ki; her kim olursa olsun, ne kadar bilgisi ve tecrübesi olursa olsun, eğer emek vermiyorsa sonuç alamaz. Tecrübeli ve donanımlı olan düşmanın karşısında boş kürek sallamaya hakkımız da, zamanımız da yoktur. Çünkü o kılıcı bir kez salladık mı savaşın uzlaşmaz karakteri gereği sonuç alamazsak yok ediliriz. Öldürmezsek öldürülürüz. Bu savaşın yasasıdır. Yaşamak istiyorsan düşmanını öldüreceksin. Kazanmak istiyorsan sonuç alacaksın.

Savaş kişilerin kahramanlıklarına bağlı olarak gerçekleşmez. Elbetteki savaşta, kişilerin kahramanlıklarının ve bilgi-beceri-tecrübe gibi fonksiyonlarının etkisi de vardır. Motive edici özelliği vardır ancak bu da ancak örgütlü olduğunda böyle bir sonuç doğurabilir. Zafer ise esas olarak kitlelerin bilinçli ve silahlı kahramanlıkları sonucunda ortaya çıkar.

Bu sebeple öncelikle kitlelerde istek uyandırmalı ve savaşa motive etmeliyiz. Bunu yapmanın yolu örgütlenmek, daha çok örgütlenmek, silahlanmak, kitleleri silahlandırmak ve savaştırmaktır. Bu savaşın öncüsü, yöneticisi, yol göstericisi Parti'dir. Cephe ise bir birliktir ve her birlik zafer kazanmak istiyorsa kolektif olmayı başarmalıdır. Yani herkesin yeteneğini sunabileceği geliştirebileceği ve böylece nitelik sıçraması yapabileceği bir tarzda büyümelidir.

Kolektivizm sonuç almada önemli bir araçtır. Çünkü kolektivizm, örgütlülük içerisindeki herkesin, düşüncelerini, becerilerini, yeteneklerini, tecrübelerini, bilgilerini ortaklaştırır. Bu durumda sorunlara karşı çözümler bulmada, yol ve yöntemler oluşturmada, engelleri aşmada büyük bir zenginlik ortaya çıkarır.

SAVAŞIN İHTİYACINA GÖRE DÜŞÜNMELİYİZ

- Yaptığımız her işi, ele aldığımız her konuyu savaşın ihtiyaçları doğrultusunda düşüneceğiz.

Devrimi istiyor muyuz? Elbette istiyoruz, başka bir cevap vermek mümkün değil. Ama, bu isteğimiz kimi zaman, yukarda değindiğimiz gibi devrime giden yolda yapmamız gerekenlerle örtüşmüyor. "Devrim kitlelerin eseridir" diyor Lenin.

Kitlelere ulaşmadan, daha da ötesinde kitleleri

örgütleyip silahlandırmadan ve bilinçli bir şekilde savaşa katılımlarını sağlamadan devrim olmaz.

İktidar ancak silahla kazanılır, silahla korunur elbette. Ama silah bulmuyorsak, yaratmıyorsak, silahlı mücadeleye uygun örgütlenmeler yaratmamışsak nasıl kazanacağız?..

Çocuğunu doyurmak isteyen bir anne nasıl hareket eder? Yolda, okulda, çarşıda, pazarda hep bunu düşünür. Çocuğu açsa aklında hep nasıl ona yemek bulacağı... Gülemez, eğlenemez başka hiç bir şey yapmak istemez. Tek düşüncesi budur, yol yöntem arar... Peki bizim önümüzde yoğunlaşmamızı engelleyen nedir... Kendi eksik ve zaaflarımız dışında hiçbirşey..

Devrim şiddetli bir istek halinde ise mutlaka her an düşünülecek bir şeydir. Basit bir örnek; bir bisiklet almak için para biriktiren çocuk nasıl sabah akşam kumbarasını dökerek biriktirdiklerini sayarsa, işte öyle bir heves ve istek ile sabah akşam hesap yapmalıyız. Bugün ne yapacağım ve bugün ne yaptım?

Her güne savaşın ihtiyacı doğrultusunda sonuçlar alma hedefleriyle başlamak, nasıl bir sonuç aldığımızın muhasebesi ile bitirmek gerekir.

Yani ilişkilerimize iktidar bakış açısıyla yön vermek ve iktidarı almanın aracı olan savaşın ihtiyaçlarına göre şekil vermek. Yapmamız gereken budur.

Emperyalizmin gücü teknik ve silah anlamdadır ve geçicidir. Çünkü tüm savaşlarda belirleyici olan asli unsur ise insandır. Bu savaşın en temel yasalarındandır. Savaşın kaderini belirleyen, tayin eden insandır. Çünkü savaş ve savaş araçlarını yöneten ve sürdüren insandır.

Düşmanın zoru karşısındaki tek yol, savaşacaksın. Savaşırken kinini büyüteceksin, savaşmayan, düşmana kin duymayan halkının acılarını yoksulluğunu anlamaz veya anlamamazlıktan gelir.

Psikoloji derslerindeki unutulmayan kurallardan biri algıda seçiciliktir. Algılarımız ihtiyacımız olan şeyi onca nesne

Bu durumda bir savaşçı;

Sade ve basit düşünmelidir. Sade ve basit düşünmek, halkın ve devrimin çıkarına olanı gözetmektir. Düşüncemizde iki ilke bilirleyici olacak. Birincisi; Halk, İkincisi; Hep ileri.

arasından bulur seçer. İhtiyacımız olan şeyi söz yığınının arasından bulur ve duyar. Yani devrim bizim en temel ihtiyacımız olmalı. Susamalı devrimi hatırlamalı, acıkmalı devrimi hatırlamalıyız. Çünkü; **EKMEĞİMİZE SUYUMUZA GÖZ DİKENLERİN SONUDUR DEVRİM.**

Savaşın ihtiyaçlarını düşünebilmek, bu ihtiyaçlara çözümler bulabilmek için sahip olmamız gereken temel iki şey vardır.

Birincisi; sınıf bilinci,
İkincisi; iktidar iddiası.

Karşılaştığımız her şeyi devrim için bir imkana çevirmek- tir sınıf bilinci ve iktidar iddiası.

Savaş sınıf savaşımıdır dedik. Bu savaşı iktidarı ele geçirmek için veriyoruz. İktidarı ise yeni bir düzeni yeni bir dünyayı inşa etmek için istiyoruz. Yani halkın çıkarına olanı istiyoruz. Halkın çıkarına olanı istemek, kendi sınıfımızın çıkarlarını savunmaktır.

Peki nasıl alacağız iktidarı? SAVAŞARAK. Savaşı nasıl kazanacağız. Yoksuluz, tecrübesiziz, bölünmüşüz. O halde bu savaşı nasıl kazanacağız..

Birleşeceğiz, korkak.. cahil.. hakim ve çocuk....

Yaşlı hasta sakat halk çocuklarını örgütleyeceğiz ve onları devrim hedefinde birleştireceğiz. Herkes devrim için büyük küçük birşeyler yapacak ve emek verdiğimiz ortak hedef bizi birleştirecek.

Halkımızın bilincinde ve kalbinde yaşamaya devam ederiz
Gökkubenin altında Bu topraklar
Anadolu bizim
Yüzyıllar öncesinden yanan bu ateş
İsyan bizim
Vur
Bir kez daha vur
Hangi şah padişah
Bey, kral, imparator
Diktatör kaldı
Biz varız ilelebet derya deniz
Bu Halk,
Bu Halkın bağrında yanan bu yangın
Kendini de
Zulmün efendilerini de yaktı
Kaç konak yıktık
Ey Halk düşmanları
Sizi de
Zulüm saraylarını da yıkacağız
elbet

Oğuz MEŞE

Savaş iktidarı almanın temel amacıdır. Birleşik devrimci bir halk savaşı örgütlemek için herşeye ihtiyaç vardır. Deyim yerindeyse iğneden ipliğe her şeyi ama her şeyi bulmaya ve örgütlemeye çalışırken temel olanı yani savaşın ihtiyaçlarını gözeterek ele almak ve hayata geçirmek zorunludur.

SONUÇ OLARAK;

İktidarı almanın aracı savaştır. Savaşın en önemli ögesi ise insandır. Silahlı savaşın da ideolojik savaşın da öznesi insandır. Yani devrimcidir. Bu nedenle bir Cepheli kendini her iki yönde de silahlandırmalıdır. Bıçağını her gün bileylemelidir. Günlük yaşamını buna göre şekillendirmelidir.

Yarın savaşın en ön cephesinde savaşacak gibi kendini her anlamda eğitmek donatmak gerekir.

Eğitimin yeri yoktur. Savaş esas olarak savaş içinde öğrenilir. Bu nedenle kitabi bilgi yığınlarıyla sınırlı kalmayıp savaşın tüm ihtiyaçlarına kafa yoran ve pratik içinde gereğini yapan olmalıyız. Eğitimin esas alanı pratiktir bunu unutmamalıyız. Pratiğe, yani savaşımızın ve devrimci yaşamımızın ihtiyaçlarına cevap vermeyen bir çalışma eğitim olamaz.

Biz Parti-Cepheliyiz. Yaşam içinde savaş sürecinde toplarız gıdamızı. Herşeyi kendi emeğimizle, örgütlülüğümüzle yaratırız. Zaferin hazır olarak urbama mataramıza gelmesini bekleyemeyiz. Zaferin kendi ellerimizde, bilincimizde, örgütlü emeğimizde olduğunu biliriz.

Tüm bunlardan yola çıkarak diyebiliriz ki;

- Sürekli düşünerek, üretmek ve hatalardan dersler çıkartarak
- Cesaretle, kararlılıkla, ilke ve kurallara uyularak.
- Eğitimi vazgeçilmez görüp sürekli araştırarak, öğrenerek
- Ve Zaferden başka kurtuluş olmadığını bilerek savaşır, savaşarak hayatımızı yeniden savaşa göre örgütleriz.

Ve biz Cepheliler savaşacağız. Kurtuluşa kadar savaşmaktan vazgeçmeyeceğiz. Yeni yeni Kızıldere, yeni yeni Çifteliler yaratacağız. Hepimiz Şafak, Elif, Bahtiyar olup emperyalizmin ve oligarşinin korkularını gerçek kılacağız. Giap'ın söylediği gibi, savaş bir sanat haline getirerek, bir şarkı söyler gibi, bir resim yapar gibi, bir kovana bal doldurur gibi savaşacağız.

"Bizim askeri sanatımız, silahlı kuvvetleri, teçhizat ve teknik bakımdan hala zayıf olan fakat, maddi açıdan çok daha güçlü bulunan bir düşmana karşı çarpışmak için ayaklanan, küçük bir ulusun askeri sanatıdır. Bu, niteliği maddi gücü moral gücü yenmek, güçlü olanı güçsüz olanla yenmek, modern olanı ilkel olanla yenmek. Bizim askeri sanatımız, güçlü bir düşmanı yenme amacıyla, strateji, hareket ve taktiklere ilişkin bir çok sorunu başarıyla çözümler. Silahları ve tekniği de önemli sayarken, insan faktörünü ve siyasi faktörü tayin edici kabul ederek insan silah ve teknik arasındaki ilişkileri doğru bir şekilde tespit etti." Halk Savaşının Askeri Sanatı- Giap

GELECEĞE DAİR

Gelecek,
Sadece zaman değil
Mekan değil
Hayattır yaşamaya değer
Ve şimdilik
Ve sadece
Ve ancak
Yumruğun kadar yer tutar
Zamanın ve mekanın içinde
Gelecek
Yumruğunun içindedir çünkü
Sağlam tut

Ve dalgalandır
Yumruğunu tarihin şerefine
İşte ancak o vakit
Geleceğin gelmekte oluşunu
Görür dost düşman herkes
Dostlar sevinir
Düşman korkar
Korkuları zulümdür büyür
Kar etmez fakat ecellerine
Gelecek
Çıkıp gelir çünkü kondulardan
Asalak gırtlakların peşine düşen
Aç bir bıçak gibi hem de...

Ümit İlter

BARİKATLAR, UZLAŞMAZLIĞIMIZDIR! BARİKATIN ARDI VATANDIR! BARİKATLAR FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ MEVZİLERİMİZDİR

Faşizme ve Zulme Karşı DİRENDİK DİRENİYORUZ

Çatışma her alanda her şekilde devam ediyor. AKP saldırıyor, biz direniyoruz. Direnmekle kalmıyor, biz de saldırıyoruz... İktidar iddiamızı, mahallerde TOMA'sını, akrebini, polisini sokmayacağız mahallerimize diyerek özetliyoruz. Ve bugün düşman elini kolunu sallayarak, istediği gibi girip çıkamıyor mahallelerimize. Çünkü milislerimizle, taraftarlarımızla halkımızla birlikte çatışıyoruz. Barikatlar kurup "BARİKATIN ARDI VATANDIR" diyerek çatışıyoruz. Molotoflarımızla, sapanlarımızla, havai fişeklerimizle, el yapımı patlayıcılarımızla, silahlarımızla, taş ve sopalarımızla....

BARİKATLARIN TARİHÇESİ BARİKATLAR DÜNYA HALKLARININ DİRENİŞ KALELERİ- DİR

İlk barikatlar Fransa'da büyük fiçilerin içine toprak doldurularak kurulmaktaydı... Barikatlar da o zamandan başlayarak fiçilerin adı ile anıldı. Fıçı, Fransızca'da "baril" demek. Barrique veya barricade bu kökten türeyen kelimeler. Bizim dilimizdeki barikat da buradan geliyor.

Barikatların ana malzemesi zamanla değişmekle birlikte bilinen ilk malzemeler kaldırım taşı, at arabası, kalas, ağaç, el altındaki çeşitli malzemelerdi. İlk barikatlar bu malzemelerle kuruldu.

Elbette bir direniş biçimi olan barikatlar, birdenbire ortaya çıkmadı. Diyebiliriz ki, bütün 1800'lü yıllar boyunca, neredeyse bütün Avrupa'da yoksul halklar ve tarih sahnesine yeni çıkan proletarya, barikatların başında kızıl bayrakları ile dövüştü.

Fransa'da 1848 Şubat devrimine kadar, imparator-

luklara, monarşiye karşı burjuvazinin yanında dövüşen prolaterya 1848 Şubat devrimi ile birlikte ilk defa barikatlarda kendisi için savaştı.

1848 Şubat'ında ayaklanma başladığında Paris'in yoksulları şehrin yoksul mahallelerinde hızla barikatları kurdular. Barikat, isyan demektir. Barikat, iktidara meydan okumaydı.

Paris'in yoksulları "Silahlara, barikatlara!" sloganıyla Paris'in tüm emekçilerini barikatlara çağırdılar. Barikat, şimdi artık burjuvaziye karşı savaş demektir. Burjuvazi buna karşı, orduyu barikatlara sürerek isyanı bastırmaya çalıştı.

Paris'in dışındaki yoksul mahallelerde, iki katlı ev yüksekliğinde dev barikatlar kurulmuştu. Bu yükseklikteki bir barikatın üstüne nasıl olmuşa, devrilmiş bir araba bile atılmıştı. Barikatlar arasında haberleşmek üzere evlerin duvarlarına açılan delikler aracılığıyla geçişler oluşturulmuştu. Yoksullar ustalaştıkları barikatları alabildiğine sağlam ve kullanışlı yapmaktaydılar.

Barikat Demek Umut Demektir. Barikat Demek Kavgı Demek, Zulme, Haksızlıklara Başkaldırmak Demektir

Ayaklanmayı bastırmak, barikatları yıkmak demektir. Egemenler, generallerine "ayak takımının" barikatlarını yıkmasını emrettiler. "Ayak takımı barikat kurarsa biz de orduyu dikeceğiz onların karşısına" diyorlardı.

Aşağıladıkları, proletarya, köylüler ve yoksul halk, ayak takımı idi onlara göre. Onlar kan dökmek, barikatları

Barikatlar halkın, düşmanlarına karşı kendilerini savunma, direnme, savaşma alanlarıdır. Barikatlar halk savaşımızın kaleleridir ve halkın yaratıcılığıyla kurulur ve deneyimiyle zenginleşir.

yerle bir etmek için hazırlık yaparken, işçiler barikatlar üzerinden taleplerini sıralıyorlardı...

Barikatların Harci Halkların Kanıdır

“Ya iş, ya kurşun!” diye bağırdı barikattan biri. Barikat, yoksul halkın kaybedecekleri hiçbir şeyin olmadığını da anlatıyordu herkese.

Nitekim Fransa’daki 1848 Şubat devrimi sonrasında da Avrupa’nın bir çok şehrinde barikatlar birbirini izledi. Barikatlar, karşı devrimciler tarafından yıkılıp, binlerce direnişçi, kadın, erkek, çocuk, yaşlı demeden top ateşi ile paramparça edildiklerinde ya da süngülendiklerinde de direnişler bitmedi. Barikatlar kurulmaya devam etti.

Barikat direnişlerinin belki de politik olarak en anlamlısı, en kahramancası işçilerin kendi devletlerini, Paris Komününü kurdukları 1871 Mayıs’ında yaşandı. Proletarya, iktidarını yıkmak isteyen tüm gerici Avrupa krallıklarının ordularına karşı iktidarını barikalarda, kuşatmada kahramanca savundu.

Paris, barikatlar aşılmadan, yoksul halkın kanı dökülmeden ele geçirilemezdi. Kanlı çarpışmalar günlerce sürdü. 1871 Mayıs’ında Parisli proleterler birer yiğitlik anıtyıldılar sanki. Her biri halkın iktidarı için kahramanca barikalarda savaşmış, toprağa düşüyordu. Barikatların başında yılmırlık, teslimiyet yoktu.

Öylesine çok top atışı oldu ki barikalara, her yer yoksul halkın cesetleriyle doluydu. Seine Nehri’nin suyu, yoksulların dökülen kanlarından dolayı günlerce kırmızı aktı.

30 Mayıs 1871’de Paris’te son barikat da düştü. Barikat düştü ama proletaryanın mücadelesi orada kalmadı. Yeni direnişlerle proletarya mücadelesini sürdürmeye devam etti.

Bu yıllar yoksul halkın, işçilerin ve köylülerin mücadelelerinin barikalarla özdeşleştiği yıllar oldu.

Bu yılları ve yoksulların barikat savaşları, Galina Serebryakova’nın, Karl Marks ve Friedrich Engels’in mücadelelerini anlattığı, Ateşi Çalmak kitabından ayrıntılı okunabilir. Bu tarihi öğrenmek mücadelemizi zenginleştirecektir.

Barikatların ortaya çıkışının neredeyse 200 yıllık bir geçmişi var. O günkü koşullarda barikatlar ayaklanmalarda, proletaryanın iktidar mücadelesinde, saldırıların püskürtülmesinde önemli roller oynadılar.

Mücadele geliştikçe, yoksul halk ve proletarya da barikat savaşlarını geliştirdi. Bugün bize ulaşan barikatlar için yoksul halkların, proletaryanın barikatların başında çok kanı dökülmüştür.

Tüm bunları gözönüne alarak, barikalara bir de bu gözle bakmalıyız. Bize barikat silahını kazandıran isimsiz kahramanlar bunun için büyük bedeller ödediler.

Bugün barikat bir mücadele aracı haline gelmişse, bu, işte o yıllardan başlayarak bugünlere kadar sürdürülen mücadelenin sonucudur.

Barikatlar, sömürücü egemen sınıflar karşısında askeri olarak güçsüz olan halkın kendini savunmak için başvurduğu en önemli araçlardan biriydi. Barikatlar bu anlamda, emekçilerin feodal ve sonra kapitalist sömürücülere karşı, sömürücülerin devletinin saldırılarına karşı savaşının askeri bir biçimi oldular. Sayıca ve silahça üstün düşman karşısında, kendilerini barikatların arkasında savundular.

Karşı-devrimci güçlerin sayısız saldırısı barikatlar ile durdurulurken, barikalardaki direnişlerle emekçiler bir çok taleplerini kabul ettirebildiler.

Uzun çalışma koşulları ve yoğun sömürü altında hiçbir hakkı olmadan çalıştırılan işçiler, hakları için ayaklandıklarında ilk yaptıkları iki şey, silahlanmak ve barikat kurmaktır...

Barikalarda sadece erkekler değil, erkekler ile kadınlar da savaştılar. Özellikle barikatın ardındaki yaşamın örgütlenmesinde, yaşamın düzenlenmesinde kadınlar daha çok rol oynadılar.

Barikat demek umut demektir. Barikat demek kavga demek, zulme, haksızlıklara başkaldırmak demektir.

İktidar bilincinin daha geri olduğu, işçilerin örgütlenmelerinin parti örgütlülüğü anlamında yok denecek bir düzeyde olduğu koşullarda barikat, işçilerin en önemli savunma aracıydı.

Bu günümüzde barikatların ömrünü doldurduğu anlamına gelmemektedir.

O zaman uçak yoktu. Savaş araç ve gereçleri bugünkü kadar geliştirilebilmiş değildi. Yani bugün egemen sınıflar nasıl olsa uçaklara, zırhlı araçlara sahip deyip buradan barikatların gereksiz olduğu sonucunu çıkarmak, barikatları ve anlamını kavramamaktır.

Teknoloji gelişse de bu durum barikatların tarihsel olarak rolünü oynayıp, ömrünü doldurduğu anlamına gelmemektedir. Barikatlar bugünde halkların direniş ve savaşlarında kendine özgü yerlerini korumaktadırlar.

Barikatlardaki Asıl Malzeme Direnme İradesidir

Barikatlardan söz edildiği yerde ilk akla gelen yerlerden biri de hapishanelerdir.

Hapishane direnişleri içerisinde barikat direnişlerinin özel bir yeri vardır. Tutsaklara yönelik olarak sürdürülen saldırılara karşı barikat, bazen kolkola giren tutsaklardan, bazen kapı önüne yığılan ranza ve dolaplardan oluşur. Bazen de düşmanın saatlerce süren uğraşlardan sonra sökebildiği barikatlardır. Ya da hiçbir fiziki sınırın olmadığı göğüs göğüse çatışılan anlarda yüreklerin kurduğu barikatlardır söz konusu olan.

Hapishanelerde özgür tutsaklar, kurdukları barikatlarla hem saldırıları göğüslemiş, hem de direnişleri barikatlarla büyümüşlerdir. O koşullarda kurulan barikatlar sadece kendini “korumak” üzerine kurulmamıştır.

Barikat, tutsaklık koşullarında düşmanın iradesinin kabul edilmediğinin ilanıdır, Düşmanın saldırıları karşısında direnileceğinin gösterilmesidir.

Barikatın ardı özgür vatandır. Özgürleşmiş halk mevsisidir. Bu barikatlar, aynı zamanda halk düşmanlarına; “burası özgür vatan toprağıdır, buradan ancak cesedimizi çiğneyerek geçersin.” demektir.

Hapishaneler gibi mücadelenin farklı şekillerde sürdüğü bir alanda, özgür tutsaklar, “buralarda bir şey yapılamaz” diye düşünülen buralarda barikat direnişleri ile mücadelelerini zenginleştirdiler.

Hapishanelerde sürdürülen mücadele, barikat direnişleri boyutuyla da örnek alınacak kadar zengindir. Nitekim, 19-22 Aralık Katliam saldırısında hapishaneler de sürdürülen direnişte barikatların da ayrı bir yeri vardır. O dönemi anlatan kitaplar ve dergilerde çıkan yazılar okunduğunda katliam saldırısı sırasında kurulan barikatların önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Tutsaklık koşullarında her zaman barikatları besleyecek, sağlamlaştıracak malzemeler de yoktur. Nitekim düşman barikat direnişlerini işlevsiz kılmak için tutsaklara verdiği her şeyi plastik malzemelere dönüştürmüştür. Plastik masa, plastik sandalye gibi...

O nedenle barikat, salt teknik bir tercih, salt elinin altında sağlam barikat malzemelerinin olması değildir. O, özgür tutsakların, ezilenlerin, haksızlığa uğrayanların, iradeleriyle ördükleri bir savunma mevsisidir. Taşlara, kalaslara, dolaplara, barikat özelliği kazandıran onları bir yere yığan direnme iradesi ve kararlılığıdır.

Barikat Haksızlığa Direnmek Demektir

Barikat, her şeyden önce beyinle yürekle kurulur. Oraya katacağımız her malzeme, her eşya “kazanma” iradesidir. Kazanacağımıza inanmalı, inandırmalıyız halkı önce. Bu konuda sayısız gecekondu direnişi vardır ve hepsinde yıkımlara geri adım attırmıştır. Oligarşinin neredeyse 20 yılı aşkın bir zamandır uğraşıp da yıkamadığı mahalleler vardır. Orada devrimciler vardır. Ve o mahalleler örgütlüdür.

Zulmün saldırısına uğrayanların, en temel hakları gasp edilenlerin, evleri elinden alınmaya çalışılanların direnişleri haklı ve meşrudur.

Barikat, her şeyden önce beyinle yürekle kurulur. Oraya katacağımız her malzeme, her eşya “kazanma” iradesidir. Kazanacağımıza inanmalı, inandırmalıyız halkı önce. Bu konuda sayısız gecekondu direnişi vardır ve hepsinde yıkımlara geri adım attırmıştır. Oligarşinin neredeyse 20 yılı aşkın bir zamandır uğraşıp da yıkamadığı mahalleler vardır. Orada devrimciler vardır. Ve o mahalleler örgütlüdür.

Zulmün saldırısına uğrayanların, en temel hakları gasp edilenlerin, evleri elinden alınmaya çalışılanların direnişleri haklı ve meşrudur.

Oligarşinin halka karşı sürdürdüğü saldırıların artarak sürdüğü günümüzde barikat daha bir anlam kazanmaktadır. O nedenle barikat direnişlerinin önemi azalmamış, tersine ayrı bir önem kazanmıştır.

Barikat haksızlığa karşı direnmektir.

AKP iktidarı şu anda Küçükarmutlu ve Gazi Mahallesi üzerine yıkım planları yapıyor. Halkın evlerini yıkarak mahallerimizi emperyalist tekellere satmak istiyorlar. Peki ne yapacağız. Elbetteki barikatlarla direnecek ve halkın barınma hakkını savunacağız. Buna karşı şimdiden hazırlıklarımızı yapmalıyız. Halkı direnişe hazırlamalıyız.

Oligarşi emperyalist tekellerle anlaşmış, Büyükşehir Belediyesi Başkanı Kadir Topbaş, “İstanbul’u yıkıp yeniden yapacağız!” diyor. Bizler de kondularımızı yıktırmayacağız diyoruz.

Bunun için onları barikatlarla karşılayacağız. Daha önceki onlarca yıkım saldırısında yoksul mahallelerde kurulan barikatlarla yıkım saldırıları püskürtüldü. Oligarşi

Barikatı yaratan sınıf bilinci ve iradedir.

Barikat sadece bir yola, bir mahalle girişine, bir dernek veya hapishane hücrecine, bir okul veya işyerine girişin engellenmesi değil, asıl olarak düşman saldırılarına karşı direnme kararlılığıdır. Eğer düşman ve saldırıları kafalarda net değilse, eğer sınıf ve sınıf savaşımı kafalarda net değilse barikat kurma iradesi gösterilemez.

o nedenle barikatlarımızdan korkuyor.

Barikat, her şeyden önce beyinle yürekle kurulur. Oraya katacağımız her malzeme, her eşya “kazanma” iradesidir. Kazanacağımıza inanmalı, inandırmalıyız halkı önce. Bu konuda sayısız gecekondu direnişi vardır ve hepsinde yıkımlara geri adım attırmıştır. Oligarşinin neredeyse 20 yılı aşkın bir zamandır uğraşıp da yıkamadığı mahalleler vardır. Orada devrimciler vardır. Ve o mahalleler örgütlüdür.

Zulmün saldırısına uğrayanların, en temel hakları gasp edilenlerin, evleri elinden alınmaya çalışılanların direnişleri haklı ve meşhurdur.

Zulme uğrayanların her türden saldırıya karşı asıl barikatı, cesaretleri ve onurlarıdır. Kuracağımız bir barikatı fiziki olarak yıkabilir, etkisiz hale getirebilirler. Bu olmayacak bir şey değildir.

Elbette barikat deyince, 3-5 pazarcı tahtası, bir iki eski koltuk, ya da dolap anlamıyoruz barikatlardan. 200 yıl önce kurulan kimi barikatlar bile 2 katlı ev yüksekliğindeydi. Yani böylesine sağlam ve dayanıklı kurulmuş. Saldırılarına karşı dayanıklı barikatlar kurmak, direnişe bakış açısıyla ilgilidir.

İlelebet dayanacak barikat yoktur belki ama önce barikatları sağlam kuracak, sonra da tüm barikatlar düşse bile, zorbalık karşısında baş eğmeyeceğiz.

Onlar yıkacak ama biz barikatları kurmaya, direnişi sürdürmeye devam edeceğiz. Bu çatışmanın sıradan, herhangi bir çatışma olmayacağı açıktır. Tekellere İstanbul’u teslim etmek için, kondularımızı yıkmak için her yola başvuru olacaklar. Bizler de kondularımızı yıktırmamak için her tür araçla direnişi örgütlemeli, barikatlarımızı kurmalı, güçlendirmeli, çoğaltmalıyız. Bunun için daha önceki direnişlerde kurulmuş barikatları da incelemeli, tarihimizden, halkın tecrübelerinden öğrenmeliyiz.

Barikat kurmak yıkıma karşı direniştir. Evlerimizi

yıktırmamaktır. Barikat, yıkım saldırıları karşısında çaresiz olmadığımızın ifadesidir.

Barikat direnişi yaşamı örgütlemektir

Barikat kurmak aynı zamanda yaşamı da örgütlemektir. Yukarıda “barikatın ardının özgür vatan toprağı olduğunu” söylemiştik.

İşte özgür vatan toprağında, barikatın güvenliğinden, barikatlardakilerin ihtiyaçlarına kadar yaşamın örgütlenmesi de gerekecektir. Yoksa sadece “barikatların kurulmasıyla” her şey bitmemektedir.

Kurulan bir barikatın önce bir komiteye ihtiyacı olacaktır. Barikattaki mücadeleyi tek bir örgütlülük ile yönetmek, karışıklıkları ortadan kaldıracığı, hızlı karar alınacağı, ortak hareketi kolaylaştıracağı için gereklidir.

Barikatın güvenliğinden barikatta bulunan direnişçilerin ihtiyaçlarını karşılamaya kadar herşey iradi ve kollektif ele alınmalıdır.

Barikattaki direnişte her şey bir askeri disiplin içinde yürütülmelidir. Barikatlardaki yaşamı ve ihtiyaçları karşılayacak komiteler olmalıdır. Özellikle yıkım gibi önceden bilinen saldırılara karşı önceden örgütlenmeliyiz. Barikat malzemesinden yeme içmeye, kimlerin hangi barikatlarda görevli olacağına, barikatlar arasındaki iletişimi nasıl sağlayacağımıza, ne tür silahlarla (taş, sopa, molotof, tabanca, pompalı, tüp, cam parçaları, patlayıcı, yanıcı vb) direneceğimize ve bunları nasıl temin edeceğimize, halkı katmak için ne tür bir ajitasyon propaganda yapacağımıza kadar bir çok şeyi örgütlemeliyiz.

Bunun dışında polis, gerici-sivil faşist örgütlenmelerin ani saldırıları karşısında da hemen tavır almalıyız. Elimizdeki olanaklar ne ise onunla tavır almalıyız. Barikat bir direniş biçimidir ve illa her şart altında barikatla karşılık koyacağız diye düşünmemek de gerekir. Halkı motive ettiğimiz oranda barikatları açarak düşmana saldırıya da geçebiliriz. Bunun yaşanmış onlarca örneği vardır. 1 Mayıs’larda, Haziran Ayaklanmasında, 1995 yılında Gazi Mahallesi ayaklanmasında, hapishane barikatlarında. Özellikle hapishane direnişlerimiz iyi incelenmelidir. Bir çok olanaksızlıklara rağmen devrimci tutsakların yaratıcılıklarından ve cesaretlerinden öğrenmeliyiz.

Barikatlar AKP Politikalarını Altedeceğimiz Mevzilerdir

Çatışma her alanda her şekilde devam ediyor. AKP saldırıyor, biz direniyoruz. Direnmekle kalmıyor, biz de saldırıyoruz.. İktidar iddiamızı, mahallelerde tomasını, akrebini, polisini sokmayacağız mahallerimize diyerek

özetliyoruz. Ve bugün düşman elini kolunu sallayarak, istediği gibi girip çıkamıyor mahallelerimize. Çünkü Milislerimizle, taraftarlarımızla halkımızla birlikte çatışıyoruz. Barikatlar kurup **"BARİKATIN ARDI VATAN-DIR"** diyerek çatışıyoruz. Molotoflarımızla, sapanlarımızla, havai fişeklerimizle, el yapımı patlayıcılarımızla, silahlarımızla, taş ve sopalarımızla...

Bu noktaya; Hep ileri Hep halk diyerek geldik. Hep ileri hep halk demek, savaşçı militan bir kitle hareketi hedeflemek demektir. Cüretle, programlarla bunu adım adım hayata geçirdik, geçirmeye devam ediyoruz. Bugün her koşulda düşmanla çatışan militan bir kitlemiz var. Bunu adım adım geliştirecek ve yaygınlaştıracacağız. Daha cüretli, daha militan, savaşçı bir kitle hareketine dönüş-türeceğiz.

Biz iktidarı hedefliyoruz. Amacımız iktidarı düş-manlarımızın elinden alarak kendi iktidarımızı kurmak. Bu iktidar halkın iktidarı ve bu savaş halkın savaşı. Halkı adım adım savaşa götürecek örgütlenmeleri yaratmak zorundayız. Barikatlar, halkın savaşmayı öğrendiği alan-lardır. Düşmana saldırmayı, geri çekilmeyi, tekrar top-lanmayı, plan yapmayı, saldırı taktikleri geliştirmeyi öğrendiği alanlardır. Barikatlara bu şekilde baktığımızda, barikatlar halkın savaş okullarıdır diyebiliriz.

Bir çok milis, şehir ve kır gerillası, bu barikatlardaki çatışmalardan çıkıp gelmişlerdir. Tatbikatları sadece savaşçı çıkan okullar olarak görmekte büyük eksiklik olur. **BARİKATLAR HALKIN SAVAŞ OKULLARI-DIR.** Böyle baktığımızda, savaşımız açısından önemini kavrayabiliriz. Barikat demek tek başına yolları bir takım malzemelerle kapatmak demek değildir. Barikat bir ruh hali bir şekillenmedir.

Reformist bir örgütün insanı düşmanın saldırıları karşısında barikat kurabilir mi? Sivil toplumcu bir örgütün insanları barikatlarda günlerce çatışabilir mi? Şehitler vermeyi göze ababilir mi? Hayır! Ancak ve ancak bir savaş örgütünün insanları barikatlarda sava-şabilir, barikatların ardını vatani olarak görür ve düşmanla öyle çatışır. Mesele düşmanın barikatları aşip aşmaması, veya buna gücü olup olmaması değildir. Mesele savaşçı bir kitlenin yaratılıp yaratılmamasıdır. Böyle bir hedef ancak ve ancak iktidara aday olunma-sından ortaya çıkabilir.

**Tüm Gençlerimiz, Gerektiğinde
Hasan Ferit Gibi Ölümü Göze Almaya
Hazırdır!**

Mahallerdeki hiçbir gencimizin düşman karşısında öfkesi konusunda tereddütümüz olamaz.

Vatan onun için o mahalle, onun evidir.

Halk ise onun ailesi, çevresi, akrabası, karısı, kızı, ablası, annesidir.. Yani vatan ve halk sevgisi mahalleli gençlerimiz açısından mahallesine duyduğu sevgide somutlanır.

Mahallesini resmi- sivil faşistlerden korumak konu-sunda ise elbette göğsünü ilk siper eden de onlar olacaktır. Yalnız ne kadar sevgi olursa olsun, örgütsüzlük geriletir, örgütlülük ilerletir, ileri kararlar aldırır.

Yani çatışmayı sonuna kadar götürmek, çatışmada gerilememek ancak örgütlü bir şekilde hareket edilirse mümkün olur. Güç örgütlü olmaktır, güç tüm mahalle halkının ortak bir düşmana karşı direnişidir. Eğer biz örgütlülüğü sağlayamazsak, bu gücü kendi elimizle güç-süzleştiririz. Bu yüzden örgütlü hareket etmeyi sağla-malıyız. Örgütlü hareket etmek ise cephe ideolojisini, dünya halklarının deney ve tecrübesini arkamıza almak-tır.

Örgütlü hareket etmek; tarihimizi gücünü, siyasal ve tarihsel haklılığımızla hareket etmek, Şehitlerimizi yanı-mıza almaktır.

Örgütlü hareket etmek; milyonlar olduğumuzu bilerek, bunun gücüyle hareket etmektir.

Ama bunların hepsinin süzülüp somutlandığı yer ise; kural ve ilkelerdir. Çatışmada tüm bunları biraraya getiren, tek bir yumruk haline getiren kural ve ilkelerdir.

**İDEOLOJİ YAŞAM BİÇİMİYSE, POLİTİKA İSE
BUNUNLA SORUNLARI ÇÖZMEKSE..**

**O ZAMAN İDEOLOJİK OLARAK BİR ŞEKİL-
LENMEYİ SAĞLAMALIYIZ..**

İDEOLOJİK OLARAK ŞEKİLLENDİRMEYİ SAĞ-

**İlelebet dayanacak barikat yoktur bel-
ki, ama önce barikatları sağlam kuracak,
sonra da tüm barikatlar düşse bile, zor-
balık karşısında baş eğmeyeceğiz.**

**Onlar yıkacak ama biz barikatları
kurmaya, direnişi sürdürmeye devam
edeceğiz. Bu çatışmanın sıradan, herhan-
gi bir çatışma olmayacağı açıktır.
Tekellere İstanbul'u teslim etmek için,
kondularımızı yıkmak için her yola baş-
vuracaklar. Bizler de kondularımızı yık-
tırmamak için her tür araçla direnişi
örgütlemeli, barikatlarımızı kurmalı,
güçlendirmeli, çoğaltmalıyız.**

LAMADAN ÇATIŞMADA DA OLSA, YÜRÜMEDE DE, KOŞMADA, ŞARKI SÖYLEMEDE OLSA BİR CEPHE TARZI YARATAMIYIZ.

BİR;

BUNU SAĞLAMANNIN YOLU NEYİ NİÇİN YAPTIĞINI BİLMESİNİ SAĞLAMAKTIR...

İDEOLOJİK NEDENLERİNİ SOMUTLAMAKTIR.

YANI TOPLANTILAR YAPIP, İKNA ETMEKTİR, İNANDIRMAKDIR. DUYGULARINI BİLGİYLE GÜÇLENDİRMEKTİR.

İKİ;

POLİTİK OLMALARINI SAĞLAMAK İSTİYORSAK... NASIL YAPACAĞINI BELİRLEMELİYİZ... NASIL ÇÖZECEK, NASIL ÇATIŞACAK..

POLİTİK OLMAK; İLKE VE KURALLARLA SONUÇ ALMAKTIR.

O ZAMAN İLKE VE KURALLAR BELİRLEMELİYİZ.

İLKE VE KURALLAR BELİRLERKEN DE KISTASIMIZ;

HEP İLERİ VE HALK OLACAK.

Çatışmalarda Ve Barikatlarda İlkelerimiz Neler Olabilir?

1- Düşman geri adım atmadan biz de geri adım atmayacağız. Çatışmalarda ilk geri çekilen biz olmamalıyız. Tersine biz düşmanı çekilmeye zorlamalıyız. Bu bir irade savaşıdır, düşmanın iradesini teslim olmaya zorlamalıyız.

2- Küçük büyük her barikata, her çatışma halkı katmalıyız. Barikatlarda, çatışmalarda herkesin yapabileceği bir şey vardır. Dedeler, nineler, kadınlar, çocuklar... Herkesin yapabileceği birşeyler mutlaka vardır.

Halkı çatışmaya katmak için öncesinden hazırlıklı olmalıyız. Halkı katacak ajitasyonlarımız olmalı, döneme, mahalleye sürece uygun halka seslenen ajitasyonlarımız olmalı...

3- Çatışmalarda düşmana seslenip halka karşı suçlarını ilan ederek, cezalarını çeceklerini duyurmalıyız.

4- Halka seslenmeliyiz, mahalleyimizi neden savunmaları gerektiğini, direnişe neden katılmaları gerektiğini anlatacağız.. Mahallelerimize uyuşturucuyu, fuhuşu, hırsızlığı, ispiyoncuları sokan hırsızların mahallemizde işi olamaz.

5- Çatışan kitlemize seslenmeliyiz; çatışan kitlenin moral değerlerini güçlü tutmalı ve sürekli yönlendirmeliyiz.

liyiz.

Geri çekilmek isteyenleri tutabileceğimiz noktalarımız olabilir. Birkaç barikatımızı olabilir, en iyi olanlar en önde , diğerleri daha sonraki barikatlarda...

6- Bir taş atarak siyasi bilinç yarattırın. Çatışmalarımız sadece düşmana karşı verdiğimiz direnişler değildir aynı zamanda siyasi bilincimizi uyandırdığımız, kendi gücümüzü gördüğümüz kendimizi ve mahalleyi yeniden örgütlediğimiz eğitim süreçlerimizdir... bu nedenle daha ciddi ve disiplinle ele almalıyız... Ne çatışanları kendilindencilğe terk edeceğiz, ne de halkın izlemesi ile yetineceğiz.

Herkesin mutlaka yapabileceği bir şey vardır. İnsanları katmalıyız nasıl katacağımız bizim ufkumuzla ilgilidir.

Birisi müziğini son ses açabilir, evlerde devrim şarkılarının sesi gelir. Birisi gözcülük yapar, birisi barikatları güçlendirmekle ilgilenir , birisi su ve limon taşır , birisi çatısından taş atar , birisi boya, yumurta, domates vs atar...birisi sadece slogan atar...

ya da çatışmalara şu yada bu yerinden katılabilir.

Çatışmalarda halkı neler yapabileceklerine ilişkinde yönlendirmeliyiz. Hiç bir şey yapamıyorsanız slogan atın , yuh çekin, duvarlara yazılama yapın. balkonunuzdan kuşlamaları atın , düşmanın üstüne saman , çöp atın...

Önemli olan çatışmada kişinin yaptığı işin niteliği değildir, izleyici durumundan çıkıp katılımcı olmalıdır halkımız, çatışmanın tarafında yer almalıdır.

7- Çatışmanın yaşanacağı alanı iyi bilmeliyiz, düşmanın bizi sıkıştırdığı noktada değil , bizim çatışmak istediğimiz noktada sürmeli çatışmamız. Çatışmanın yaşandığı bölge halkın katılımının sağlandığı ve çatışmayı ileriye sıçratacağımız yer olmalıdır.

8- Çatışmalarda güvenliğe de dikkat etmeliyiz. Çevrede kamera var mı, mobese var mı, varsa bunları imha etmeliyiz. Giyim kuşamımız işimiz kadar ciddi ve saygı uyandırmalıdır. Hatta estetik olmalıdır.

9- İnsiyatifli olmalıyız, düşman boşluk tanımıyor, bizde oluşan boşlukları doldurmalıyız. Çatışmalarda en önemli işimiz düşmana geri adım attırmak, mahallemizden çekilmesini sağlamak ve halkı yanımıza katmaktır. Bu iki noktaya kilitlendiğimizde zafer bizim olacaktır.

AKP SALDIRIYOR VE BİZİM DIŞIMIZDA KARŞILARINDA DURAN HİÇBİR GÜÇ YOK.

BEKLEYECEK ZAMAN, SONUÇ ALAMAYACAĞIMIZ ÇATIŞMA YOK...

HAYDİ BARİKATA!

HAYDİ ÇATIŞMAYA, BİRİKEN HESAPLARIMIZI SORMAYA!

DEMOKRATİK MÜCADELE MİLİTANCA MÜCADELEDİR! DEMOKRATİK MÜCADELE FAŞİZMİN YASAL SINIRLARINI PARÇALAMAKTIR! AKP FAŞİZMİNİ VE EMPERYALİZMİ PÜSKÜRTECEĞİZ VE YENİ MEVZİLER KAZANACAĞIZ!

**KAN CAN BEDELİ KAZANDIĞIMIZ
HİÇBİR DEMOKRATİK MEVZİMİZ TERK
ETMEYECEĞİZ!
YENİ MEVZİLER KAZANACAĞIZ!**

I- DEMOKRATİK MÜCADELE NEDİR?

Sınıflar mücadelesi, tarihsel süreci boyunca emekçilerin burjuvaziye karşı olan savaşımındaki tarihsel koşullar, içinde bulunulan siyasal düzene, sistemin karakterine göre çok çeşitli örgütlenme ve mücadele biçimine tanık olmuştur. Bu örgütlenme ve mücadele biçimleri, legal ve illegal nitelikte olup, devrim mücadelesi veren örgüt veya örgütlerin çalışma tarzı ve devrim anlayışına göre de biri diğerine nazaran baskın çıkmış ya da biri diğerine tercih edilmiştir. Tek başına birinin diğerine tercihi, sağ ve sol sapma diye tabir ettiğimiz sapkın anlayışları ifade eder. Bu iki örgütlenme ve mücadele anlayışını devrimci bir tarzda bütünleştiren, biri olmadan diğerinin de olmayacağı diyalektik düşüncesiyle devrimi örgütleyen anlayışlar ise, M-

L örgütlenmeyi temsil etmişlerdir.

Legal mücadele ve örgütlenme en genelde, ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal haklar uğruna mücadeledir. Demokratik mücadele bu yanıyl, çıkarları devrimden yana olan tüm sınıf ve tabakaların, bu tür hak ve talepler uğruna mücadele içinde eğitilmesi ve bilinçlendirilmesi faaliyetidir. Mücadele süreçleri içerisinde hakları uğruna örgütlenme, hak alma ve haklarını koruma bilincinin oluşturulmasında demokratik mücadelenin önemli ve vazgeçilmez bir yeri vardır. O, sınıflar mücadelesinin bir okuludur.

Demokratik mücadele bu yanıyl, çıkarları

devrimden yana olan tüm sınıf ve tabakaların, hak ve talepler uğruna mücadele içinde eğitilmesi ve bilinçlendirilmesi faaliyetidir.

Bu noktada, M-L bir örgütlenme hayatın her alanında siyasal, ekonomik, demokratik, ideolojik mücadelesini yürütürken, tüm faaliyet alanları arasında diyalektik bağ kurmaya çalışır. Halk hareketi olma iddiasındaki M-L örgütlenme, devrimin kitlelerin eseri olacağı bilinciyle, halkın nabzını en açık şekliyle elinde

Bir halk hareketi, demokratik mücadele ve örgütlenme ile halkın tüm değer ve zenginliklerini, tarihsel süzgeçten geçen tüm deney ve birikimlerini devrimci mücadeleye kazanmanın yollarını açmış olur.

tutacağı yerlerde çalışır, kurumlaşır. Demokratik mücadele, demokratik örgütlenme bu yanıyla, halk denizinin en geniş bir biçimde kucaklanmasıdır. Çünkü bir halk hareketi, demokratik mücadele ve örgütlenme ile halkın tüm değer ve zenginliklerini, tarihsel süzgeçten geçen tüm deney ve birikimlerini devrimci mücadeleye kazanmanın yollarını açmış olur.

A-Demokratik Mücadele "Demokratça" Mücadele Değildir. OHAL'in Gelip Geçmesini, En Az Zararla Sürecin Bitmesini Beklemek Değildir!

Demokratik mücadele, asıl olarak devrim ve örgüt anlayışıyla kopmaz bir bağ içerisinde. Dolayısıyla, demokratik mücadelenin amaç ve araçlarının devrimci nitelikte olmasının anlamı buradan gelir. Demokratik alanda legal mücadeleyi örgütlemek salt kendi başına ele alındığında ve iktidar perspektifinden koparıldığında, amaç niteliğine de dönüşebilir. Bu tehlike daha çok reformist anlayışlar için söz konusudur. Böyle bir sorun, sınıf mücadelesini iktidar perspektifiyle ele alan ve yürüten M-L bir örgütlenme için aşılmış bir sorundur.

Demokratik platformda çalışmayı amaç haline getiren ve kendisini salt bununla sınırlayan bir örgütlenme, düzen - sistem sınırları içinde ve hak arayışı temelinde demokratik mücadeleyi örgütler, geliştirir. Hatta bu faaliyet kısa zamanda bir kitleselleşmeyi de beraberinde getirebilir. İşte asıl tehlike de buradadır. Oluşan kitlesellik bu örgütlenmeler için bir anlam ifade etse de, aslında **KOFTUR**. Baskı ve zor karşısında hemen dağılmaya, yok olmaya mahkumdur. Bu noktada, demokratik alanın "demokratça" ele alınışı, demokrat bir kafayla bu alanın örgütlenmesi, özünde, salt demokratik bir muhalefet yaratma sonucunu doğurur. Böyle bir demokratik örgütlenme, sadece düzenin sınırları içinde sistemin teşhirini amaç edinir. Oysa, "Devrim yapma iddiasındaki bir örgüt - hareket - parti için, **DEMOKRATİK ÖRGÜTLENME EĞER KİTLELERİN SİYASALLAŞMASINA, DEVRİMCİLEŞMESİNE VE ÖRGÜTLENMESİNE KATKIDA BULUNUYORSA ANLAMLIDIR.**

Demokratça bir yaklaşımla, ekonomik taleplerin dışına çıkmayan, düzene karşı gelişi elinden geldiğince sistem sınırlarını zorlamadan yapmaya çalışan, bu alanda yaratılan kurumları ise sadece "hak mücadelesi" ile sınırlayan bir anlayışın kitleleri siyasallaştırması, devrimci mücadeleye kanallı etmesi mümkün değildir. Bizim sorunumuz oligarşinin kabul edeceği sınırlar içine hapsedilmiş bir demokratik alan faaliyeti örgütlemek değildir. **SORUNUMUZ, DEMOKRATİK MÜCADELEYİ, DEVRİMCİ HALK MUHALEFETİ YARATMA HEDEFİNE UYGUN BİR TARZDA ÖRGÜTLEMektir.**

Tepki duyulan sistemin ortadan kaldırılması asıl sorundur. Dolayısıyla demokratik mücadele sağ-reformist bir kafayla ele alınıp sınıflar gerçeğinden ve iktidar sorunundan soyutlanamaz.

Aslında bir kısım solu, demokratik mücadeleyi sözünü ettiğimiz tarzda "demokratça" örgütlemeye götüren neden, bir yanıyla da bedelleri, özverileri göğüsleyememektir. Oysa, demokratik alanda faaliyetin en küçük bir hak arayışına dahi tahammülü olmayan oligarşiye rağmen örgütlenmesi, ancak bedelleri göze almakla mümkündür.

Son birkaç yıla bakalım, basın açıklamaları, konserler, yürüyüşler, işçi eylemleri... aklımıza gelecek her demokratik talebe büyük bir şiddetle karşılık verdi AKP Faşizmi. Yani baskılar OHAL'den önce de vardı. OHAL ile birlikte bütün halka karşı büyük bir saldırı dalgası başlattılar. Devrimciler OHAL'in gelip geçmesini bekleyemezler. Faşizm bekleyerek geçmez, faşizme geri adım attırarak olan halkın devrimci şiddetidir. Akreplerine, Toma'larına, Tanklarına geri adım attırarak olan örgütlenmiş halktır. Gizli, açık örgütleneceğiz. Ev ev, sokak sokak örgütleneceğiz. Mahallelerimizi gaza boğmalarını önlemek için, işyerlerimizi dozerle yıkmalarını engellemek için, Hasan Ferit Gedik Uyuşturucuya Karşı Mücadele Merkezini işgal eden AKP Faşizmine geri adım attırmak için gizli açık örgütleneceğiz. Halka zarar vermeyen meşru şiddet eylemleri dahil, gizli açık örgütleneceğiz.

B-Demokratik Mücadele, Devrim İçin Mücadeledir

Bizim gibi ülkelerde, demokratik mücadele devrimci mücadeleyi içermek zorundadır. Bir sorunlar ve çelişkiler yumağı olan ülkemizde, çelişkilerin keskinleştiği ve çatışmaların açıktan savaş biçimine dönüştüğü bir ortamda, bu alanı devrimci çalışmadan soyutlayarak ele almak, sınıf mücadelesi gerçeğine göz yummaktır.

AKP iktidarı 15 Temmuz Darbe Girişimi sonrasında çok güçlü görünmeye çalışıyor. Oysa AKP korkuyla

yönetiyor ülkeyi. Halkın tüm kesimleri çok yönlü saldırılarla karşı karşıyadır. Tek tek insanlardan kurumlara, "muhalafet" eden demokratlara, yurtseverlere kadar herkes AKP iktidarının hedefi arasındadır. Cumhuriyet Gazetesi'ne yapılan operasyonla tüm halka, tüm aydınlara, tüm muhaliflere gözdağı vermek istiyor AKP iktidarı. Tutuklanan HDP'li belediye başkanlarına sesini çıkarmayan Kürt Milliyetçi Hareketi, Milletvekillerinin tutuklanmasına karşı da çok küçük tepkiler dışında, güçlü bir tepki örgütleyemedi. Halkın tüm kesimlerini tam bir sessizliğe boğmak istiyor iktidar.

Halk kategorisi içine soktuğumuz tüm sınıf ve tabakalar, bugün çok yönlü saldırılarla karşı karşıyadır. Tek tek insanlardan kurumlara, "muhalafet" eden demokratlara, yurtseverlere kadar herkes oligarşinin saldırı hedefleri arasındadır ve sindirilmeye çalışılmaktadır.

İşte bu noktada yaşanan koşulları değiştirmek, oligarşinin saldırılarını durdurmak, baskı ve zorun, zulmün hesabını sormak, halkın her kesiminin örgütlülüğünü gerektiriyor. Bunlar aracılığıyla yapılacak çalışmalar, eğer devrimci çalışmayı içeren tarzda ele alınmazsa, o zaman yaratılan ya da yaratılacak olan örgütlenmelerin, bir bütün olarak da demokratik faaliyetin bir "vitrin" özelliğini koruması, gelişmelere "seyirci" kalması da kaçınılmazdır. Oysa sorun, var olan gelişmelere seyirci kalmak değildir. Müdahale etmek, tepki örgütlemek, tepki açığa çıkarmak, oligarşiyi politika yaptığı zeminde önce sıkıştırmak ve asıl hedef olarak da o zemini ortadan kaldırmak amaç olmalıdır. Bu ise, demokratik alanda demokrat bir kafayla değil, devrimci bir kafayla faaliyet örgütlemeyi gerektirir. Zemin olarak demokratik mücadele kitle faaliyeti bir süre sonra bir tehlike olarak kitle popülizmini doğurabilir. Her şeyin demokratik faaliyet olduğu düşüncesinin oluşmasına da neden olabilir. Demokratik alanı, devrimci perspektifi hiçbir zaman kafasından çıkarmayan, demokratik alanda bir devrim emekçisi olarak faaliyet yürüten, çalışma tarzını devrimci ilkelere oturtan bir anlayışla ele almak durumundayız. Tutuklanan HDP'li milletvekillerine karşı güçlü bir mücadele örgütleyememelerinin sebebini buralarda aramak gerekiyor.

Özetle, demokratik mücadele devrim için mücadeledir. Tek başına 'kitlelilik', sendikalarda olmak, dernekler, meslek odaları, birlikler vb. kurmak önemli değildir. Önemli olan hayatın her alanını devrimci bir tarzda örgütlemek, yaratılan kitleliliği iktidar bilinciyle donatmak, her düzeyde devrimci mücadeleye ve örgütlenmeye hizmet eder hale getirebilmektir. Bu ise, uzlaşmazlığı, kararlılığı, her düzeyde ve biçimde örgütlenmeler yaratmayı, yaşatmayı, sürekliliği, bir bütün olarak devrimi - iktidarı rehber edinmekten geçiyor.

II- BİZİM GİBİ ÜLKELERDE

DEMOKRATİK MÜCADELENİN KAPSAMI NEDİR, NASIL ŞEKİLLENMELİDİR?

Faşizm OHAL ile başlamadı, bu devletin karakteri faşizmdir. Ülkemiz faşizmin kurumlaştığı, bu kurumlaşmanın yaşamın her alanında ve her düzeyinde yansıdığı bir ülkedir.

Halkın en basit hak arama mücadelesine bile tahammülsüzdür. Esas korkusu halktır. AKP'ye yönelik, Amerika'nın desteğiyle yapılan 15 Temmuz darbe girişimi değildir esas korkusu. Esas korkusu Halktır. Halktan korktuğu için OHAL yasalarının çoğu halkın mücadelesini bastırmaya yöneliktir. Haziran Ayaklanması'nda olduğu gibi kitlelerin bir kez daha başını kaldırmasını istemiyor.

Ülkemiz emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkileri içerisinde olup, her açıdan bu ilişkilerin sıkıntı ve çelişkilerini, sorunlarını yaşamaktadır. Ekonomik, sosyal ve siyasal anlamda kriz içerisinde oluşu, sistemi çelişkiler ve çatışmalar yumağına dönüştürmüş, ekonomik yetmezlik ve kriz hali, siyasal anlamda baskı ve zoru doğurmuştur. Bu durum bugün artarak devam etmektedir. Siyasal krizi ve yönetememe ile kitlelerin gün geçtikçe artan ve derinleşen yoksulluğu sonucu ortaya çıkan tepkilerini nötralize etmek, bastırmak kaygısı, beraberinde baskı ve zoru gündeme getirmektedir. Özetle, ülkemiz faşizmin kurumlaştığı, bu kurumlaşmanın yaşamın her alanında ve her düzeyinde yansıdığı bir ülkedir.

AKP iktidarı kitlelerin en basit hak arama mücadelesine bile tahammülsüz, bırakalım açığa çıkan tepkileri bastırmayı, yasal düzenlemeler ve kurumlarla da bunun yollarını tıkayan iktidar, faşist karakterinden dolayı halka her düzeyde terör estirmekte, ezmekte ve sindirmek istemektedir. Haziran ayaklanmasında olduğu gibi kitlelerin bir kez başını kaldırdığında sonucun nereye varacağını çok iyi bilen iktidar, bu anlamda azgın terörünü bir gün bile elden bırakmamaktadır.

Bütün bu duruma rağmen, aynı zamanda tepkileri düzen sınırları içine hapsetme kaygısında da olan iktidar, uzun yıllardır "demokrasibilik" oyunu oynamakta, kısmi

Demokratik Mücadele "Demokratça" Mücadele Değildir. Demokratik mücadele çalışma tarzına ilişkin bir olay olmakla birlikte, asıl olarak devrim ve örgüt anlayışıyla kopmaz bir bağ içerisinde.

Devrim yapma iddiasındaki bir örgüt-hareket parti için, demokratik örgütlenme eğer kitlelerin siyasallaşmasına, devrim-cileşmesine katkıda bulunuyorsa anlamlıdır.

hakları mazur görerek ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. AKP kısa süre içinde yönetemez duruma geldi. Bunun sonucu olarak, en küçük bir "demokrasi"ye bile tahammül edemeyecek kadar zor durumdadır iktidar. Bu nedenle faşizmi tüm çıplaklığıyla uyguluyor AKP iktidarı.

Şimdiye kadar allanıp pullanıp gelen hükümetler, sözde "alternatifler" içeren düzen partileri, sendikalar, kurulmasına izin verilen sosyalist - komünist partiler hep bu oyunun parçası olarak gündeme gelmektedir. Yeri geldiğinde aba altında saklı tutulan sopaların açığa çıkarılmasında ve kullanılmasında tereddüt edilmemekte, yeri geldiğinde de kısmi tavizler politikası devreye sokulmaktadır. Ama aslolan ve devrime kadar da baki kalacak olan faşist rejim varlığını korumaya devam etmekte, verilen her taviz, atılan her adım sistemin bekası adına atılmaktadır. Bu anlamda unutulmaması ve hep akılda tutulması, kitlelere kavratılması gereken nokta, sistemin faşist karakteri ve onun ancak devrimle alt edilebileceğidir. Gerçi, kitleler bunu somut olarak kendi yaşamlarında, haklarını aramak için kurdukları sendika, DKÖ vb'lerin her gün basılması, talan edilmesi, gözaltı, işkence, cezaevi ve katliamlarda görmektedirler. Ama önemli olan sistemin niteliğinin kitlelerin bilincine kazınması ve devrim mücadelesinin vazgeçilmezliğine ikna edilmeleri, devrime kazandırılmalarıdır.

A-Demokratik Alanda Çalışmak ya da Çalışmamak Subjektif Bir Tercih Sorunu Değildir

Legal alanda çalışmak, demokratik mücadeleyi örgütlemek, asıl olarak bizim niyetimize bağlı olarak yapılacak ya da yapılmayacak bir olgu değildir. Bu, sınıf mücadelesinin gereğidir.

Çünkü, demokratik mücadelede kitleler her şeyden önce sınıf gerçekleri ile yüz yüze gelirler. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen, haklı-haksız, bu mücadele süreci içerisinde kavranır ve bir bilinç oluşmasına hizmet eder. Aynı zamanda bu alanda sürdürülen mücadele içinde örgütlülüğün, dayanışmanın, demokrasinin ne olup ne olmadığını anlar, hak aramanın gerekliliğini, zorunluluğunu kavrar. Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, demokratik, legal faaliyet sınıf mücadelesinin bir

okulu işlevini görür.

Burada kastettiğimiz kitlelerin kendilerini ifade ettikleri, dile getirdikleri açık örgütlenmeler olan kitle örgütlenmelerinin, kitle hareketinin siyasallaşmasındaki önemidir. Çünkü kitlelerin taleplerini dile getirmeyi öğrenmesini, en basit hakların dahi nasıl kazanıldığını kendi deneylerini yaşayarak bu örgütlenmelerde yeralmasını demokratik mücadele sağlar.

Asıl önemli olan yanlardan bir tanesi de, devrimci hareketin yürüttüğü haklı mücadelenin kitlelerle kaynaşması, kitlelerce açıktan savunulur hale gelmesi, açık alanda sürdürülen mücadeleyle başarılabılır. Yine bu mücadele sürecinde kitleler, iktidarın baskı ve zorunu yaşayarak, onun gerçek yüzünü görürler. Hak arama mücadelesi zamanla devrimci bir tarzda dönüşüme uğrayarak sistemi zorlayan, sistemi aşmaya çalışan bir noktaya varır.

B-Bizim Gibi Ülkelerde Demokratik Mücadele Devrimcilerin Omuzlarındadır

Yukarıda özetle koyduğumuz ülkemiz tablosunda köklü bir sınıf hareketi ve mücadele geleneğinin olmayışı, kitlelerin kaderci nitelikleri, devletin güçlülüğü imajının da beslediği politik pasiflik içinde oluşları, demokrasi bilincinin geriliği, halkın değişik kesimlerinin kendi kurumlarını oluşturamayışları, var olanların ise tepeden inmesi eklenince, demokratik mücadele ve örgütlenmenin önemi bir kez daha ortaya çıkar. Devrimci hareketimizin, bu alanın öneminin bilinciyle demokratik platformda ısrarcılığı, hak alma bilincini yerleştirmeye çalışması, mücadele ve örgütlenme biçimleri konusunda azımsanmayacak bir deney ve birikim doğurmuştur. Tüm bunların temelinde, devrimci hareketin bizim gibi ülkelerde demokratik mücadeleyi omuzlamanın da devrimcilerin görevi olduğu bakışı vardır.

Ülkemizde gerçek anlamda bir demokratik hareketin varlığından söz etmek güçtür. Kendisine "ilericiyim - yurtseverim - demokratım" diyenlerin pek çoğu, bugün sistemi ve onun sınırlarını zorlamayan bir 'muhalafet' etmektedirler. Halkın sorunlarına ve ezilmişliğine

Demokratik alanı, devrimci perspektifi kafasından çıkarmayan, demokratik alanda bir devrim emekçisi olarak faaliyet yürüten, çalışma tarzını devrimci ilkelere oturtan bir anlayışla ele almak durumdayız.

Demokratik mücadelede hep akılda tutulması, kitlelere kavratılması gereken nokta, sistemin faşist karakteri ve onun ancak devrimle alt edilebileceğidir.

duyarlılıkları olduğu söylenebilir. Fakat bu, özü itibariyle, sınıfsal bir duyarlılık değildir. Bu nedenle, yaratılan ya da var olan duyarlılık içinde kararlılığı ve ısrarcılığı, sonuna kadar gitmeyi barındırmamaktadır. Bu duruma eklenen örgütlü faaliyetten çekinme, örgütlü olmanın "bireyi" yok ettiği ideolojik çarpıklığı, bu kesimlerin "çabalarının sonuçsuz", "muhalafetlerinin" ise silik kalmasına neden olmaktadır.

Burjuva demokrasilerinde olduğu gibi, tarihsel süreç içinde ve bedellerle kazanılan haklar yoktur ülkemizde. Ama bu, bizim son yıllarda devrimci hareketin yaptıkları ve yarattıklarıyla oluşan örgütlenme - hak alma bilincinin büyük oranda oluştuğu gerçeğini yadsınamıza neden olmamalı elbette. Kendi özgücüsüyle kazanılan haklar da olabilmıştır. Bir bütün itibariyle **"oligarşi hakları vermemiştir, alınmıştır"** demek doğru olacak, ama durumun temelinde faşizm gerçeği ve demokrasicilik oyununun yattığını belirlemeliyiz. Bugün geline nokta, yarattıklarımız göz önüne alındığında, haklar uğruna mücadele etme bilincinin büyük oranda gelişkinliğinden söz edebiliriz. Ama, hayatın her alanında, devrimcilerin haksızlığa, zulme, adaletsizliğe vb. karşı çıkma anlamında kitlelere örnek ve önder olması zorunlu bir görevdir. Sistemi zorlayan, hak ve özgürlüklerin sınırını gittikçe değiştiren biçimde, kitleleri bireysel anlamda çaresizlikten kurtarıp, örgütlü anlamda bir güce dönüştürecek, "yıkılmaz" denilen iktidara, "koskoca" devlete karşı çok şey yapılabileceğini göstereceğiz.

Cumhuriyet Gazetesi'ne yapılan baskıya karşı sınırlı bir muhalafet yaptılar o kadar. Bu kitleleri başka yerde görmek mümkün değildir. Ki asılan pankartlara baktığımızda kendisine solcu, devrimciyim diyenlerin pankartları da vardı orada. Ama şimdiye kadar basılan onlarca devrimci kurumun yanında göremedik, aylardır işgal altındaki Gazi Mahallesi'nde göremedik bu "sol" örgütleri. Sonuç olarak sol örgütler dahi silik bir "muhalafet" içinde kalıyor.

Devrimci Hareket ise, en zor koşullarda dahi demokratik mücadeleyi bir çok bedel ödeyerek örgütlemiştir. Demokratik haklar söke söke koparılmıştır. Bugün de demokratik mücadele yine devrimcilerin omuzlarındadır. AKP Faşizmini zorlayacak, haklarımızı söke söke alacak olan yine Cepheliler olacaktır. Bu konuda ciddi bir deneyime sahibiz, konser yasaklarına karşı ne yapacağız, bütün cepheliler bilir. Meşru bir

basın açıklaması, eylemi yasaklarsa ne yapacağız, bütün cepheliler bilir. Bilmediğimiz bir şey yoktur. Son birkaç yıllık tarihimizde bile nasıl mücadele edileceğine dair onlarca örnek vardır. Tek başına kaldığında bir Cepheli, şehrin meydanında pankartıyla oturma eylemi yapmıştır. Okulların pencerelerinden pankartlar sallandırılmış, kuşlamalar yapılmıştır. Konser yasaklandığında kamyon kasalarında konserler verilmiştir. Ellerimiz kollarımız bağlı değil. Faşizme karşı tepkileri örgütlü güce dönüştüreceğiz, "yıkılmaz" denilen iktidara, "koskoca" devlete karşı çok şey yapılacağını göstereceğiz. Ki 15 Temmuz Darbe girişiminde gördük sözde "çok güçlü" devleti. Darbeye girişen sümsük paşaların yerlerde sürünen halini de gördük, saklanıp gizlenen AKP'lileri de gördük.

C-Demokratik Mücadelede Devrim Mücadelesine Hizmet Etmelidir

Demokratik platformda mücadele, açık-legal faaliyet olması yanı sıra hassas bir zeminde bulunmaktadır. Sistem ve sistemin karakteri, faşizmin baskı ve zoru gözardı edildiğinde, demokratik kurum ve kuruluşların, hak ve özgürlüklerin bugün var yarın yok oluşları unutulduğunda, bu platformdaki mücadelenin kendisini hemen sistem sınırlarına hapsedmesi, kendisini yasallığa teslim etmesi kaçınılmaz olarak gündeme gelir. Daha çok oportünist - revizyonist anlayışlar da rastlanılan demokratik haklar uğruna mücadeleyi her şey ilan edip, siyasi mücadeleyi yadsıyan bakış açıları, bunun somut örneklerini birçok defa vermişlerdir. Bir kısım sol, hala bunun örneklerini vermeye devam ediyor.

Ülkemizde, sadece yasallığın sınırları içine hapsedilmiş demokratik faaliyetin kısır kaldığı, kendi kendine iş yapamaz, hareketsiz-pasif duruma düşürdüğü somut bir gerçektir. Oysa önemli olan, sınırlı da olsa, faşizmin sunduğu gediklerden elverdiğince yararlanmak, hızlı olabilmek, yakalanan gedikten hareketle demokratik mücadeleyi yaygınlaştırmaktır. Sadece bununla da sınırlı olmamak üzere, demokratik mücadeleyi, yasallığı bir kenara bırakan bir tarzda, meşruluk temelinde iktidar mücadelesine hizmet edecek tarzda örgütlemek gerekir.

Asıl önemli olan yanlardan bir tanesi de, devrimci hareketin yürüttüğü haklı mücadelenin kitlelerle kaynaşması, kitlelerce açıktan savunulur hale gelmesi, açık alanda sürdürülen mücadeleyle başarılabılır.

Demokratik mücadeleyi, yasallığı bir kenara bırakan bir tarzda, meşruluk temelinde örgütlemek gereklidir. Hak alma mücadelesi örgütlü ve fiili olarak yasal hakları sonuna kadar kullanıp meşru temelde geliştirilmek durumundadır.

Hak alma mücadelesi örgütlü ve fiili olarak yasal hakları sonuna kadar kullanıp meşru temelde geliştirilmek durumundadır.

Memur sendikalarının kurulma süreci bunun somut örneğidir. Her türlü yasal hakkın kullanılıp sendikalaşma sorununun kitlelerin gündemine sokulması yanında, asıl olarak bu sürecin üzerine oturtulan ve fiili olarak meşru temelde dayatılan sendika hakkı böyle kazanılmıştır. Yasallık, yasallığın izin verdiği sınırlar memurlara hiç de sendika kurma izni vermezken, bugün yüz binler bu talebi sahiplenmiş, kuramlarını oluşturmuş, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının mücadelesini vermektedirler. Oysa bugün, DİSK'İN, KESK'in, Meslek Odalarının hali ortadadır. En basit hakları için bile seslerini çıkarmayacak duruma gelmişlerdir. Çünkü bütün yaptıkları burjuva yasalara güvenmektir. KESK'te, Kürt Milliyetçi politikaları sonucu ise bu kazanımlar tek tek kaybedildi.. AKP'nin "akıl adamı" da oldular, yetmedi, AKP tam bir biat istiyor. Bugün hareket edemez duruma gelmişlerdir. OHAL ile birlikte binlerce KESK üyesi işten atıldı. Ancak buna karşı hiçbir şey yapmadılar. Avukatlardan dilekçe yazmalarını istemek dışında yaptıkları bir şey yoktur.

Ekonomik-demokratik hakları elde etmek, bizim gibi ülkelerde asıl olarak, devrim sorunudur. Ama bu, bu tür haklar uğruna mücadeleyi devrime ertelemeyi gerektirmiyor. Bu anlayışla hareket ederek yasallığın verili sınırlarına hapsolmayan, onu meşru mücadelesi ile genişleten bir demokratik mücadele örgütlenmelidir. Kapısına mühür vurulan derneklerini terketmeyerek mühürleri söküp içeri giren, derneklerini, kurumlarını terketmeyen, meşruluk bilinciyle hareket eden Halk Cephehillerin direnme tavırları direnme konusunda örnek tavırlardır. Yine KEC'li memurlar, DİH'li işçiler, Halkın Avukatları vb. halk cephehiller meydanlardaki direnişleriyle OHAL'e karşı direnmenin, AKP politikalarını boşa çıkarmanın destanlarını yazıyorlar.

Bizim saflarımızda da, genel anlayışımız bu olmasına karşın, yasallığı abartma, sağlamlılık eğilimleri yaşansa da, bu durum anlayış olarak büyük oranda aşılmıştır. Devrimci hareketimizin doğru ve haklı bildiği yolda kararlı, ısrarlı ve inatçı, kavgacı tavrı kitlemizde de etkili ve örnek olmuş, büyük oranda kendine ve

kendi gücüne güven gelişmiştir. Her yerde ve her düzeyde, içerde ve dışarda, mücadelesinin, dolayısıyla kendisinin haklı ve meşru olduğuna inanarak hareket etmenin bugün ciddi oranda bilince dönüştüğünü söyleyebiliriz.

Ama bu konuda daha fazla mesafe almak, hakları uğruna mücadeleyi yasal - yasal olmayan tarzlarda iç içe geçirerek, her adımında ve her anında "kapitalizm ve devrim" olgusunu beyninde, ruhunda hisseden, iktidar perspektifli bir kitle hareketi yaratmak durumundayız.

D - Demokratik Mücadelenin Kapsamı

Yukarıda koyduğumuz biçimiyle, demokratik mücadele ve kitle örgütlenmesi, en genelde siyasi mücadeleye hizmet eder tarzda ele alınması gereken bir olgu olarak ortaya çıkıyor. Ülkemiz koşulları, sistemin faşist karakteri, demokrasi bilincinin geriliği vb. olarak ortaya koyduğumuz nesnellikten hareketle devrimci mücadelenin, sınıf mücadelesinin vazgeçilmez parçası olan demokratik alanın kapsamı oldukça geniştir. Ve özgün koşullarımız da gözetilerek kapsamı daha da genişletilebilecek bir alandır.

a-Devrimci Bir Kitle Hareketini Yaratmak

Demokratik platform her şeyden önce, devrimci bir kitle hareketi yaratma esas hedefini gözeterek örgütlenmelidir. Stratejik hedefimizin anti - emperyalist, anti - oligarşik demokratik halk devrimi olduğu unutulmadan yürütülmesi gereken demokratik mücadele hiçbir araç, yöntem ve biçim yadsınmadan koşullara, süreçlere uygun bir nitelikte örgütlenmeli, iktidar perspektifiyle hareket etmek tüm alan - birim - bölgelerimize yayılmalıdır.

Demokratik mücadele bu yanı sıra, sadece hak arayışını değil, aynı zamanda hak arayışı sürecinde yaratılan örgütlenme ve verilen mücadele biçimleriyle kitleleri eğitme, devrimci anlamda dönüştürme, siyasallaştırma, özetle devrime kanalize etme amacını gütmelidir. Demokratik kazanımlar, sürekli faşizmin egemen olduğu

Hakları uğruna mücadeleyi yasal-yasal olmayan tarzlarda iç içe geçirerek, her adımında ve her anında "kapitalizm ve devrim" olgusunu beyninde, ruhunda hisseden, iktidar perspektifli bir kitle hareketiyaratmak durumundayız.

Amacımız, kitlelerin hem siyasi, hem kitlesel, hem örgütlü, hem de silahlı-radikal mücadelesine ivme kazandırmak, devrimci kitle hareketini yaratmaktır. Bu noktada yasal olan ve olmayan, barışçıl olanla olmayan tüm mücadele biçimleri iç içe geçmek durumundadır.

Ülkemiz koşullarında bugün var yarın yok kazanımlardır.

Bu kazanımlara güvenenlerin hali ortadadır, büyük bir umutsuzluk içindedirler. Bugün kazanımların yerini, azgın baskı ve terör, açık faşizm almıştır. Bu nedenle, demokratik mücadele, kurumlaşma ve kadrolaşma bu duruma uygun bir nitelik taşımaktadır.

Dolayısıyla, stratejik örgütlenmemize hizmet eden bir demokratik platform yaratılmalı, bunu yaratma sürecinde de hiçbir aracı ve yöntemi küçümsememeli, en küçük fırsatı değerlendirerek, örgütlenmemizi yaymalı, kitleselleşmeliyiz. Kitleselleşmeyi işte bu ağır koşullarda sağlayacağız. 12 Eylül Cuntası sonrasında nasıl kitlesel direnişler yaratıldıysa, elde ettiğimiz deneyimlerle bugün daha büyük kitleleri örgütleyeceğiz. Bu yoğun saldırılar altında dahi, demokratik mevzilerimizi koruyacak, genişleteceğiz.

Silahlı kitle hareketi yaratma yolunda demokratik platform tüm alan - birim - bölge zenginliklerini, deney ve birikimlerini değerlendirmeli ve asıl hedefe yönlendirmelidir. Amacımız, adı var kendisi yok kurumlar yaratmak, işlevsiz, bürokrat, dört duvar arasına sıkışmış dernek vb. yerlerde gün geçirmek, oyalanmak değildir. Amacımız, kitlelerin hem siyasi, hem kitlesel, hem örgütlü, hem de silahlı - radikal mücadelesine ivme kazandırmak, devrimci kitle hareketini yaratmaktır. Bu noktada yasal olan ve olmayan, barışçıl olanla olmayan tüm mücadele biçimleri iç içe geçmek durumundadır. Ülkemiz gerçeği, gelişmeler ve her geçen gün artan baskı ve zor koşullarının yoğunluğu bize bu iç içe geçmişliği örgütlenme zorunlu görevini dayatmaktadır. Artık sorun dernek açmak sendika kurmak, dergi veya bülten çıkarmak vb. değildir. Önemli olan, bu tür kurumların varlığını güvenceye almak, kazanılmış haklara saldırının önünü kesmek, devrimci mücadeleyi geniş kesimlere sahiplendirebilmektir. Bu ise, demokratik mücadeleyi, bu alandaki örgütlenme biçimlerini kafamızdaki sınırlara hapsedmemeyi gerekli kılıyor. Süreç hızla nitelik değiştiriyor, dolayısıyla bizler de hızlı olmalıyız. Ve demokratik mücadeleye öyle bir nitelik kazandırmalıyız ki, örgütlü - kitlesel gücümüz her tür koşulda ayakta kalabilsin, değişen koşullara ayak uydura- bilsin.

Bu noktada "şu biçim ya da eylem demokrasiğe göre, şu değil" yaklaşımı, kendi kendimizi sınırlamak olur. Demokratik mücadeleyi, dolayısıyla, alışlageldiği üzere belli biçimlerde sınırlamamalıyız. Faşizmin hakim olduğu ülkemiz gerçeğini hiçbir zaman gözardı etmeden, demokratik faaliyetimizi bu özgünlüğe göre biçimlendirmeliyiz. Yani, bunun anlamı, biçimlere bağlı kalmayıp, kendini demokratik kanalların tıkandığı süreçlere de hazırlayan bir demokratik alan faaliyetidir. Bu nedenle, bu platformdaki örgütlenmede kalkış noktamızı unutmadan, faşizmin gerçeğini ve demokrasicilik oyununu gözeterik faaliyet sürdürmeliyiz.

b- Yeraltını Örtten Bir Şemsiye Görevi Görmek

Devrim mücadelesi veren bir hareket - örgüt ya da parti, kitlelerden soyut bir şekilde devrimi örgütleyemez. Sol bir bakış açısı olarak gündeme gelen ve kendisini kitlelerden tecrit eden bu tür yaklaşımlar, özellikle 12 Eylül öncesinde demokratik mücadeleyi ve kitle faaliyetini yadsıdılar (MLSPB, Acil, vb.). Oysa, demokratik mücadele ve kitle faaliyeti, bir örgütün pek çok açıdan yaslandığı bir alan olması yanı sıra yaşamsal önem taşır. Örgütlenmesini kitlelere yaslamayan, "suda balık" misali kitle içinde erimeyen, kitlelerle kaynaşmayan bir örgütlenmenin yaşam şansı yoktur. Devrimci harekete soluk boruları olan kitle örgütlenmeleri, bu yanı sıra vazgeçilmezdir. Önce kendi hak ve talepleri uğruna mücadele eden ve süreç içinde siyasallaşıp iktidar uğruna mücadeleye atılan kitleler ve onların örgütlenmeleri, devrimin kumanda merkezi olan hareket - örgüt - parti için kadro kaynağı, lojistik destek (kurumlaşma, maddi destek vb...), haber ve istihbarat kaynağıdır.

Kitlelerin yaratıcılığı yine bir devrimci hareket için vazgeçilmez önemdedir. En zor durumlarda kitleler devrimci harekete kucak açmış, olanaklarını, yaratıcılıklarını sunmuştur. Halk hareketi olmanın esprisi de budur. Yaşamın her alanında kitleleri devrimci faaliyetin içine çeken devrimci hareketin bu noktada deneyleri olsa da, henüz bir Vietnam, bir Çin örneklerinde olduğu gibi kitleleri tüm yaratıcılıklarıyla devrimci mücadeleye seferber edebilmiş değiliz.

Silahlı kitle hareketi yaratma yolunda demokratik platform tüm alan-birim-bölge zenginliklerini, deney ve birikimlerini değerlendirmeli ve asıl hedefe yönlendirmelidir

Ve demokratik mücadeleye öyle bir nitelik kazandırmalıyız ki, örgütlü-kitlesele gücümüz her tür koşulda ayakta kalabilsin, değişen koşullara ayak uydurabilsin.

Bunu başardığımızda, kitle örgütlenmesini gerçek anlamda yeraltını örten bir şemsiye haline getirebildiğimizde, devrimci hareketin ihtiyaçlarına cevap veren esnek örgütlenmeler niteliğine büründürebildiğimizde, hareketimizin kitleler arasında daha da kök salmasını sağlayacak, kalıcı, yok edilemeyen bir hareket haline getirmeyi başaracağız.

c- İstihbarat Kaynağı

Kitle örgütlenmesinin yaygınlığı, devrimci harekete kitlelerin nabzını her an elinde tutma olanağı verirken, lojistik, kadro kaynağı olmanın yanında, devrimci harekete istihbarat kaynağı olma işlevini de görür. Hayatın her alanına yayılan örgütlenmeler, oligarşinin kalbine dek uzanabilmekte, fabrikalarda, mahallelerde, kamu kurum ve kuruluşlarında vb. halk düşmanlarına rağmen varlığını koruyabilmektedir.

Sözünü ettiğimiz devrimci tarzda örgütlenilecek demokratik mücadele, istihbarat kaynağı olma işlevini daha boyutlu gündeme getirebilir, getirmelidir. Önemli olan, çalışma yapılan tüm alan - birim ve bölgelerde kitlemize, asıl olarak da yönetici kadrolarımıza bu bakışı verebilmektir. İstihbarat bir "görme" sorunudur. Kafası devrimci harekete olanak yaratmaya, halk düşmanlarının cezalandırılması için istihbarat bulmaya yönelmiş bir kitle çalışması çok zengin bir istihbarat ağı oluşturabilmektedir. En olmaz denilen eylemleri olur kılan şey, savaşçıların yaratıcılığının yanı sıra, sağlam ve detaylı istihbarattır. Bu anlamda, demokratik mücadele yürüten kadrolarımıza ve zamanla kitlemize kazandırılacak bu bakış ile gerçekten hareketimizin işine yarar çokça istihbarat çıkarmak mümkündür. Bu konu üzerine özel eğilecek ve demokratikte çalışan yönetici kadrolarımızı daha duyarlı kılarak, bu duyarlılığı yukarıdan aşağıya doğru yayan bir hale getireceğiz.

d- Devrimci Hareketin Sesi Soluğu, Devrimin Propagandacısı Olmak

Demokratik mücadele kitleleri kendi somut taleplerinden hareketle örgütlerken, zaman içinde nitelik değiştirerek devrimci hareketin sesi soluğu olma özelliğini

kazanır. Demokratik mücadele, halkı devrimci eylemin içinde, mücadele sürecinde eğitir, dönüştürür. Kendi öz deneyimleriyle mücadele etmeyi, kendi hakları uğruna savaşmanın bedellerini ödemeyi öğrenen kitleler, aynı zamanda bir ufuk genişlemesiyle, giderek sadece kendilerini değil tüm toplumu ilgilendiren daha bütünlüklü sorunlara da sahip çıkarlar.

Devrimci hareket ve kitleler, bu noktada, demokratik kitle faaliyetinde buluşurlar. Yani devrimci hareket giderek kitlelerle bütünleşir. DKÖ'ler, sendikalar, meslek odaları, meşru temelde örgütlenen Halk Meclisleri, Halk Komiteleri vb... bu bütünleşmenin sağlandığı yerlerdir. Bu anlamda, eskiyi yıkmak, yeniyi kurma yeteneğinde olan kitleler, her açıdan zenginliklerini devrimci harekete sunmaya başlarlar.

Devrimci hareketin sloganlarının kitlelerde yankısını bulmasından tutun, her alan - birim örgütlenmesinin alan - birim özgünlüğündeki çalışmalarına kadar, pek çok açıdan devrimci hareketin, devrimin propagandası yapılı. Devrimci hareketin haklılığı, güçlülüğü, kazanacak olduğu propagandası ile kitlesele bir güç olarak devrimci hareketin her alanından ses getirmesi, onun kitleler nezdinde meşrulaşması sonucunu doğurur.

Silahlı bir hareket için kitlelerle bütünleşmek, kaynaşmak, kitle içinde erimek, kitlelere dayanmak, yaslanmak, özetle örgütlü - silahlı halk muhalefetini yaratmak olmazsa olmaz bir koşuldur. Silahlı hareket, gelenekleri, yarattığı değerleri, adalet anlayışı vb. ile kitle hareketi için örnek ve önderdir. Silahlı hareketin devrimci şiddet eylemleri, kitlelerin somut taleplerine, özlemlerine, öfkelerine ve beklentilerine cevap verdiği noktada, kitleler silahlı eylemin propagandacısı, yayıcısı olurlar. Bu anlamda kitle muhalefeti, silahlı hareketin kitle örgütlenmeleri, onun hayatın her alanı ve biriminde sesidir.

Bu noktada değinmek istediğimiz bir konu; her ne kadar bugün silahlı mücadelenin propagandasını tüm alan ve birimlerde meşru bir şekilde yapıyor olsak da, cezalandırmaların propagandasında yetersiz kalmamızdır. Bu tarz eylemlerin her biri eylemin niteliğinden dolayı kendi propagandasını yapmaktadır.

Önce kendi hak ve talepleri uğruna mücadele eden ve süreç içinde siyasallaşıp iktidar uğruna mücadeleye atılan kitleler ve onların örgütlenmeleri, devrimin kumanda merkezi olan hareket-örgüt-parti için kadro kaynağı, lojistik destek (kurumlaşma, maddi destek vb...), haber ve istihbarat kaynağıdır.

İstihbarat bir "görme" sorunudur. Kafası devrimci harekete olanak yaratmaya, halk düşmanlarının cezalandırılması için istihbarat bulmaya yönelmiş bir kitle çalışması çok zengin bir istihbarat ağı oluşturabilecektir.

Demokratik alandaki kadrolarımız özünde, açık faaliyet sürdüren yeraltı kadrolardır. Onların kendisi fiziki açıdan legaldir, ama örgütsel ilişkileri gizlidir.

Ama kendimizi bununla sınırlamamalıyız. Tüm alan, birim ve bölgeler her eylem sonrası yayınlanan bildiri, bülten, açıklamaları çoğaltmalı, çok yaygın bir biçimde dağıtmalı, halkımıza ulaştırmalıdır. Ayrıca, mahallelerde elden dağıtmalıyız. Bürokratik kurum ve kuruluşlara, milletvekillerine, savcılara, karakollara vb. ulaştırmalıyız. Yine yaygın yazılama ve hareketimizin imzasını taşıyan pankartlarla eylemin propagandasını her kesime yapabilmeliyiz.

e- Demokratik Mücadele Devrimci Harekete "Halkın Örgütü" Olmanın Yolunu Açar

Demokratik mücadeleyi yukarıda sözünü ettiğimiz bütünsellikte ele alan devrimci hareket kısa zamanda kitlelerle kaynaşır. Çünkü devrimci inisiyatif ve irade ile şekillendirilen, devrimci bir tarzda örgütlenilen kitle örgütlerinin en önemli özelliği, halkın hemen yanıbaşında bulunmasıdır. Yine yukarıda ifade ettiğimiz gibi, halkın nabzını bu örgütlenmeler aracılığıyla elinde tutan devrimci hareket, iç içe geçen diyalektik çalışma tarzıyla (legal-illegal iç içeliği) halk denizinde olmanın sonsuz avantajlarına sahip olur. Devrimci hareket gecekonduda, fabrikada, kırlarda, üniversitede, kamu kurum ve kuruluşlarında, aydınların arasındadır. Onlarla soluk alıp verir. Devrimci hareketin yürüttüğü haklı mücadelenin anlamı böylece kavranır ve devrimci hareket kitlelerce açıktan savunulur duruma gelen "halkın örgütü" niteliğine bürünür.

Bir devrimci, devrimin esas olarak halk tarafından yapılacağını asla unutmamalıdır. Bu gerçeklikten baktığımızda kitle faaliyetinin, demokratik mücadelenin önemi çok daha net olarak ortaya çıkar. Devrimi gerçekleştirecek olan asli unsur halk kitleleri olduğuna göre devrimci mücadelenin esasında halkı örgütlemeye

yönelik olacaktır. Yani ister alanlar olarak, ister bölgeler olarak, ister komiteler, isterse tek tek kadrolar olarak; esas görevimiz halkı örgütlemektir. Halka dayanan bir kitle faaliyeti yürütmeyen bir örgüt, asla varlığını uzun süre koruyamaz, bunun da ötesinde savaşma gücü bulamaz. Halka dayanmak, halk içinde olmak, örgütlenme yapmak, halkı silahlı mücadeleye katmaya çalışmaktır. Görüleceği üzere demokratik mücadele ile, devrim mücadelesi, halk ile parti birbirleri ile et ve tırnak gibidir. Halk olmadan örgüt olmaz. Halk olmadan devrim olmaz. Bunu asla unutmamalıyız.

III -DEMOKRATİK MÜCADELENİN SİLAHLI MÜCADELEYE

TABİLİĞİNDEN NE ANLAMALIYIZ?

Hareketimizin stratejik hedefi anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimidir. Bu stratejik hedefe varmada silahlı mücadeleyi temel, diğer ekonomik-demokratik-ideolojik mücadeleyi buna bağlı olarak ele alır. Bu yolda, tüm mücadele araç ve biçimleri silahlı mücadele temelinde şekillendirilir. Dolayısıyla, legal, illegal tüm çalışmalar bu stratejik hedefe bağlı kalıp, asıl olarak silahlı mücadeleyi geliştirmeye, boyutlandırmaya motive olmalıdır.

A- Bir Savaş Örgütünün Demokratik Alanı

Devrimci hareketimiz hayatın her alanında yayılan legal, illegal, yarı-legal ve askeri örgütlenmeleriyle bir

Silahlı bir hareket için kitlelerle bütünleşmek, kaynaşmak, kitle içinde erimek, kitlelere dayanmak, özetle örgütlü-silahlı halk muhalefetini yaratmak olmazsa olmaz bir koşuldur.

Silahlı hareket, gelenekleri, yarattığı değerleri, adalet anlayışı vb. ile kitle hareketi için örnek ve önderdir. Silahlı hareketin devrimci şiddet eylemleri, kitlelerin somut taleplerine, özlemlerine, öfkelerine ve beklentilerine cevap verdiği noktada, kitleler silahlı eylemin propagandacısı, yayıcısı olurlar.

Ve demokratik kadroların kafası kitle muhalefetini geliştirir ve yaygınlaştırırken, asıl olarak savaş örgütünün emir ve komutasında bir yeraltıcı gibi çalışmalıdır.

savaş örgütüdür. Dolayısıyla demokratik mücadele ve bu mücadele kapsamındaki tüm kitle örgütlenmelerimizi buna uygun bir niteliğe büründürmeliyiz. Ve buna koşut olarak tüm demokratik örgütlenmemizde, asıl olarak da yönetici kadrolarımızda savaş örgütü olmayı içselleştirmeli, savaşı bir kültür haline girmeliyiz. Demokratik alandaki kadrolarımız özünde, açık faaliyet sürdüren yeraltı kadrolarıdır. Onların kendisi fiziki açıdan legaldir, ama örgütsel ilişkileri gizlidir. Ve demokratik kadroların kafası kitle muhalefetini geliştirir ve yaygınlaştırırken, asıl olarak savaş örgütünün emir ve komutasında bir yeraltıcı gibi çalışmalıdır.

Örgütümüzün emir ve talimatları doğrultusunda açık-legal faaliyeti yürütürken, bunu şeklen değil ruhen de hissedebilmelidir. Savaş örgütünün demokratik alanı, kitle faaliyetindeki devrimci tarzı, üslubu, halka yaklaşım tarzı ve nihayet ele aldığı her alan, birim ve bölgeyi silahlı mücadele temelinde şekillendirmesiyle, savaş örgütüne, örgütümüze layık olmalıdır.

B- Amacımız Demokratik Muhalefet Değil, Radikal Silahlı Kitle Hareketini Oluşturmaktır

Demokratik mücadelenin "demokratça" mücadele olmadığını, devrimci faaliyetin bir parçası olarak ele alınması ve örgütlenmesi gerektiğini ele almıştık. Demokratik mücadele, faaliyet alanının açık olması yanı sıra sistem sınırları içine hapsedilmesi gereken bir mücadele değildir. Yaratılan tüm demokratik kitle örgütlenmeleri gerçek anlamda demokrasi mücadelesinin aktif, etkin bir parçası olabildiğinde anlamlıdır. Değilse, sadece muhalefet eden, düzeni, düzenin pisliklerini her düzeyde eleştiren ama kitlelere iktidar hedefini, sosyalizm hedefini göstermeyen demokratik mücadele, silahlı hareketin aktif-etkin parçası olamaz. Sorunumuz muhalefet etmek değil, mücadele etmek ve devrimi gerçekleştirmektir. Ülkemizde sadece muhalefet etmeyi başaran yüzlerce kurum, kuruluş, DKÖ, parti, aydın vb. bulunuyor. Ve bunlar üzerlerine düşen muhalefet olma görevini cılız bir şekilde yerine getiriyor, oligarşi belli bir denge içerisinde bu örgütlere göz de yumuyor.

Ama sorun düzen içi iyileştirmeler değil, düzenin yıkılması sorunudur. Öyleyse, nasıl bir demokratik

hareket yaratacağız ki, bu, sistem sınırlarını zorlayacak, silahlı hareketle bütünleşecek ve devrime varacağız? Her şeyden önce, kitle örgütlenmelerimiz, etkileri altında tuttukları kitleyi ve potansiyel durumunda olan dışımızdaki insanları kendi somut sorunlarından hareketle bir araya getirmeli, onları devrimci eylemin pratiği içinde eğitmelidir. Kitle faaliyetinde kitleyi, kabul edilebilir ve ayrıca kendi gücüyle elde edebileceği somut kazanımlara motive etmeyi önemsemeliyiz elbette, ama asıl olan bu değildir. Bu faaliyette talep düzeyine yükseltilecek her şeyi sadece oligarşi açısından "kabul edilebilir, gerçekleştirilebilir" taleplerle sınırlamamalıyız. Düzenin sınırlarını sürekli zorlayan, bu mücadele sürecinde kitleler nezdinde teşhir eden, sıkıştıran ve geri adım attıran bir hat izlemeliyiz. Sonuna kadar dayatıcı, direngen bir çizgide talepleri dayatmalı ve adım adım kazanımlar elde etmeliyiz. Kendi özgücüsüyle kazanılan, büyük küçük her zafer, her hak, uğrunda ödenen bedeller nedeniyle daha vazgeçilmezdir. Ayrıca, böylesi bir durum, uğrunda yeni savaşlara göğüs gerebilecek bir potansiyel, bir nitelik de yaratır. Halk Meclisleri buna örnektir.

Böylesi bir faaliyet içinde düzeni tanıyan, dost veya düşman ayırmasına varan kitleler, en demokratik, en mütevazı taleplerinin karşısında baskı ve zulmü, polis terörünü, işkenceyi, tutuklanmaları ve hatta katliamları yaşadığında, mutlaka yan örgütlenmelere ihtiyaç duyacaktır. Kitleler kendi öz deneyleriyle ellerinde bir gücün olması gerektiğinin bilincine varacaktır. Kendi kolluk güçlerini örgütleme gereği belleğine kazınacaktır. Öyleyse, daha başından esnek örgütlenmeler olarak şekillendirilecek demokratik kitle örgütlenmelerinde uzak görüşlü olmalı, kitlelerin öz deneyimleriyle ihtiyaç duyar hale geldiği devrimci şiddeti tüm alan, birim, bölgelere yayabilmeliyiz, momentleri kaçırmamalıyız. Ülkemizin bir gerçeği olarak -yani faşizmin bir gerçeği olarak- yaratılan demokratik

Kitleler kendi öz deneyleriyle ellerinde bir gücün olması gerektiğinin bilincine varacaktır. Kendi kolluk güçlerini örgütleme gereği belleğine kazınacaktır. Öyleyse, daha başından esnek örgütlenmeler olarak şekillendirilecek demokratik kitle örgütlenmelerinde uzak görüşlü olmalı, kitlelerin öz deneyimleriyle ihtiyaç duyar hale geldiği devrimci şiddeti tüm alan, birim, bölgelere yayabilmeliyiz, momentleri kaçırmamalıyız.

El Salvadorlu bir devrimcinin dediği gibi, "önce taş atıyorsunuz, sonra en önemli şeye sahip oluyorsunuz, devrimci bilinç ve kavga ruhu." Önce demokratik kadrolarımıza, sonra da kitlemize işte bu devrimci bilinç ve kavga ruhunu aşılmalıyız.

kurum ve kuruluşların, kazanılan demokratik hakların kalıcılığı yoktur. Kitle faaliyetinde faşizme karşı kazanılan her küçük zafer, her hak, her kurum, kuruluş vb. değerlidir. Ama önemli olan, tek başına küçük zaferlerin kazanılması değildir.

Asıl önemli, kazanılan zaferi kalıcılaştırabilmektir. Çünkü düşman belki bir, iki ya da daha fazla yenilmiştir karşımızda, ama yok edilememiştir. İşte bu noktayı kaçırmamalıyız. Tüm demokratik yöneticilerimizi, kadrolarımızı bu perspektifle donatmalı, demokratiği de örgütlü kitlemizle birlikte düşmanı yok etmeye motive etmeliyiz. Dolayısıyla, salt "muhalafet" hareketi değil, mücadelecı devrimci bir halk muhalafeti yaratmalı, radikal ve silahlı bir çizgiye çekebilmeliyiz.

Özcesi, demokratik mücadele, silahlı kitle hareketini yaratma yönünde, hayatın her alanında halkın kendi öz savunma gruplarını, milislerini vb. örgütlemenin pratik adımlarını atmalıdır. Mahalle ve Gençlik alanında yarattığımız milis örgütlenmeleri gibi... Bu örgütlenmeleri geliştirmeli, büyütmeli ve yaymalıyız. Bu yolda hiçbir aracı ve yöntemi küçümsememeliyiz. El Salvadorlu bir devrimcinin dediği gibi, "önce taş atıyorsunuz, sonra en önemli şeye sahip oluyorsunuz, devrimci bilinç ve kavga ruhu." Önce demokratik kadrolarımıza, sonra da kitlemize işte bu devrimci bilinç ve kavga ruhunu aşılmalıyız.

Kitleleri devrim saflarına çekebilmek, bir güç olmaktan ve güven oluşturmaktan geçiyor. Bu nedenle sadece demokratik muhalafetle kitlelerin taleplerine sahip çıkmak yetmez. Aynı oranda ve daha da fazla kitlelerin sırtını yaslayabileceği ve bu güç sayesinde pervasız davranabileceği, kendi öz savunma gruplarını örgütlemek durumundayız. Kitleleri sıcak savaşa hazırlamak yolunda hem bilinçlere dönük ajitasyon ve propagandayı canlı tutmalı -bu sayede kitleleri devrimci eylemlere hazırlayabilmeliyiz- hem de fiili olarak dar gruplar, derneklere, kurumlara vb. hapsolmayan organizasyonlar yaratabilmeliyiz. Bunu başardığımızda, faşizmin en ağır koşullarında dahi radikal kitle muhalafetini ayakta, canlı ve dinamik tutmamız mümkün olacaktır. Şimdiden demokratik örgütlenmelerimizi savaşın boyutlandığı süreçlere hazırlamak durumundayız. Böyle bir süreç yasal ve yasal olmayan mücadele ve örgütlenme biçim-

lerinin iç içe geçtiği yoğun bir süreç olacaktır. Bilinci ve ruhuyla bu sürece hazır kadrolarımız ve o esnekliğe sahip örgütlülüklerimizle demokratik platformun nitelik değiştirerek Devrimci Halk Cephesine dönüşmemesi için hiçbir neden yoktur.

IV- DEMOKRATİK MÜCADELEDE EKSİKLERİMİZ VE OLMASI GEREKENLER DEMOKRATİK MÜCADELE İKTİDAR PERSPEKTİFİYLE ÖRGÜTLENMELİDİR

Demokratik platformda yaptığımız tüm çalışmalarda, hemen tüm alan-birim-bölgelerde karşımıza çıkan sorun, faaliyetin iktidar perspektifiyle örgütlenmemesidir. Bugün birçok alana el atmış, ülke genelinde uzanamadığımız yer pek kalmamıştır. Ülke çapında yayılmış demokratik faaliyetimizin değerini her şeyden önce iktidar yürüyüşümüze ne kadar hizmet edip etmediğiyle ölçmek durumundayız. Bugün yarattığımız düzene alternatif örgütlenmeler var. Hasan Ferit Gedik Uyuşturucu ile Savaş ve Kurtuluş Merkezi, Berkan Abatay 589 Spor Merkezi, Halk Bahçeleri, Halk Okulları, Grup Yorum Halk Koroları, sinema, tiyatro, tv. Basın yayın konusunda attığımız önemli adımlar, Halk Meclislerimiz, milis örgütlenmelerimiz, iktidar perspektifiyle yarattığımız örgütlenmelere örnektir. Bu örgütlenmeler, demokratik bir muhalafet olmakla sınırlı kalmadığımızı ortaya koyuyor. Ancak yeterli değildir. Buna rağmen azgınca saldırıyı kuramalarımıza.

FAŞİZM YIKACAK BİZ DAHA GÜZELİNİ YAPACAĞIZ. Bu örgütlenmeleri geliştirip, kalıcılaştırmalıyız. Çok emek verdik. Hemen her alanda değişik biçimlerde ve değişik araçlarla tutunmayı da başardık. Buna rağmen bugün demokratik kadrolarımızda iktidar perspektifli hareket tarzının kurumlaşmış olduğunu söylemek güçtür.

Oysa demokratik faaliyetimiz başından itibaren örgütlü, iradi bir sürecin ürünüdür. Ama gelişim süreci içerisinde

İktidar perspektifiyle düşünmek, aynı zamanda insan malzemesini ve aracını her düzeyde devrimci faaliyet için seferber edebilmektir.

Devrimci hareketi her boyutta destekleyen, sıkıntılarını, sancılarını içinde hisseden ve buna bağlı olarak faaliyetini şekillendiren bir demokratik alana, stratejik hedefimize kilitlenmiş, günlük olayların peşinden koşmayan, güncel olanla nihai hedefimizi bütünleştiren bir demokratik alana ihtiyacımız vardır.

dönem dönem demokratik alan belli bir kısır döngüye hapsolup kalmıştır. Bunun en önemli nedeni, özellikle bölgelerde demokratik faaliyetin "her şey" durumuna getirilmesi, ama bunun yanında yukarıdan aşağıya stratejik hedefimize denk düşen bir programla yönlendirilmemesidir. Yeraltını demokratik faaliyeti yönetmeye adapte etmiş, asıl görevi olan silahlı mücadelenin örgütlenmesinin gerisine düşmüş bölgeler, demokratik faaliyetin sınırlı sayıda yapıldığı pratik faaliyetle, geliştirilen sınırlı sayıdaki kitle örgütlenmeleriyle yetinir duruma gelmişlerdir. Durum böyle iken, planlı-programlı, denetlenen bir çalışma tam olarak yaşama geçirilemediğinden dolayı demokratik faaliyet kendisini yöneticilerin dar dünyalarına hapsedmiştir. Her alan-birim-bölgedeki demokratik faaliyet, o alan-birim-bölge yöneticisinin ufuk genişliği ile sınırlı olmuştur.

Evet, demokratik faaliyetimiz şeklen yeraltına bağlı, siyasi mücadeleye tabi faaliyet yürütmektedir. Ama işlev ve içerik olarak siyasi mücadeleye istenildiği tarzda hizmet edememektedir. Günlük koşturmada kendisini sadece kendi alan özgülüyle sınırlayan kafa yapıları, demokratiği, demokratik mücadeleyi üç- beş tane kendi insanımızla kurulan dernek vb. düzene muhalefet etmek olarak algılayan anlayış, iki gün sonrasını, düşmanın politikalarını, taktiklerini, kitle hareketinin anlamını, yaklaşan olayların içyüzünü kavrayamayan yöneticiler vb. nedeniyle iktidar perspektifi yitirilmiştir. OHAL ile artan saldırılar karşısında bunu açık gördük, düşmanın kaçırma saldırılarına, işgal saldırılarına karşı örgütlü olduğumuz her yerde etkili bir mücadele örgütleyemedik.

Yapılması gereken yeniden bu perspektifi kazandırmak, ekonomik, demokratik mücadelemizi gerçek anlamda siyasi mücadeleye tabi kılmaktır. Bunun yolu ise, her faaliyeti, her fırsatı, devletin, sistemin yüzünü açığa çıkaran, gerçek kurtuluşun, hakları kazanmanın ve güvenceye almanın ancak sosyalizmle mümkün olabildiğini göstermekten geçiyor. Yine yapılan bu faaliyetlerde güncel gelişmelere karşı tepki örgütlerken ve kitleleri kendi talepleri yönünde mücadeleye sevk ederken, ülke genelinde diğer gelişmelere duyarsız kalmasını engellemeliyiz. Hem alan-birim-bölge somutluğunu hem

de nihai hedeflerimizi kaynaştırmalıyız.

İktidar perspektifiyle düşünmek, aynı zamanda insan malzemesini ve aracını her düzeyde devrimci faaliyet için seferber edebilmektir. "Taşın suyunu çıkarmak" esprisi bu yanıyla da doğrudur. Bu anlayışı saflarımızda oturtmak zorundayız. İktidar perspektifiyle hareket eden bir demokratik alan, her düzeyde ilişkilere değer ve emek veren, her insanı, her malzemeyi, olanağı, her aracı, durumuna ve niteliğine uygun olarak devrime seferber eden bir alandır. Devrimci hareketi her boyutta destekleyen, sıkıntılarını, sancılarını içinde hisseden ve buna bağlı olarak faaliyetini şekillendiren bir demokratik alana, stratejik hedefimize kilitlenmiş, günlük olayların peşinden koşmayan, güncel olanla nihai hedefimizi bütünleştiren bir demokratik alana ihtiyacımız vardır.

B-Demokratik Mücadeleyi Kurmayca Örgütlemeliyiz

Demokratik platformda hemen her çalışma alanında, birim ve bölgelerimizde yaşadığımız en önemli problemlerden birisi de faaliyetimizi kurmayca örgütleyememektir. Sorun kurmayca çalışmayı bilip, onun gerisine düşmek olarak değerlendirilmemelidir. Ortada duran somut gerçek, demokratik alanda faaliyet yürüten kadrolarımızın kurmayca çalışmayı bilmemesidir.

Örgüt kurmalıyız. Yaptığımız her çalışma, her faaliyet sonunda somut örgütlenme adımları atabiliyor muyuz? En azından örgütlenme için bir zemin yaratabiliyor muyuz?.. Önemli olan budur.

Çoğu zaman karşılaştığımız tablo şudur, herhangi bir alan ya da birimimizdeki kadrolarımız, kendi çalışma yürüttükleri alana ya da birime vakıf değillerdir. Kendiliğindenci bir tarzda, olayların arkasından sürüklenen bir biçimde, yönetici kadrolarımız sadece günü kurtarmaya çalışmakta, hedefli çalışmamaktadır. Asıl olan problemleri çekip çıkarmakta zorlanmakta, tali sorunlarla uğraşmakta, dolayısıyla hitap ettiği kitleye gerçek anlamda seslenememekte, onlarla bütünleşememektedir. Böyle bir tabloda samimi bir çaba gösterdikleri, emek sarf ettikleri halde sonuç alamamaktadırlar.

Oysa her çalışma alanında, birimde, bölgede öncelikle bir araştırmacı gibi hareket etmeliyiz. Çalışma yaptığımız alanın tüm olumlu-olumsuz özelliklerini bilmeliyiz. Faaliyet yürüteceğimiz alanda, dost-düşman güçler kimlerdir, bu alanda örgütlemeye yöneldiğimiz kitlenin siyasi eğilimi (eğilimleri) nelerdir; hangi partiye oy veriyorlar; geçmiş mücadele birikim ve deneyleri var mı; gerici özellikleri nedir; gelenekleri, kültürel yapıları nedir; mezhep ya da ulusal özellikleri nelerdir; yaşlı, genç,

esnaf, kadın vb. yoğunluğu ve niteliği nedir türünden sorulara öncelikle yanıt bulmalıyız. Bu çalışma tarzı, hareket tarzını ve önceliklerimizi, tali durumda bıraktıklarımızı, mücadele-örgütlenme araçlarımızın niteliğini belirleyecek vazgeçilmez bir çalışmadır.

Çalışma alanımızda bunları gözeterik yapılacak bir faaliyetin kısa zamanda önünün açılması, gelişmesi mümkün olacaktır. Kitlelerin durumu, niteliği, bilinç düzeyi, gelenekleri-görenekleri ve kültürel düzeyi bilindiğinde, bir yönetici kadromuz için kitleyi nasıl ve neye yönlendireceğimiz açık ve net hale gelecektir ve amacına hizmet eden bir çalışma örgütlenecektir. Bulunduğu alanda mücadelenin gelişme ve kitleselleşmesi önündeki engelleri bilmeyen, bunları nasıl yok edeceğini tasarlamayan bir yönetici kadromuz dar faaliyete hapsolup kalacak, örgütlenmesini bu öngörü ile hazırlamadığı için de, ya şaşkınlığa düşüp bocalayacak ya da nesnellığe teslim olup yaptıklarıyla yetinir duruma gelecektir. Aksi durumda, yani bunların farkında ve alanına kurmayca hakim olan ve kurmayca yönlendiren bir yönetici kadromuz ise örgütlü hareket edip, engelleri gözeterik çalışma biçimine şekil verecek, örgütlenmesini buna göre hazırlayacak, yeri geldiğinde ya da engel önüne dikildiğinde buna uygun örgütlenmeleriyle yolunu temizleyecektir.

Örneğin, bir mahallede çalışma yürüten bir yönetici kadromuz ya da kadrolarımız, kendisini sadece evlere, esnafa, siyasi partilere girip çıkan ve çoğunlukla propaganda yapan bir çalışma ile sınırlandırmaktadır. Örgüt kurmalıyız. Yaptığımız her çalışma, her faaliyet (dar kitlesel) sonunda somut örgütlenme adımları atabiliyor muyuz da en azından örgütlenme için bir zemin yaratabiliyor muyuz... Önemli olan budur. Öyleyse, mahalli alan yönetici kadrolarımız halkı iyi tanımalı, neyin nasıl propagandasını yapacağını ve sonuçlarını nasıl örgütleyeceğini kafasında tasarlamalı, bu şekilde sonuca gitmelidir. Bir mahalli çalışmaya başlanıldığında, o mahallede genç-kadın-esnaf-liseli vb. ayrı ayrı gözetilmeli, incelenmeli ve profesyonelce hepsine ayrı ayrı hitap eden bir çalışma yürütmeliyiz. Hepsine yönelik ajitasyon ve propaganda olmalı, hepsine yönelik yapılarımız, örgütlenme araçlarımız yaratılmalıdır. Bu konuda aklımıza gelebilecek genişlikte malzeme, araç ve biçim yaratabiliriz. Önemli olan kullandığımız malzemeyi, aracı ya da biçimi nasıl işlevli kıldığımızdır.

Mahalleler, yoğunlaşmamız gereken stratejik alanlardandır. Dolayısıyla, herhangi bir mahalli çalışma, öncelikle kısa bir süre sonra oligarşiyle çatışma yaşayacağını bilerek hareket etmeli, bulunduğu faaliyet alanını hücrelerine dek örgütlemeyi önüne hedef olarak koymalıdır. İşçi, memur, esnaf, liseli, yaşlı, kadın, çocuk, işsiz vb... ayrı ayrı ele aldığımızda, her birini daha sağlıklı yön-

lendirebiliriz. Örneğin, çocuklardan istihbarat, yaşlılardan halk komiteleri ve propaganda grupları, kadınlardan lojistik, molotof vb. yaptırma, dikiş, sağlık gibi konularda yararlanabiliriz. Sorun geniş düşünmekte, herkesi o ya da bu biçimde mücadeleye katmanın yollarını bulabilmektedir. Böyle bir tabloda, çalışma yürüten mahalli alanın her hücresi canlı ve dinamik bir halde olacaktır.

Tüm çalışma alanlarında, birim ve bölgelerde, yönetici kadrolarımızı kurmayca çalışmaya yönlendirmeli ve onları uzak görüşlü, ufku geniş insanlar haline getirmeliyiz. Her birisi çalışma alanının, birim ya da bölgenin önderi, taktisyeni olabilmelidir. Yaklaşan olayların içyüzünü kavrayabilen, anlayabilen, kitle hareketini buna göre yönlendirebilen, eğitebilen bir yönetici kadromuzun yaratacağı örgütlenmelerin her sürece ayak uydurabilen bir esnekliğe sahip ve hazırlıklı olmasının önünde hiçbir engel yoktur.

C-Programlamak, Planlamak...

Bu Plan ve Programa Hakim Olabilmek

Yaşadığımız sorunların, hastalıkların, geriliklerin en önemli nedenlerinden birisi de, programlı, planlı bir çalışmanın yaşama geçirilememesidir. Yukarıda açtığımız sorunlarımıza koşut olarak gelişen bu eksiklik, alan-birim ya da bölgelerimizi faaliyetin dar sınırları içine çekebilmekte ve kısırlaştırmaktadır.

Her şeyden önce "programdan ne anlıyoruz" sorusu önemlidir. Bugüne dek pek çok alanda, birimde, bölgede programlar yapıldığına, hedefler tespit edildiğine tanık olmuşuzdur. Programlar, her şeyden önce faaliyet yürütülen alan-birim ya da bölgenin her şeyiyle tanınmasının, bilinmesinin üzerine oturmalıdır. Çalışma alanının sorunlarını, önceliklerini bilmediğimizde yapacağımız plan veya programın somuta hizmet etmesi de mümkün olmayacaktır. Soyut, temellendirilmeyen, çalışma alanının-biriminin-bölgesinin temel ve tali noktalarını gözetmeyen bir program-plan kağıt üzerinde kalacak, örgütlenmeye ve

Mahalleler, yoğunlaşmamız gereken stratejik alanlardandır. Dolayısıyla, herhangi bir mahalli çalışma, öncelikle kısa bir süre sonra oligarşiyle çatışma yaşayacağını bilerek hareket etmeli, bulunduğu faaliyet alanını hücrelerine dek örgütlemeyi önüne hedef olarak koymalıdır.

Örneğin, çocuklardan istihbarat, yaşlılardan halk komiteleri ve propaganda grupları, kadınlardan lojistik, molotof vb. yaptırma, dikiş, sağlık gibi konularda yararlanabiliriz.

Sorun geniş düşünmekte, herkesi o ya da bu biçimde mücadeleye katmanın yollarını bulabilmektedir. Böyle bir tabloda, çalışma yürüten mahalli alanın her hücresi canlı ve dinamik bir halde olacaktır.

amaca hizmet etmeyecektir. Çoğu zaman, yönetici kadrolarımız oluşturduğu programı kısa-orta-uzun vadeli ele almamakta, programın ana hatlarını oluştururken "sonuçta ne elde edeceğim" sorusuna doyurucu cevap verememektedir. Evet, faaliyet yürütmektedir, ama program bittiğinde "elde ne var" sorusu havada kalmaktadır.

Programların, planların stratejik hedefimizi gözetmesi de ayrı bir önem taşıyor. Süreç, sürecin özgünlükleri, başat ve tali sorunlar, oligarşinin taktikleri vb. hazırladığımız programın, planın çerçevesini belirlemek durumundadır. Böyle olduğunda, hazırlanan program ya da plan, sürecin ihtiyaçlarına cevap verebilecek, stratejik yolumuz adım adım örülecektir.

Hazırladığımız programın-planın takipçisi olmak, pratik sürecin önümüze koyduğu işleri, görevleri ya da engelleri, oluşturduğumuz programı-planı uygulamada bir pürüz olarak görmemek durumundayız. Oysa, çoğu zaman hazırlanan programların takipçisi olunmadığından, pratik süreç içerisinde olabilirliği, verimliliği denetlenmediğinden, tekrar tekrar başa dönelebilmektedir. Bu durum özellikle alt kadrolarda, yeniden şekil verilen programın da aynı akıbete uğrayacağı yargısını oluşturmakta ve motivasyonlarını kırmaktadır. Büyük düşünmeli, ama mütevazı ve gerçekçi programlar yapmalıyız. Aksi durum, sürecin içinde kaybolmamıza, hatta sürece yetişemememize neden olmakta, dar partililik nedeniyle sağlıklı sonuçlar almamız da mümkün olmamaktadır. Oysa sorunumuz, günlük sürecin içinde kaybolmak, sürecin peşinden koşmak değil, sürecin önünde ve nesnelliğin üzerinde olabilmek, doğru politikalar ve gerçekçi programlarla kitleleri örgütleyebilmek ve devrime seferber edebilmektir.

D- Mevcut Potansiyeli Örgütlemenin Gerisindeyiz

Hemen her düzeyde şöyle bir sohbet duymak

mümkündür: *"Ülke içinde potansiyel bir örgüt durumundayız. Nereye el atsak taraftar buluyoruz, kitle bizi kabul ediyor ama yetişemiyor, uzanamıyoruz..."* Bu sık duyulan sohbetin altında iki gerçek yatıyor; birincisi, bugün gerçekten Türkiye ve Kürdistan genelinde halklarımızla köprü kurmuş, gönül bağı oluşturmuş ve en önemlisi umut olmuş durumdayız. Bu kazanımımızdır. Diğeri ise, geriliğimizin dışı vurumudur, mevcut potansiyeli örgütleyemiyoruz.

Kuşkusuz bu durum, iktidar perspektifli hareket etme ve kurmayca çalışmaktan çok da bağımsız değildir. Yani ilkeler olmayınca, mevcut potansiyeli örgütlemenin de gerisinde kalınabiliyor. Bu noktada eksiklerimiz, bir stratejist gibi, bir taktisyen gibi düşünememek, bulunduğu alan-birim ya da bölgenin önderi olamamak eksikliğidir. Böylesi bir kafa yapısına sahip yönetici kadrolarımız olmayınca, potansiyeli algılamak, niteliğini belirlemek, onu sınıflandırmak, dolayısıyla ortaya çıkan duruma göre çalışmaya, örgütlemeye yönelmek de mümkün olmamaktadır.

Bir çalışma alanı birimi ya da bölgesinde, daha faaliyetin başında örgütlü çalışmaya yöneldiğimiz kitleyi, mevcut potansiyeli tanımak ve süreç içinde sınıflandırmak durumundayız. Bu sınıflandırma, hemen harekete geçirebileceğimiz güçler, belli bir eğitim ve bilinçlendirme sonrası harekete geçirebileceğimiz güçler olarak yapılmalıdır. Dolayısıyla ayırıma ve ayırımın niteliğine uygun politikalarla yöneldiğimiz potansiyeli kucaklamalıyız.

Yine böylesi bir yoğunlaşma ile faaliyet alanımızdaki kitle içinden öne çıkan, tanınan, saygı duyulan, sözü dinlenen, çevresi olan, asgari düzeyde de olsa taraftarımız olan insanları çekip çıkarmalı, dar faaliyet içine almalı, eğitmeli, yetiştirmeliyiz. İçinde bulunduğumuz koşullarda, hızla yönetici yetiştirme, kadrolaşma yapma, halk önderleri yaratma gibi bir sorunumuz olduğu düşünüldüğünde, yerli ve halktan insanlara görev vermek, çalışma alanının kendi içinden yönetici, önder ve örnek insanlar çıkarmak acil hedefimiz olmalıdır. Mevcut potansiyeli hızla örgütleyebilmek, İRADEYİ, YÖNLENDİRİCİ DAVRANMAK ANCAK GÖZLEMCİ YAKLAŞMAKTAN, GÖREV VERMEKTEN, CESUR OLMAKTAN VE

Büyük düşünmeli, ama mütevazı ve gerçekçi programlar yapmalıyız. Aksi durum, sürecin içinde kaybolmamıza, hatta sürece yetişemememize neden olmakta, dar pratikçilik nedeniyle sağlıklı sonuçlar almamız da mümkün olmamaktadır

YENİ İNSANLARIN ÖNE FIRLAMASINI SAĞLAMAKTAN GEÇİYOR.

KUTU

(Büyük düşünmeli, ama mütevazı ve gerçekçi programlar yapmalıyız. Aksi durum, sürecin içinde kaybolmamıza, hatta sürece yetişemememize neden olmakta, dar pratikçilik nedeniyle sağlıklı sonuçlar almamız da mümkün olmamaktadır)

Kitle faaliyetinde, somut örgütlenmeler içinde potansiyelimizi tanımak, devrimci eylemin içinde eğitmek, yetkinleştirmek, kendi kendisini yönetmeyi öğretmek durumundayız. Yöneticilerimiz, etraflarında pervane olan dalkavukları, gevezeleri bir kenara bırakmalı, gözünü çalışma alanından, tek tek her bir insanından ayırmamalı, yeni insanlardan oluşan komiteler, hücreler, dar gruplar kurmalıdır. DENEMELİ SINAMALI PORĞRAMLI BİR ŞEKİLDE EĞİTMELİDİR. Aynı biçimde halktan sıradan insanlarımıza da görev ve sorumluluk vermede tutuk davranmamalıyız. Halkın sezgilerine, doğruları halkça yakalamasına, emekçiliğine güvenmeli, onları komiteler içine almalıyız. Onların yeteneklerine, yaratıcılıklarına güvenmeli ve inanmalıyız. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi kitleler eskiyi yıkmak, yeniyi kurmak yeteneğine sahiptirler. Birçok ülke devrimi de bunun somut kanıtıdır. Sorun bizde, yönetici kadrolarımızın kafasındadır. Dar bakışlarından, ikircikli yaklaşımlarından, tutuk davranmaktan kurtulmalı, atak, cesur olmalı, aynı oranda cesur kararlar da verebilmeliyiz. Kısa zamanda, potansiyelimizin hareketliliğine, öne fırlamasına tanık olacağız, yeni alan ve bölgelere sıçramalar gerçekleştirebileceğiz. ÖRGÜTLENME KONUSUNDAKİ UNUTMAMAMIZ GEREKEN TEMEL KONU; ÖRGÜTLENMENİN PLAN PROĞRAM VE EMEK OLDUĞUDUR.

E-Kitle Bağlarını Zayıflatan Bir Hastalık: BÜROKRATİZM

Kitle faaliyeti içindeki yönetici kadrolarımız çoğunlukla kendilerini kitleden soyutlamış, onun uzağında ayrı bir kast haline gelebilmiştir. Devrimci hareketin demokratik alan vasıtasıyla kitlelerin nabzını her an elinde tutabilmesi esprisi içinde düşündüğümüzde, kendi alan-birim ya da bölgesinin nabzını elinde tutamayan, çalışma alanı ve ilişkileriyle kaynaşmayan yönetici kadrolarımızın sağlıklı bilgi aktarımı yapamayacağı ortadadır. Aynı biçimde, nabızı alamayan kadroların üreteceği politika, plan ve program, çalışma alanının somut talep ve ihtiyaçlarına cevap veremeyecek, ağır ve hantal bir gelişim seyri izlenecektir.

Kitleler eskiyi yıkmak, yeniyi kurmak yeteneğine sahiptirler

Kitleleri yönetmede esas olan, karar almak, program oluşturmak değildir tek başına. Canlı ve dinamik bir

faaliyeti örgütlemek, yüreği ve bilinciyle çalışma alanıyla bütünleşen militan yönetici kadroların başarısı olacaktır. Gecesi gündüzüyle alanına motive olmuş bir yönetici, tüm alt kadrolarını ve alt örgütlenmelerini denetleyen, eksiklerini ortaya çıkaran ve çözümleri doğrultusunda eğitim-bilinçlendirme-müdahale faaliyeti örgütleyen bir yönetici istediğimiz tipte, öğreten ve öğrenen bir yönetici kadro olacaktır.

Yönetici insan aynı zamanda denetleyen insandır. Kitle faaliyeti içinde bulunan alt örgütlenmelere sürekli "en güzel" kararları gönderen ve talimat veren biri yöneticilik yapıyor demek değildir. Karar alan, programı, politikayı şekillendiren, nasıl gerçekleştirileceğine ilişkin açıklamalarda bulunan, kolektivizmi her düzeyde yaşatan, insanların sonuç almaya motive eden, talimatı verdiği gibi, onun örgütlenme sürecini ve sonucunu da denetleyen bir yönetici tipi yaratmalıyız. Aksi durum yöneticilikle alay etmektir, oyun oynamaktır. Bürokratizmdir. BÜROKRATİZM MİLİTAN RUHUN MEZARINI KAZAN BİR HASTALIKTIR.

Bu hastalık, demokratik platformdaki yöneticilerimizde seçkinci tavırları doğurmuş, yönetici kadrolarımız emekçi yanlarını yitirmeye başlamışlardır. Günü birlik yaşayan, programsız ve hedefsiz çalışan, dolayısıyla sürecin peşinde koşan dar pratikçi yöneticilerimiz kadrolaşma yapmaktan uzaklaşmışlardır. Geniş kitle faaliyeti ve bunun içinde yapılacak dar kadro çalışmasının dengesi kurulamamaktadır. Dolayısıyla çalışma yürütülen alanda bir kitle potansiyeli yaratılmakta ama gerçek anlamda örgütlü hale getirilmemektedir.

Genel olarak "demokratik muhalefete hapsolünmüş" diye koyduğumuz demokratik faaliyette, önümüze gelen her olay, olgu, gelişme mutlaka tavır alınması, protesto ya da teşhir edilmesi gereken olaylar haline gelmiştir.

Böyle bir tabloda bürokrat yöneticilerimiz de süreci

İçinde bulunduğumuz koşullarda, hızla yönetici yetiştirme, kadrolaşma yapma, halk önderleri yaratma gibi bir sorunumuz olduğu düşünüldüğünde, yerli ve halktan insanlara görev vermek, çalışma alanının kendi içinden yönetici, önder ve örnek insanlar çıkarmak acil hedefimiz olmalıdır. Mevcut potansiyeli hızla örgütleyebilmek, irdeleyici, yönlendirici davranmak ancak gözlemci yaklaşımdan, görev vermekte cesur olmaktan ve yeni insanların öne fırlamasını sağlamaktan geçiyor.

Kitleleri yönetmede esas olan, karar almak, program oluşturmak değildir tek başına. Canlı ve dinamik bir faaliyeti örgütlemek, yüreği ve bilinciyle çalışma alanıyla bütünleşen yönetici kadroların başarısı olacaktır.

kavramaktan asıl olarak neye yönelmemiz gerektiğinden uzak, bazı gelişmeleri es geçmeyi ya da alt düzeyde tavrı almayı beceremeyen bir durumda, yaratıcı düşünceden kopmuştur. Kendini sürekli yenileyen, hızla alternatiflerini yaratan ya da pratik, teorik ve politik yanlarını geliştiren yöneticiler olamamışlardır. Kolektif üretimi ve yaratıcılığı içselleştirmek böyle çalışmaktan haz almak bir yönetici için olmazsa olmaz koşuldur. Sadece oluşturduğu statüden hareketle emirler yağdıran birisi yöneticilik yapıyor demek değildir. Önemli olan kararları-emirleri uygulayabilmek, uygulatabilmektir. Yapılamayan, başarısız olan işler sonunda "söyledim ama yapmadı" demek de bir anlam ifade etmiyor. Dolayısıyla, bir yönetici kadromuz kendisine şu soruyu sormalıdır. Ürettiğim program ya da aldığımız karar somuta ne kadar hizmet ediyor, bunu pratiğe geçirmek için öncelikle alt kadroların kafasını nasıl açar, programı gerçekleştirmeye motive ederim, ayrıca bu programı pratiğe geçirmede ve sonuç almada araçlarım ne olacaktır? (Organ-komite-silah-insan-yayın) Yönetici kadrolarımızı hayatın ve kitlelerin canlı pratiği içine sokabilmeliyiz. Yöneticilerimizin bütün faaliyetlerinin esası SONUÇ ALMAK olmalıdır. Bunun yolu eğitim, bilinçlendirme, ideolojimizi, perspektifimizi kavratmayla birlikte asıl olarak onlara kavga ruhu aşılammamızdan ısrarla örgüt kurmak, kadro yaratmak, somut hedeflere yönelik programlar oluşturmalarını sağlamaktan geçiyor. Bulunduğu yeri statüleştirilmiş, bürokrat yöneticilerimizle çatışmalıyız... Çatışacağız. **ÇATIŞMAK; DEVRİMCİ OLANDA ISRAR EDMEK, İLKE VE KURALLARI UYGULAMAK VE UYGULATMAK İÇİN SAVAŞMAKTIR.** Bu savaş hatalarımıza, düzen yanlarımıza karşı olan savaştır. **ÇATIŞMA ÇELİŞKİYİ GELİŞMEYE DOĞRU TAŞIMAKTIR.** Bu bakış açısıyla, demokratik alana yeraltı kadrosu bakışıyla biçim vermeye yönelecek, aynı bakışı yönetici kadrolarımıza kavratmaya çalışacak, onları bugün demokratikte, yarın silah elde savaş alanlarında olmaya motive edeceğiz.

F- Aydınca Yaklaşım, Emek Vermemek, Halk Sevgisinin Altını Dolduramama

Saflarımızda yoğun olarak bulunan küçük burjuva kökenli insanlarımız, devrimci faaliyet içinde her ne kadar dönüşüme, değişime uğruyorlarsa da, aydın özellikleri, elit kültür, seçmeci alışkanlıklar, ben bilirimci popülist eğilimler, kolektivizmi, paylaşımcılığı içselleştire-

meme, emekçi olamama, halk duyarlılığını yakalayamama vb. gibi özellikleri koruyabilmekte, bu yanları zor dönüşüme uğrayabilmektedir.

Bulunduğu Yeri Statüleştirilmiş, Bürokrat Yöneticilerimizle Çatışmalıyız. Çatışacağız.

Bu özelliklere daha farklı eksik ve zaafılar da eklenebilir. Her birini ayrı ayrı ele almak da gerekmiyor. Bir bütün olarak bu tür yaklaşımlara, eksikliklere özellikle eğilmek zorundayız. Bunu başarabilmemizin öncelikli yolu ideolojik eğitimde ısrarlı olmak, bilinç oluşturmak üzere bu tür yanları es geçmeden sürekli üzerinde durmaktır. Sorun insanlarımızın küçük burjuva kökenli olmaları değildir. Bu aşılabılır. Uğraşmamız gereken unsurlar küçük burjuva aydın özelliğine bürünmüş insanlarımız. Biz küçük burjuva aydını değil, devrim emekçileri istiyoruz.

Çoğunlukla rastladığımız, hemen her alan, birim ve bölgede önümüze çıkan ben bilirimci, dediğim dedik yönetici kadrolarımız bu yanlarıyla kitle faaliyetinde sevilen, saygı duyulan, kaynaşabilen insanlar olamamaktadırlar. Kendisi kitle içinde, ama kafaca kitlelerin, onların değerlerinin, geleneklerinin, kültürlerinin dışında olan insanlarımız emekçi olmayan yanlarıyla da birleştiğinde kitlelerden soyut yönetici bir kast durumuna gelmektedirler.

Biz devrimi kitlelerle, onlara dayanarak yapacağız. Dolayısıyla çalışma alanında yöneldiği kitlenin, değer, gelenek ve kültürünü dikkate almayan, bir işçi ustalığı ve sabırla onları işlemeyen yöneticilerin, soyut bir halk sevgisine sahip olduğu ortadadır. Her düzeyde tartışmamız ve altını doldurmamız gereken konulardan birisi de bu anlamda halk sevgisidir. Saflarımızda bulunan, öyle ya da böyle yönetim kademelerinde olan insanlarımız, ya aydın özellikleriyle, yurtsever duygularıyla ya da düzende yaşadıkları pisliklerin bir yadsıması, adalet arayışı vb. nedenlerle örgütlü mücadelenin içinde olmuşlardır. Ama savaş çetinleşiyor, faaliyet yürüttüğümüz alanlarda, bölgelerde neyi-niçin yaptığını bilen, halkın sorunlarını, acılarını, özlemlerini içinde hisseden, örgütlemek, yetiştirmek ve devrime seferber etmek duyguları ve isteğiyle yanıp tutuşan yönetici kadrolar yaratmalıyız. Tüm yöneticilerimizi böylesi bir yenilenme sürecine sokmalıyız.

Halk sevgisinin soyutluğu, kitle ilişkilerinde insanlarımızı üslupta, düşüncede, tavır alısta, yaklaşımda vb. sabırsızlığa ve emekçi olmamaya itmektedir. İktidar sorunu kafalarında açılan yönetici kadrolarımızın halkla ilişkilerinde güven oluşturacağına, onlarla kaynaşacağına inanıyoruz. İlişkileri, insanları, olanakları hor kullanan

ve tüketen değil, koruyan, üreten ve yaratan insanlar olacağına olan inancımız sonsuzdur. İnsanlar kolay kazanılmıyor, olanaklar kolay yaratılmıyor. Bu anlamda, hiçbir insanımızın yıkıcı, kestirip atan, bir çırpıda silen vb. tavırlarına izin vermemeliyiz. Bu konuda canlı bir tartışmaya ihtiyacımız olduğu ortadadır.

G- En Küçük Fırsatları Dahi Değerlendirmek

Demokratik mücadelede önemli noktalardan birisi, kitle hareketinin anlamını kavramaktır. Ülkemizin içinde bulunduğu durum, derinleşen ekonomik-sosyal-siyasal kriz düşünüldüğünde, halkımızın sistemden hoşnutsuzluğu, alternatif arayışı içerisinde olduğu ve harekete geçmede momentlerin önem kazandığı ortaya çıkar. 15 Temmuz Darbe girişimi sonrasında, halka yönelik saldırılarını pervasız şekilde arttıran AKP iktidarına karşı halkın öfkesi birikiyor. Bu nedenle halkı sindirmek için her kesime saldırıyor iktidar. Ama buna rağmen korkuyor. Çünkü 15 Temmuz Amerikan darbe girişimine benzemiyordu Haziran Ayaklanması. Her an bir halk isyanı patlayabilir diye korkuyorlar. Halkın öfkesinin bir patlamaya yol açmaması için de her türlü baskı yöntemine başvurmadan kaçınıyor. Yönetici kadrolarımızda kitleleri harekete geçirebileceğimiz, haklı meşruluğu kamuoyuna mal olan çarpıcı olaylarda, inisiyatif koyma, yaratıcı düşünme, tepkiyi, öfkeyi devrimci içeriğe büründürüp, iktidara yöneltme konusunda eksikler vardır. Kitle hareketinin kabarıışı ya da sönmesi yönetici kadrolarımızca özenle incelenmeli, diğer ülke deneyleri de değerlendirilmeli ve her çalışma alanında bu tür süreçleri kucaklayacak örgütlenme araçlarımız gün geçmeden yaratılmalıdır.

Bu anlamda, kitle örgütlenmelerimizi sadece kendi alan özgünlüğünde yürüyen kısmi çalışmalardan çıkarmak, ülke genelinde ortaya çıkan gelişmeleri dikkatle izler hale getirmek, önemli ve ani gelişmelerde bunları ön plana alıp, hemen faaliyete, ajitasyona, eyleme yönelmek zorundayız. Kuşkusuz sonuç alıcı olmak, örgütlenmeyi geliştirmek, yaygınlaştırmak, devrim mücadelesinin haklılığını ve meşruluğunu kitlelere kavratmak da aynı biçimde önem taşıyor.

Memurların sendikalaşma süreci de bu açıdan önemli bir deney değer taşıyor. 1990'da memurlardaki birikimi, tepkiyi önce memur dayanışma derneklerinde, giderek yürüyüş ve mitinglerde, iş yavaşlatmalarda vb. olgunlaştıran iradi çabalarımız, sürecin sonunda, yani kitle kabarışının üzerine sendikal örgütlülüğü oturtmuştur.

En basit tepkilerden ve uzun bir sürece yayılan birikiminden bir kitle hareketi yaratmak ve üzerine örgütlülüğü

oturtmak yanıyla önemli deneydir. KESK ise patron sendikacılığıyla bu süreci tersine döndürmüş, örgütlü militan memur sendikacılığını söndürmüştür. Kendi üyelerine yapılan saldırılara karşı bile sesini çıkaramayacak haldedir. Yine Kamu Emekçileri Cephesi'nin mücadelesiyle memurlar, daha güçlü örgütleneceklerdir.

Sarı veya patron sendikacılığı dediğimiz düzene hizmet eden sendikalar ise işçi ve kamu emekçilerinin sahip olduğu meşru hak mücadelesini düzen içine hapsedip, meşru hak mücadelesini ortadan kaldırmaya çalışmışlardır. Sınıf düşmanı bu tür sendikalar emekçilerin değil, patronun temsilcileridir. Yıllardır çalıştığı Genel-İş Sendikası'ndaki işinden çıkarılan ve işine dönme talebiyle 1 yıldan fazla direnen işçi uzun süre işine geri alınmadığı gibi, işçiyle birlikte direnenler, patron sendikacılarının linç saldırılarına da maruz kalmıştır. Yaratılan bu tablo ile meşru hak mücadelesi engellenip, devrimcilerin tecrit edilmesi, umutsuzluğun yayılması ve örgütsüzlük dayatılsa da sonuç alınmadı. Çünkü yarattığımız alternatif örgütlenmeler olan Devrimci İşçi Hareketi (DİH) ve Kamu Emekçileri Cephesi (KEC) ile ideolojimize uygun emekçi sınıfın çıkarlarını savunan, bunun için her türlü direnişi göze alan eylemler örgütlemeye ve hak mücadelemizi büyütmeyle devam ediyoruz.

- ÖRGÜTLENME:

1-PLAN

2- PROGRAM

3- EMEK

Örgütlülüklerimizi geliştirme ve yaygınlaştırma ile ilgili bir başka çarpıcı örnek de 2013'teki Haziran ayaklanmasıdır. Bilindiği gibi Haziran ayaklanması resmi olarak kamuya mal edilmiş Taksim Gezi Parkı'na, imar izni olmadan Tarihi Topçu Kışlası'nın yeniden inşaa

Devrim, Devrimci Halk İktidarını kazanacak olan asıl güç halktır. Halka dayanmayan bir mücadelenin, devrimin başarılı ve kalıcı olması da mümkün değildir. Bu yüzden kitlelerle iç içe olmayı, onlarla kaynaşmayı, öneri ve değerlendirmelerini almayı, fikir üretmeyi öğrenmeliyiz. Kitlelere de kendi sorunlarına, taleplerine bizzat sahip çıkmayı öğretmeliyiz. Bu, halkı siyasi amaçlarımıza ikna etmemizin de yoludur aynı zamanda.

Karar alan, programı, politikayı şekillendiren, nasıl gerçekleştirileceğine ilişkin açıklamalarda bulunan, kolektivizmi her düzeyde yaşatan, insanların sonuç almaya motive eden, talimatı verdiği gibi, onun örgütlenme sürecini ve sonucunu da denetleyen bir yönetici tipi yaratmalıyız. Aksi durum yöneticilikle alay etmektir, oyun oynamaktır. Bürokratizmdir. BÜROKRATİZM MİLİTAN RUHUN MEZARINI KAZAN BİR HASTALIKTIR.

edilmesine karşı başlatılmıştı. Haziran Ayaklanması halka mal olmuş, herkesin öfke duyduğu, her kesimin bir şeyler yapmak gerektiğini düşündüğü ve devletin halk düşmanlığının alabildiğine teşhir olduğu ayaklanma döneminde Halk Cephesi ön saflardaki yerini almış, faşizme karşı devrimci şiddetin meşruluğunu büyüt-müştür.

Ancak, halkın ve muhalif tüm kesimlerin yer aldığı ayaklanmada bazı bölgelerde kadrolarımızın ve sempa-tizanlarımızın kitleyi yönlendirme, inisiyatif koyma konusunda eksiklikleri olmuştur. Bu da oportünist ve reformist örgütlere fırsat vermiş, ayaklanmanın reformist taleplerle sınırlandırılma çabalarına neden olmuştur. Buna rağmen oportünizm, ne ayaklanmanın ne de genel olarak ülkemizin hak adalet mücadelesi tarihinde iz bırakacak bir etki yaratamamışlardır.

Türkiye'yi ayağa kaldıran ve şehitler verdiğimiz bu ayaklanmada sokak ortasında vurularak beyni sokağa akıtılarak katledilen 14 yaşındaki Cepheli Berkin Elvan için kesintisiz olarak yıllara yaydığımız eylemler ise bir anda sadece Türkiye'ye değil neredeyse tüm dünyayı ayağa kaldıran bir niteliğe sahip olmuştur. İktidar hedefli hak - adalet mücadelemiz ve örgütlülüğümüzden aldığımız güçle yarattığımız bu sonucu örgütlülüğe dönüştürmek ve kalıcılaştırmak her kadronun görevidir.

Her çalışma alanımızı, birim ve bölgemizi böyle düşünmeye yönelttiğimizde, hızlı bir gelişim sağlamamız da mümkün olacaktır. Ortaya çıkan potansiyeli örgütleyerek bir güç haline getirmek, siyasi hedeflere-iktidara yönel-tebilmek için tüm enerji ve çabamızla militan bir savaşı örgütlemek tüm yönetici kadrolarımızın kafasında her an dolaşan bir düşünce olmalıdır.

Şu anda liselerdeki durum da yine aynı bakışla ele alınmalıdır. 15 Temmuz Amerikan Darbe girişiminin ardından ortaokul ve liselerin açıldığı gün, bütün okullarda AKP'nin propagandası yapıldı ve iktidarı destekleyecek

broşürler dağıtıldı. Birçok lisede öğrenciler müdürlere sırtını döndü. Proje okul uygulamalarına karşı, öğretmenlerin yerlerinin değiştirilmesine karşı liselerde eylemler yapıldı. Kız erkek öğrencilerin ayrı oturtulmasına karşı protestolar yapıldı. Buna karşı bir yandan tepkileri yumuşatmaya, yok saymaya çalışırken, bildikleri tek önlem ise liselerin önünde silahlı polisler, akrepler, tomalar göndermek oldu. Liselerdeki faşist kadrolaşma, polis terörü ve öğretmen dayaağı, not ve disiplin cezaları tehdidi, atılmalar, uyuşturucu satışının yaygınlaşması ve yoz kültüre özendirme çabaları vb... daha pek çok etken, liseleri patlamaya hazır bir potansiyel durumuna getirmiştir. Veliler dahil, büyük bir orta öğrenim gençliği bu duruma öfke duymaktadır. Sorun iradi bir tarzda, bu alandaki kabuğun çatlatılması sorunudur. Uzun vadeli bir programla bu alana yönelerek, iradi çabalarımızla (cezalandırtma-tehdit-propaganda-ajitasyon) açığa çıkan potansiyeli tasarladığımız örgütlülüklerle kanallı ettik. Bugün Liseli Devrimci Gençlik bu potansiyeli örgütleyen kadrolaşmaya, kurumlaşmaya yönelen ciddi bir işleve sahip olmuştur. Bu örgütlülüğü büyütme ve geliştirmek kadrolaşma politikamızın gereğidir.

H-Demokratik Mücadele Kitle Örgütlenmeleri Cephenin Halkla Bağlarıdır

Devrimci hareketimiz, düzenin sadece siyasal anlamda alternatifi değildir. Biz aynı zamanda insan ilişkilerimizle, paylaşım tarzımız, kolektif anlayışımızla da düzenin alternatifiyiz. Dolayısıyla, devrimci hareketimizin örgütlü, iradi faaliyet sürdürdüğü tüm alan-birim ve bölgelerimizde hücre hücre bu moral değerleri, gelenekleri, ilkeleri, kolektivizmi, paylaşımı vb. yaşatmalı, kitle faaliyetini bu tür alternatiflerimizle donatabilmeliyiz.

Kitle örgütlenmelerinde, kitle ilişkilerinde dikkat ve özen gösterilmesi gereken en önemli konulardan birisi de budur. Çünkü kitleler bizi mücadele süreci içerisinde tanıır, örnek alır ve bağlanırlar. Tepeden tırnağa özenli, hareketimizin kültürüyle donanmış, bunu içselleştirmiş, kitle gözünde saygın, sevilen, güven duyulan ve arkasından gidilebilecek insanlar olacaklardır. Kitleler gözünde demokratik faaliyet ve bu faaliyet içinde bulunan kadrolarımız, insanlarımız kitleler açısından, devrimci hareketimizi değerlendirmede en önemli ipuçları olabilmektedir. Yani halkımız, insanlarımızı izlemekte, gözlemekte, incelemekte ve "notunu" vermektedir. Bu nedenle hem dost hem de düşman gözünde demokratik kitle faaliyeti örgütümüzün aynası görevini görmektedir. Bazen çok basit ama düzen ilişkilerinden, yaşam tarzından, düzen insanlarının üslubundan vb... farklı yanımız kitlelerin

“bizden” olmasında, taraftarımız olmasında önemli bir etken olabilmektedir. Bu noktada, hem dost hem de düşman gözünde değerlendirmede olduğumuz unutulmamalıdır.

Üslup, giyim kuşam, paylaşım, kolektif üretim, özü sözü bir olmak, adaletli olmak, mütevazılık, önce yapmak, sonra konuşmak, halka saygı ve sevgi göstermek, cesur-atak, önder ve örnek olmak, güvenilir olmak, halkın değerlerine saygılı olmak, küçümsememek, söylenen söze değer vermek, öğreten ve öğrenen olmak, inançlı olmak ve inanç taşımak.. vb... özellikleri bu açıdan örnek verebiliriz. Kuşkusuz bu liste çoğaltılabilir. Ama anlatmak istediğimiz oturuş, kalkış, üslup, yaklaşım tarzı vb. ile demokratik mücadelede bir kültür oluşturmak zorunda olduğumuzdur.

El Salvadorlu bir savaşçı FMLN'ye katılış nedenini şöyle anlatıyor. "Siyasal nedenler, insan ilişkileri, emeğe verilen değer ve insancılık..." sözünü ettiğimiz kültürel şekillenmenin önemini çok çarpıcı ifade ediyor. Kitleler çoğu zaman bizim sosyalizm anlayışımıza, devrim yolunu nasıl çizdiğimize bakarak değil, asıl olarak düzende arayıp bulamadıkları hemen her türlü şeyi, birini, birkaçını ya da hepsini bizde buldukları için saflarımıza gelirler. Onlar için soyut laflar, gevezelikler fazla anlamlı değildir. Kitleler soyut sosyalizm edebiyatıyla değil, savunduğumuz anlayışın somutunu bugün ne kadar yaşadığımızla, ne kadarını yapabildiğimizle hareket eder, güven duyar ve nihayet saf tutar.

Demokratik mücadelede yer alan kadrolarımızda, yönetici alt kadrolarımızda aynı zamanda bir kolaycılık ve tüketici kültür de hakimdir. Devrimci hareketimiz bugünlere yüzlerce şehit, acılar pahasına gelmiştir. Türkiye halklarıyla gönül bağı kurmak, bir adalet anlayışı, ilkeler, yaşam disiplini oluşturmak kolay olmamıştır. Bu noktada hiçbir insanımızın kendi eksiklikleri, zaafı, hataları vb... nedeniyle hareketimizin yarattığı prestiji cepten yemeye, potansiyeli, olanakları, insan malzemesini çarçur etmeye hakkı yoktur.

Demokratik platformu kültürel şekillenme yanı sıra yeniden silkelemek, bu tür tartışmaları gündemlerine sokmak, yanlış bakış açılarını ortaya çıkarmak ve dönüştürmek, asgari bir ortaklıktan başlayarak, giderek parti kültürünü yaratmak sorunuyla da karşı karşıyayız.

I-Siyasi Eğitim Pratikten Yola Çıkmalı, Cephelinin Pratiğine Işık Tutmalıdır

Kitle faaliyetinde, kitle içinde dar kadro çalışmasında siyasi eğitimin vazgeçilmez bir yeri ve önemi vardır. Çoğu alan-birim ve bölgede en çok sıkıntısı çekilen yetişmiş yönetici kadro ihtiyacı, siyasi eğitim konusunda da duyarlı ve hassas olmamızı gerekli kılıyor. Saflarımızda okuma, öğrenme, tartışma, yazma kültürünün geriliği

biliniyor. Politik konulara olan duyarsızlık, günceli ve siyasi gelişmeleri, dışımızdaki solu incelememe, gelişmelere vakıf olamama gibi bir sonuç doğurmakta, yönetici kadrolarımız mücadele süreci içerisinde edindikleri deney-birikim-bilgiyi cepten yemeye devam etmektedirler. Yenilenmeyi, her yeni sürece adapte olmayı geciktiren bu kavrayış eksikliği, alt kadrolarımıza daha boyutlu olarak yansımakta, alt kadrolar kısır ve verimsiz unsurlar haline dönüşebilmektedir. **SIYASİ EĞİTİM BİLİNÇ YARATMA FAALİYETİDİR.** Siyasi eğitim yoksa bilinçte yoktur. Olaya bu sadelik ve netlikle yaklaşımdan çözüm üretmeyiz.

Saflarımızda eğitim konusunda, son yıllarda hatırı sayılır bir ilerleme kaydettiğimiz söylenebilir. Kalıplara bağlı kalmadan yeni yöntemler bulmaya da devam ediyoruz. Yoğunlaştırılmış eğitimden tutalım da, okuma günlerine, eğitim kartlarına kadar çeşitli yöntemler deniyoruz. Bütün bunlara rağmen, araya giren pratik görevler, yoğunluk bu çalışmaları askıya aldırabiliyor, nihayet yapılamaz duruma getirebiliyor.

Eğitimi salt teorik bilgi birikimi olarak ele almamalıyız. Böyle yığınla insan var ve hiçbir şey yapmıyorlar. Eğitim, eğitim grubu ya da grupları içine aldığımız insanların eksikliklerini tamamlayan, çalışma alanlarında verimli olmaları doğrultusunda ve onlara ışık tutan bir tarzda ele alınmak durumundadır. **PRATİKTEN KOPUK, SOYUT BİLGİLERİ EDİNMEYE DEĞİL, KADROLARIMIZIN, ALT KADROLARIMIZIN KENDİ ALANLARINI, KİTLE MÜCADELESİNİ, KİTLENİN HAREKET TARZINI, DÜŞMANI TANIMAYA, SÜRECİMİZİ KAVRAMAYA İHTİYACI VARDIR.**

Dolayısıyla yapacağımız eğitim çalışmalarında kendi deneylerimizden hareketle tartışmalı ve örneklerimizi hayatın canlı pratiği içinden seçmeli, “Halk Okulları” dediğimiz çalışma grupları içindeki insanlarımızın bu tartışmalarda kendisini bulmasını sağlamalıyız. Ayrıca diğer dünya devrim tarihleri de önemli derslerle doludur. Diğer ülke devrimlerinin olumlu, olumsuz deneylerini incelemeli, asgari düzeyde bilgilenmeli ve sonuç çıkar-malıyız. Kendi ülkemiz, tarihimiz, halkımızın yarattığı

Çünkü kitleler bizi mücadele süreci içerisinde tanır, örnek alır ve bağlanırlar. Tepeden tırnağa özenli, hareketimizin kültürüyle donanmış, bunu içselleştirmiş, kitle gözünde saygın, sevilen, güven duyulan ve arkasından gidilebilecek insanlar olacaklardır.

Pratikten kopuk soyut bilgileri edinmeye değil, kadrolarımızın, alt kadrolarımızın kendi alanlarını, kitle mücadelesini, kitlenin hareket tarzını, düşmanı tanımaya, sürecimizi kavramaya ihtiyacı vardır.

güzel ve olumlu değerler gelenekler, isyanlar vb... de yine bu eğitim gruplarının çalışma konuları olmalıdır. Halkın tarihsel süzgeçten süzülüp gelen isyan duyguları, insanlarımızda aynı zamanda halk sevgisini, halkı anlamayı, değer vermeyi ve davaya inancı da geliştirecektir. Halkların, halkımızın yaratıcılıklarına, yeteneklerine, kavrayışına, gücüne güven de gelişecektir.

Kitle hareketleri zaman zaman düşüşler yaşayabilir, hatta her şey yolunda giderken, yenilgiler yaşanabilir. Böylesi süreçler genelde dağılma, inançsızlaşma, savrulma dönemleridir. Oysa sözünü ettiğimiz tarzda politik duyarlılığı gelişmiş yönetici kadrolar, kitle hareketinin anlamını kavramış, kendine ve halkına güvenen insanlarımız savrulmazlar. **SORUNLARIN ÇÖZÜMLERİ; TEORİK VE PRATİK EĞİTİMİN BİRLİKTELİĞİNİ SAĞLAMAKTADIR.** Bunu başaran kadronun karanlıkta kaybolmasının, karanlıkta kalmasının nedeni yoktur. Yüreği, bilinci ve inancı ile politik kavrayışıyla o yoluna devam eder. Ve ancak böyleleri, yenilgiyi yoldaşlarının gelecek zaferler adına güç aldıkları bir "enerji topuna" çevirebilir.

Önümüzdeki süreç, genişleyeceğimiz, demokratik alanda dacephesel adımları atacağımız bir süreç olacak. AKP'nin bu saldırganlığı kimseyi yanıltmasın. Faşizm iktidarını ömür boyu sürdüremez, bir avuç iktidarın diktatörlüğü 80 milyon halkı teslim alamaz. Unutmayalım! Bu yanıla, kitleleri, halkı cephe örgütlenmeleri içinde örgütlerken, onları eğitmeyi de önümüze somut hedef olarak koymalıyız. En sıradan insanlara, en sıradan konularda yalın, anlaşılır bir dille doğru olanı anlatabilmek ve onları devrimcileşme sürecine sokmak sabrını göstermeliyiz. **EĞİTİM KİTLELERE DOĞRU OLANI ÖĞRETEBİLMEKTİR.** Demokratik alanda faaliyet yürüten kadrolarımız bundan haz duymalıdır. Kitlelerin öğretmeni ve öğrencisi olmak bu süreçlerde daha canlı yaşatılmalıdır. Her türlü düzen şartlanmışlıkları, geri anlayışlar, önyargılar vb... ancak pratikte ve eğitimle aşılabılır. Yaratacağımız kitle muhalefeti de devrimci bir niteliğe böyle kavuşabilir. Hayatın içinde, gecekonduda, kahvede, mahallede, fabrikada, üniversitelerde, lisede, köylerde vb... her yerde canlı bir tartışma-öğrenme-eğitme süreci yaşatmalı ve bunu sürekli kılmalıyız. İnsanları tanımak, yeni sürecin yönetici adaylarını ortaya çıkarmak, biraz da bu canlı eğitim faaliyetinin üzerinde

gelişecektir.

J-Kampanyalar Nasıl Örgütlenmeli ve Neye Hizmet Etmelidir?

Kampanyalar demokratik mücadelede sıkça başvurduğumuz, hemen her alan-birim ve bölgede, belli bir dönemi kapsayan siyasi faaliyetimizin yoğunlaşmış ifadesidir. Belli bir konuyu, olayı, özneyi ele alır, tespit edilen periyotta değişik mücadele biçimleri ve araçlarıyla kamuoyunun gündemine girmeye çalışır. Ya da zaten kamuoyuna mal olmuş bir konu-olay-özneyi ele alır, daha geniş bir çevreye-kitleye yaymaya çalışır, potansiyeli genişletmeye, kadro çıkarmaya, örgütlenme zeminleri oluşturmaya yönelir.

Saflarımızda tartışması yapılması gereken önemli konulardan birisi de kampanyalardır. Kampanya nedir, nasıl örgütlenmelidir, kampanya hangi temel sloganlardan hareket edecek, neyin propagandasını yapacaktır, nihayetinde varılmak istenilen hedef nedir ya da kısa-orta-uzun vadeli hangi hedefimize varmada bize bir zemin sunacaktır... Kısa vadeli bir potansiyeli açığa çıkarma amacını mı gütmektedir, salt devrimci hareketin propagandasını yapmak, en genelde sosyalizmi anlatmak mı hedeflenmektedir, kampanya ardından nasıl bir çalışma düşünülmekte, kampanyanın yarattığı etkilerin sonuçları nasıl değerlendirilmek istenmektedir... vb... vbsorularının her birisi ve daha eklenebilecek onlarcası tartışılmalı, bu konu kafalarda açılmalıdır, bu konuda köşe taşımız ise; **HER KAMPANYANIN BİR HEDEFİ VARDIR VE AMACIMIZ BU HEDEFE ULAŞMAKTIR.**

Çoğu zaman "Kampanya yapıyoruz" adına, sürecin en tali sorunları ele alınır, kimi zaman da çok çarpıcı ve öne çıkmış bir sorun dar kadro faaliyetiyle değerlendirilir. Kampanyalar her şeyden önce, programımızın bir parçası olarak gündeme gelmeli ve onu tamamlayan bir tarzda düşünülmelidir. Ancak böyle yaptığımızda gerçek anlamda örgütlenmemize hizmet eden bir kampanya gerçekleştirmiş oluruz. Günlerce koştuğumuz, gerçekten emek harcadığımız, yorulduğumuz, insanlar seferber ettiğimiz kampanyalar da olmuştur. Ama bu kampanyaları geniş kitleyi içine alan bir biçimde de almadığımızdan ve sadece kendi insanlarımızla sınırladığımızdan "sonuçta ne kazandık" sorusunun yanıtı kocaman bir boşluk olabilmıştır. Sorun kendi kitlemizi yeniden ve yeniden örgütlemek değildir. Kuşkusuz kendi insanlarımızı da koşturacak, kampanyaları basitten karmaşığa ele alacak, hem yasal, hem de yasal olmayan mücadele araç ve biçimlerini kullanacağız. Ama bu yetmiyor. Aslolan, her kampanyada kaç yeni insanı koşturduğumuz, örgütlediğimiz, kendi saflarımızda ve kitlelerde nasıl bir etki ve ruh hali yarattığımız, programımıza hizmet eden

sonuçlar alıp alamadığımızdır. Kendi alanına, birimine, bölgesine gerçek anlamda vakıf olabilen, sorunlarını, hastalıklarını bilen, önceliklerini tespit etmiş ve insanlarına hakim olan, kitlenin nabzını eline alabilen bir yönetici, sağlıklı programlar ve bu programa denk düşen kampanyalar örgütleyebilir. Kampanyalara, **İKTİDARA GİDEN YOLDA İLERİYE DOĞRU ATILMIŞ BİR ADIM** olarak yaklaşmak ve bu düşünceyle programlayıp örgütlemek gerekiyor.

Önümüzdeki süreç, bu anlamda çok fazla duyarlı olunmasının, dikkatle izlenmesinin, fırsatların-momentlerin iyi değerlendirilmesinin ve tavır alınmasının, kitleleri seferber edebilmenin kampanya araç-biçim... vb... tasarlanmış olmasının gerekli olduğu bir süreçtir. Kitle mücadelesi zaman içinde nitelik değiştirecek, demokratik cephe olgusu gündeme gelecek, faşizmin saldırılarına koşut olarak kitle mücadelesi de radikalleşecektir. Dolayısıyla, yönetici kadrolarımız kendisine şu soruyu da sormalıdır: Öylesi anlar gelebilir ki, en demokratik talepleri içeren pasif mücadele biçimlerini ve araçlarını kullanırken, aynı zamanda kitlenin önünü açmak ve atılım yapmasını sağlamak için şiddet unsurunu da kullanmak durumunda kalabilirim... Böylesi anlarda, kendisine bu soruyu soran, yönetici kadromuzun elinde silahlı dar grupları, kavga bilinci ve ruhu aşılanmış insanları olabilmelidir. Değilse o, ancak bu tür anlarda silah ve bunları kullanmaya hazır insan(lar) arayacaktır. Bulsa da, bir sürecin ürünü olarak olgunlaştırılmamış, dolayısıyla kavga bilinci-ruhundan uzak, motivasyonu düşük insanlarla yapmak istediğini yapamayacaktır. Son yıllarda yarattığımız Faşizme Karşı Mücadele Ekipleri bu tarz örgütlenmelere örnektir.

Kampanyaları, demokratik mücadelenin, siyasi mücadeleye tabiliğinden de hareketle, hem yakın hedeflerimizin hem de sosyalizm hedefinin propagandası için, özetle devrim propagandası için işlevli kullanabilmeliyiz. Bu noktada, ajitasyon sloganı, propaganda sloganı ya da sloganlarının önemi ortaya çıkıyor. Her kampanyada kendi özgünlüğünü ifade eden sloganlar üretebilmeliyiz. Ve politikalarımız, sloganlarımız geniş kitleye mal olabilmelidir. Sloganlarımız düşüncelerimizi halka taşımakta en temel araçlarımızdandır. Çünkü; **SLOGANLARIMIZ POLİTİKALARIMIZIN EN ÖZLÜ HALİDİR.** Kampanya içine kattığımız ya da etkilediğimiz kitlenin kampanya boyunca ajite edilmesi, eyleme sevk edilmesi ve bu eylemler içinde eğitilmesi bununla bütünleştirilmelidir. Kampanya, bildirileri, sloganları, araçları ve yaratıcı eylem biçimleriyle kitleyi sarabilmeli, içine alabilmelidir.

Artık bu süreçte belirleyici olan, propaganda yanında, ağırlık olarak örgütlenmedir. Bu süreçte görevimiz, halka "bize yardımcı olun, bizi destekleyin" demekten çok,

onu örgütlemek ve bizzat pratik iş yapmasını sağlamaktır.

Artık sorunumuz salt propaganda ve teşhir değildir. Kitleleri seferber edebilmek, örgütlemek-örgütlemek ve devrime kanalizere edebilmektir. Sadece savunmada değil, saldırıya geçebilen örgütlü bir kitleyi harekete geçirebilmeliyiz.

K- Alan-Birim-Bölge Şovenizmi... Küçük Burjuva Rekabet Anlayışı

Bir halk hareketi olarak bugün, hayatın pek çok alanında değişik biçimlerde örgütlenmiş ve faaliyet sürdürüyor durumdayız. Gerek coğrafi olarak, gerekse de örgütlü olduğumuz alanların çeşitliliği olarak ülke çapında etkin olabiliyor, gündem oluşturabiliyoruz. Uzun bir sürece yayılan mücadele tarihimizde bu alanlarda birikim, deney, gelenekler oluşturabilmiş durumdayız. Ama ne yazık ki, bu alanlar arasındaki bütünselliği gerçek anlamda yakalayabilmiş, faaliyet alanlarındaki yönetici kadrolarımızı sadece kendi alan-birim- bölge bakışından kurtarabilmiş, hareketin bütününe kafa yoran, sorunlarıyla yanıp tutuşan ve çözümlerine katkıda bulunan bir duruma getirebilmiş değiliz. Bunun en önemli nedenlerinden birisi, alan-birim-bölge şovenizmi, bir diğeri ise küçük burjuva rekabet anlayışıdır. Alan-birim-bölge şovenizmini besleyen nedenlerin başında ufuk darlığını koymalıyız. Demokratik mücadeleyi, kafasındaki dar-küçük dünyalara hapseden yönetici kadrolarımız, çoğunlukla kendi dar pratiğinden kafasını kaldırmamakta, hareket-çalışma-örgütlenme tarzını devrimci hareketin bütününe gözeterek şekillendirememektedir. Böyle yöneticilerimizin tek dünyası kendi alan-birim-bölgesi olmakta, hareketin genelinde yaşananlar, olumsuzluklar, aşılması gerekli sorunlar, sıkıntılar, genel hedefleri... vb... bu yöneticilerimizi ilgilendirmemektedir. Hareket batsa, bu tür yöneticiler neredeyse kendi alan-birim ya da bölgesinin ayakta kalışına şükreder duruma gelecek bir kafa yapısına sahiptir. Darbe süreci bunun somut örnekleriyle doludur. Kendi faaliyet alanını her şey durumuna getirmiş bu tür insanlarımız, bu sürecin gerektirdiği motivasyonla koşmamış, öncelik tespitinde kendi çalışma alanlarını ön

Artık bu süreçte belirleyici olan, propaganda yanında, ağırlık olarak örgütlenmedir. Bu süreçte görevimiz, halka "bize yardımcı olun, bizi destekleyin" demekten çok, onu örgütlemek ve bizzat pratik iş yapmasını sağlamaktır.

Örneğin, tüm çalışma alanlarında hareketimizin ve silahlı savaşın propagandası yapılır. Ama yöneticilerimiz bunu yaparken, hareketin bu silahlı savaşı nasıl örgütleyeceğine kafa yormazlar, maddi olanak, silah, lojistik, savaşçı, kadro... vb. sanki harekete gökten zembille inmektedir. Oysa, silahı, parayı, savaşçıyı, kadroyu, lojistiği ... vb... yaratacak olan kendisidir.

plana çıkarmış, yer yer duyarsız kalmışlardır. Bunun kökeninde kapitalist düzenin aşıldığı bencil kültürün olduğunu söylemek de yanlış olmaz.

Demokratik mücadele ve bu kapsamda tüm alan-birim ve bölgeler, devrimci hareketi geliştirmek ve nihayetinde devrim için vardır. Kendi burnunun ucundan ötesini görmeyen, hareketin ihtiyaçlarını kavrayamayan, stratejik hedefimizden kopmuş yönetici kadrolarımızı silkelemek ve sarsmak zorundayız...

Örneğin, tüm çalışma alanlarında hareketimizin ve silahlı savaşın propagandası yapılır. Ama yöneticilerimiz bunu yaparken, hareketin bu silahlı savaşı nasıl örgütleyeceğine kafa yormazlar, maddi olanak, silah, lojistik, savaşçı, kadro... vb. sanki harekete gökten zembille inmektedir. Oysa, silahı, parayı, savaşçıyı, kadroyu, lojistiği ... vb... yaratacak olan kendisidir. Daha doğrusu sözünü ettiğimiz silahlı savaş, bu yöneticilerden bağımsız değildir ve onlardan bağımsız da örgütlenmeyecektir. Elinin altındaki üç-beş insanla, iki-üç demokratik kurumla alan-birim- bölge sorumlularımız bencil eğilimler içerisine girmiş, yetinmecî kültür büyük oranda yaygın hale gelmiştir. Her yöneticinin, kendi ufkunu tatmin eden çalışmalarla, insanlarla, kurumlarla yetinmesi doğaldır. Doğal olmayan, hem silahlı savaşı, savaş gerçeğini, savaş kültürünü telaffuz etmek, hem de bunun gereklerini yerine getirmemek, başkalarına havale etmektir. **YETİNMECİLİK DEVRİMCİ RUHUN VE MİLİTANLIĞIN ÖLÜMÜDÜR.** Bunu asla aklımızdan çıkarmamalıyız.

Yine yaşadığımız bir eksiklik de, küçük burjuva rekabet anlayışıdır. Hareketin bütününe gözden kaçırarak ve kendi çalışma alanlarını her şey kabul eden kafa yapıları bu anlayışı doğurmaktadır. Diğer alanları anlamak ve kavramaktan uzak ve onları aynı zamanda küçümseyen bu anlayış sahibi yönetici kadrolarımızda eksik olan; tek tek çalışma alanlarından birinin diğerine bağımlı olduğunu, gelişim seyirlerinin çakışması gerektiğini, aşağıdan yukarıya tek tek hepsinin hareket bütünlüğünü oluşturduğu bakışıdır. Bu konuyu da eğitim ve bil-

inçlendirme faaliyetimizin önemli bir parçası olarak ele almak durumundayız.

L- Propaganda ve Ajitasyonun Amacı Örgütlenme Yaratmaktır...

Tarihimiz ve mücadele sürecimiz, geleneklerle, değerlerle, dünya devrim hareketine ders olacak deneylerle doludur ve zengindir. Gerek askeri alanda, gerek siyasi alanda, gerekse de demokratik faaliyette, ideolojik mücadelede örnek alınması gereken bir hareketiz. Yine önemli ve öne çıkarılması gereken yanlarımızdan birisi, tüm bu alanları uyum içinde çalıştırıyor ve diyalektik tarzda legal-illegal örgütlenmeyi birleştiriyor oluşumuzdur. Tarihi kanla yazmak, kuşatma altında sosyalizm bayrağını dalgalandırıp çatışarak şehit düşmek, direniş destanları yaratmak da hareketimizi değerli kılan özelliklerdendir. Bir hareket değer-ilke ve gelenekleriyle vardır. Onlar olmaksızın tarih yazmak, tarihe mal olmak mümkün değildir. Biz bunu büyük oranda başarmış, devrim mücadelesinde kısa süre içerisinde çok şey sığdırmış bir devrimci hareketiz.

Hal böyleyken, her şeyden önce hareketimizin propagandasında eksik kaldığımızı belirtmek durumundayız. Ve yeterince anlatamadığımız direnişlerimiz, geleneklerimiz, destanlarımız, şehit düşen yoldaşlarımız, mücadele deneylerimiz ve ideolojik zenginliğimiz var. Demokratik alanda mücadele eden insanların hareketimizin sesi soluğu olması, hareketimizin ve devrimin propagandasını yapması gerektiği düşünüldüğünde, biz bunun daha ilerisinde olmak zorundayız. İçimizdeki insanlar açısından doğal hale gelen, "sıradanlaşan", kanıksanan özelliklerimizin, kitleler için mücadeleye atılmalarında çok önemli olduğu unutulmaktadır. Bu konuda ustalaşmak durumundayız. Yaratılan tüm zenginliklerimizi kitleye mal etmenin yollarını yaratıcı tarzda bulmalı, çeşitlendirmeliyiz. Kitap, video, yayın, afiş vb... araçları daha işlevsel kullanmalı, bunlara yeni biçimler eklemeliyiz.

Propaganda ve ajitasyon devrimci bir hareket için önemli olgulardandır. Ve kitleleri mücadeleye sevk etmede, eyleme yönlendirmede vazgeçilmez önemdedir. Çünkü; Propaganda bilinçlenme, yani düşüncelerde etki

yaratma faaliyeti, ajitasyon ise; insanın ruhunda etki yaratma faaliyetidir. Ajitasyon ve Propaganda;

Artık sorunumuz salt propaganda ve teşhir değildir. Kitleleri seferber edebilmek, örgütlemek-örgütlemek...ve devrime kanalize edebilmektir.

KİTLELERİ ÖRGÜTLEME VE HAREKETE GEÇİRME- SAVAŞTIRMA FAALİYETİDİR.

Hemen her çalışmamızın, her faaliyetimizin kitleleri etkileyebilmesinde, nabzının yakalanmasında ve pratik mücadeleye çekilebilmesinde bu olgu üzerinde özellikle eğilinmesi gerekmektedir.

Artık sorunumuz salt propaganda ve teşhir değildir. Kitleleri seferber edebilmek, örgütlemek-örgütlemek...ve devrime kanallı edebilmektir.

Bu noktada hantallığı aşmalı, yaratıcı düşünmeli, alan-birim-bölgelerde bu konuyu ayrıca ele alıp, özel gruplarla yoğunlaşmalıyız. Alan-birim-bölgemizde somut propaganda nasıl yapabiliriz, kimleri, hangi araçları ve hangi biçimde kullanabiliriz, daha etkin hale nasıl getirebiliriz... vb. şeklinde çoğaltılabilecek sorulara yanıt arayan önce bir etüt çalışması ve daha sonra ise politik-pratik faaliyet örgütlemeliyiz. Bugüne kadar kullandığımız yöntemler, terk etmemiz gerekenler, ilkel ve sürecin gerisinde kalanlar terk edilmek durumundadır. Alan-birim-bölgelerde bu konu üzerinde yoğunlaşacak ve uzmanlaşacak bir kadrolaşma yapabiliriz. Bunlar halktan insanlarımızın da dahil olabileceği, özellikle onların önerilerine de önem ve değer veren çalışmalar içinde olabilir. Yaratıcı yöntemler, propaganda ve ajitasyon faaliyetini örgütleyebilir, alan özgülünde programlara kenetlenmiş biçimde böylesi bir alt çalışma yapabilirler. Yaşlıları neden "savaşa katılın, bu sizin savaşınızdır, devrimciler haklıdır..." anlatımlarıyla propaganda yapmaya yöneltmeyelim. Bu savaşta, herkesin yapabileceği durumuna-konumuna uygun bir iş mutlaka bulunur. Sorun yönetici kadrolarımızın yaratıcı düşünceleri ve doğru yönlendirmesinde düğümlenmektedir. Vietnam'da ABD askerlerine "evinize dönün" diyerek psikolojik savaşa katkıda bulunan yaşlıları hatırlayalım... Ya da askerlere memleket özleryi koku içli şarkılar söyleyen kadınları...

Propaganda ve ajitasyonda önemli araçlardan birisi de yayın faaliyetidir. Bugün hemen her alanın sesi olan bir yayın organına, ayrıca haftalık istikrarlı çıkan bir gazeteye sahibiz. Bunun yanında, bazı bölgelerimizde bölgesel gazetelerimiz de bulunmaktadır. Ayrıca sosyal medyada yer alan sitelerimiz yayın araçlarımızın bir parçası haline gelmiştir. Tüm yayınlarımız bulunduğu alana devrimci bir bakış sunan, içeriği ve derinliği ile sadece kendi kitlemize değil, sıradan potansiyel durumda olan insanlara da yönelen bir tarzda ele alınmalıdır. Sorunlar, çelişkiler, çatışmalar, o alana özgü düzenin pislikleri, haksızlıklar, adaletsizlikler yanında çözümlerini ortaya koyan, mücadelenin ve örgütlenmenin gereğini anlatan, inanç, kararlılık ve kavga ruhu aşıl原因, eğiten bir işleve sahip olmalıdırlar. Çıkardığımız yayını dağıttığımız kitle eğer bu yayında kendisini, sorunlarını, tale-

plerini, özleryi, yol göstericiliği bulamıyorsa çıkar-mamız çok anlamlı değildir.

Yayınlarımızda yenilenmeyi, deney birikim aktarımını sağlamayı, denetlemeyi (basımından dağıtımına, içeriğinden biçimine) gerçekleştirmek amacıyla düşündüğümüz "Yayın Koordinasyonu" sözünü ettiğimiz eksiklikleri aşma konusunda atılım yapmamız açısından yararlı olacaktır. Tüm alan-birim-bölge yayınları, gazete, dergi, bülten vb. bu koordinasyona dahil olacak ve kolektif zenginliğimizden yararlanacaktır. Böylece yayınlarımız tekrara düşmekten, birbirinin karikatürü olmaktan kurtulacaktır, özgün yanları ortaya çıkarılacak, daha etkin propaganda araçlarına dönüştürüleceklerdir.

Her alan-birim-bölge, yayını geniş kitleyi örgütlemeye etkin bir araç işlevine büründürmelidir. Aynı şey haftalık gazetemiz için de geçerlidir. Hemen her bölgede köylere kadar girebilmeli, yayınlarımızı ulaştırabilmeliyiz. Yine "bu mücadelede herkese iş var" bilinciyle çok fazla ince eleyip, sık dokumadan yayın grupları oluşturmali ve en ücra köşelere dek bu grupları sokmalıyız. İşçiler, mahalle, memur, gençlik, liseliler vb. her alan ülke genelinde kendi dağıtım ağını kurmalı, bürolar açmalı, tümünü yazı yazma, dağıtım, satış vb. konularda denetleyebilmelidir. Bunlar aracılığıyla, kendi alan özgülünde ülke nabzını elinde tutmalı ve bu nabzı yayınına yansıtmalıdır. Yine yayınlarımızda, üslupta halkçılışmalı, aydınca anlatımlardan kurtulmalıyız. Haftalık gazetemiz bu konuda olumlu bir örnek olmakla birlikte yeterli görülmemeli, özgün üsluplar, halkça deyişler ortaya koyabilmeliyiz. Yayınlarımızın mücadelemizdeki önemi **İDEOLOJİK MÜCADELENİN HEM KENDİMİZ VE HEM DE HALKA TAŞIMAMIZ AÇISINDAN ZORUNLULUĞUNDADIR.** Yayınlarımız esas olarak düşmanımızla aramızdaki ideolojik mücadele

Amacımız artık geniş ve radikal kitle hareketini yaratmaktır. Halka karşı uygulanan saldırıları, kitlesel militanlaşmayla yanıtlamanın yolu böyle açılabilir. Halka kendi savaşını benimsetmenin, kendi savaşının araçlarını yaratmasının yollarını, kanallarını açacaktır. Değişik halk kesimlerinin, artan bir biçimde ve örgütlü olarak mücadeleye katılmasının yollarını açacaktır. Halk komiteleri aynı zamanda, örgütlenmemize hareketlilik, üretkenlik ve dinamizm katacak, yeni insanları kazanmamızda da işlevi olacaktır

Yaratılan tüm zenginliklerimizi kitleye mal etmenin yollarını yaratıcı tarzda bulmalı, çeşitlendirmeliyiz. Kitap, video, teyp kaseti, yayın, afiş vb... araçları daha işlevsel kullanmalı, bunlara yeni biçimler eklemeliyiz.

araçlarımızdır. Yani aslında bize soluk veren, ihtiyacımız olduğunda kan veren araçlarımızdır. Bu yayınlarımızı hem okumamızdaki ve hem de halka okutmadaki öneminin göstergesidir. Her konudaki düşüncelerimizi, politikalarımızı, tartışmalarımızı, eleştirilerimizi daha da ötesinde, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşılabilecek gücümüzü yayınlarımızla hem kendi kadro, taraftar ve sempatizan kitlemize ve hem de ulaşabildiğimiz en geniş halk kesimine taşırız. Yani yayınlarımız en temel ajitasyon ve propaganda araçlarımızdır.

M- Demokratik Mücadelenin Önemi Kavramamak

Belki de şu ana dek saydığımız ya da daha farklı sıralayabileceğimiz eksiklikler içinde en önemli olan demokratik alanda faaliyet yürüten yönetici kadrolarımızın içinde bulundukları faaliyet alanını küçümsemeleri, önemini kavramamalarıdır.

Savaş, bugün sadece askeri alanın muhatap olduğu bir olgu değildir. Hayatın her alanında baskılar ve faşizmin zoru, şiddeti azımsanmayacak ölçüde artmaktadır. Halkın her kesimi faşizmin saldırılarıyla, terörüyle, katliam politikalarıyla karşı karşıyadır. Aslında objektif durumun, yani hayatın kendisinin, yöneticilerimizi böyle bir subjektivizme götürmemesi gerekir ama bunun nedeni, somut bir ifadeyle ideolojiyi içselleştirememesi, perspektifi kavrayamamasıdır. Yani hayatın her alanında sıcak mücadeleyi soluyan insanların eksik olan şey bilinç olgusudur. Hemen tamamı neyin ne olduğunu bilmektedirler, ama sorun bilmek de değil. Atılan her adımı, yapılan her çalışmayı, eylemi, yaratılan her kurumu, kuruluşu, DKÖ'yü vb. bilinçli kavrayan, dolayısıyla önemini değerini bilen bir durumda değildirler. Bilinç unsurunun eksikliği, demokratik mücadeleyi dar kalıplara hapsetme, nihayetinde demokratik muhalefet olma niteliğine çakılıp kalma, beraberinde "Ne yapıyoruz ki... her gün bir öncekinin tekrarı... Asıl yeraltında olmak gerek... Profesyonel çalışma yeraltında..." yaklaşımları doğurmaktadır.

Profesyonel devrimcilik sadece yeraltı ile sınırlı bir olgu değildir. Askeri, siyasi alanda faaliyet yürüten insan-

larımızla, demokratikte çalışan yönetici kadrolarımız arasında bu anlamıyla bir fark yoktur. Daha önce demokratikte "bir yeraltı kadrosu" gibi çalışmak, düşmanı yok etmeye ve devrime motive olmuş insanlar diye vurguladığımız noktada anlatmak istediğimiz de buydu. Düşmanı her alanda, yeraltısı, siyasi-askeri-demokratik alanıyla yok etmeye motive olmuş bir hareket başarılı olabilir. Bu bütün içinde parça olan demokratik alan, bu anlamıyla mücadele alanı itibarıyla "demokratik" ama çalışma, örgütlenme tarzı açısından DEVRİMCİDİR-MİLİTANDIR. Dolayısıyla, bu alandaki faaliyet de profesyonelce ele alınmalı, bütüne hizmet eder biçimde örgütlendirilmelidir. Demokratik alanda yönetici olmak, demokratiğin sınırları içinde düşünmek demek değildir. Bu açıdan demokratikte çalışan kadrolarımızın kafalarını açmalı, sıkı bir eğitim-bilinçlendirme faaliyetine sokmalıyız. Kendilerini küçümseyip, yeraltını idealleştirmeden kurtarmalıyız. Başka türlü savaşın karmaşık hale geldiği, yasal ve yasal olmayanın iç içe geçtiği ve demokratik mücadelenin nitelik değiştirip, Devrimci Halk Cephesi'ne dönüştüğü süreci omuzlayamayız.

Diğer bir yanı da demokratik mücadelenin, hareketimizin halkla olan bağı olduğu bilincini yaratmaktır. Savaşımız halkın savaşıdır. Bu nedenle esas olan da halkı savaştırabilmektir. Demokratik, illegal alanlarımız ve tüm örgütlenmelerimizin ortak noktası halkı savaştırmaktır. Legal veya illegal, silahlı veya silahsız tüm eylemlerimizin, tüm faaliyetlerimizin amacı halkı örgütleyip savaştırmaktır. Demokratik mücadele ise bu noktada ayrıca bir önem taşır. Çünkü demokratik mücadele ile halkla bağ kurar, bire bir halk örgütlenmeleri yaratır, politikalarımızı çeşitli olanak ve örgütlenmeler aracılığıyla halka taşırız. Bu nedenle demokratik mücadele de en az silahlı mücadele kadar önemlidir. Böyle baktığımızda sınıfsal bakmış, iktidar iddiasıyla bakmış oluruz. Demokratik mücadeleyi küçümseyen bakış açısı, iktidar iddisından yoksun bir bakıştır.

Bu nedenle her nasıl ki; demokratik alandaki bir kadro bir yönetici yarın silahlı alanda çalışacak-savaşacak gibi düşünmeli, silahlı mücadelenin ihtiyaçlarına da yoğunlaşmalı ise, askeri alandaki bir kadro ve yönetici de demokratik alan ve halkın örgütlenmesi konularında üretkenlik içinde olmalıdır.

V- DEMOKRATİK MÜCADELE VE CEPHE

A-Savaşı Yükseltmek, Yaygınlaştırmak ve Süreklileştirmede Demokratik Cephenin Yeri ve Önemi

Düzen çürürken ve bu çürümenin kokuları her tarafa yayılırken, halkın devrimci enerjisini açığa çıkartabilecek tek güç, tek alternatif, tek umut biziz. Halkımızın umudu olmak ellerimizdedir. Biz umut olmayı başaramadığımızda, halkın tükenen umutlarıyla farklı arayışlar içerisine girmesine, yükselen tepkilerin saman alevi gibi sönmeye tanık olur, hatta seyirci kalırız. Ve halk yine umutsuzluk içinde, düzen partilerinin arkasından gitmeye, sürüklenmeye devam eder.

Kitleleri genel düzeyde etkilemek ve onların ilgisini çekmek geçicidir. Kitleleri harekete geçirebilmek için onların sağduyulu fikirlerini açığa çıkarabilmek, zeka ve yaratıcılıklarını mücadeleye katabilmek önemlidir. Kitleleri hem fiili olarak hem de düşünce, önerileriyle katabildiğimizde ve pratik düzeyde harekete geçirebileceğimiz sürekli mekanizmalar yaratabildiğimizde kalıcı mevziler de kazanabiliriz. Aksi halde, ardında sadece bir "deney" bırakır, geleceği de, istikrarı da olmaz.

Cüretkarlık ve uzlaşmazlık gibi geleneklerimiz var. Demokratik mücadele konusunda da azımsanmayacak bir birikime sahibiz. Sıradan bir sözümüze, sloganımıza dört elle sarılan ve mesaj kabul eden insanlar var. Bu prestiji artık çarçur etmemeliyiz.

Devrim, Devrimci Halk İktidarını kazanacak olan asıl güç halktır. Halka dayanmayan bir mücadelenin, devrimin başarılı ve kalıcı olması da mümkün değildir. Bu yüzden kitlelerle iç içe olmayı, onlarla kaynaşmayı, öneri ve değerlendirmelerini almayı, fikir üretmeyi öğrenmeliyiz. Kitlelere de kendi sorunlarına, taleplerine bizzat sahip çıkmayı öğretmeliyiz. Bu, halkı siyasi amaçlarımıza ikna etmemizin de yoludur aynı zamanda. Politikalar ne kadar doğru olursa olsun, programlar ne kadar iyi formüle edilirse edilsin, üzerinde çalışılan insanlara seslenemiyorsa, istenilen sonuca ulaşması da mümkün değildir. Bu yüzden önemli siyasal gelişmeleri halka götürebilmeli, taşıyabilmeliyiz. Bu gelişmeleri halka götürmek demek, tepkileri örgütlülüğe kanallandırmak demek, binlerce göz, binlerce kulak ve yine binlerce silah demektir. Halka haklılığının bilinci kavratıldığında, halk devletle, devlet güçleriyle çatışmayı göze alacaktır... Almışlardır da... Bunun yanında, halkımızın küçük kaygıları, küçük hesapları da vardır elbette. Her zaman da olacaktır. Ama unutmamamız gereken şey, halkın aynı zamanda kendisine verileni de aldığıdır. Biraz da deney kazandırılırsa, ortaya büyük bir çaba, enerji ve yaratıcılık çıkacaktır.

Şimdiye kadarki mücadelemizde var olan potansiyeli bütünüyle örgütleyemsek de, örgütlenme açısından önemli bir potansiyeli açığa çıkarmış durumdayız. Bundan sonraki görevimiz, halkı geniş bir savaş cephesi içinde örgütlendirmektir. Yani savaşın kendi savaşı olduğunu kavratmak, halkı kendi savaşı içinde örgütlemek, yönetmek ve savaştırmaktır cephe.

Artık bu süreçte belirleyici olan, propaganda yanında, ağırlık olarak örgütlenmedir. Bu süreçte görevimiz, halka "bize yardımcı olun, bizi destekleyin" demekten çok, onu örgütlemek ve bizzat pratik iş yapmasını sağlamaktır. Elbette başlangıçta daha fazla destek olması noktasında zorlayacağız ama giderek bu gelişecek, belirlenen bir program dahilinde hareket etmeye, bir program dahilinde savaştırmaya varacaktır.

İlgiyle izlemek ve sempati duymak yeterli değildir artık. Savaşımıza, mücadelemize sempati duyan insanları aktif bir güç haline getirmek bugün cepheden geçiyor. Halkı cephe içinde örgütlemekten ve savaştırmaktan geçiyor. Halkı savaştırmamanın yolu da kendi öz örgütlerini yaratmaktan geçiyor.

B-Demokratik Cepheyi Yaratmada Bir Köprü: "Halk Komiteleri"

Sözünü ettiğimiz halkın öz örgütlerinden en önemlisi ve bizim öne çıkarmamız gereken, Halk Komiteleridir. Bu komiteleri örgütlemek güncel, somut görevimizdir. Yani halkı kendi öz savaşım birliklerinde örgütlemek... Artık halk, savaşını bu komiteler aracılığıyla, birlikler aracılığıyla sürdürmelidir. Bu komitelerle halk, artık sadece tepki göstermeyecek, bunu aşır tepkilerini radikal kitle hareketleriyle dile getirecektir. Amacımız artık geniş ve radikal kitle hareketini yaratmaktır. Halka karşı uygulanan saldırıları, kitlesel militanlaşmayla yanıtlamanın yolu böyle açılabilir. Halk kendi savaşını benimsetmenin, kendi savaşının araçlarını yaratmasının yollarını, kanallarını açacaktır. Değişik halk kesimlerinin, artan bir biçimde ve örgütlü olarak mücadeleye katılmasının yollarını açacaktır. Halk komiteleri aynı zamanda, örgütlenmemize hareketlilik, üretkenlik ve dinamizm katacak, yeni insanları kazanmamızda da işlevi olacaktır.

Halkın ekonomik-siyasi-kültürel-ulusal vb... birçok talebine sahip çıkarak, tüm sınıf ve tabakaların gücü oranında, verebilecekleri oranda savaşa katılabilmesini sağlamak durumundayız. Bunun yolu ise, mücadelenin önlerine görev olarak konulmasından geçiyor. Görev olduğunu bilince çıkarmamız, halkın somut taleplerine, özlemlerine, ihtiyaçlarına denk düşen örgütlenme ve mücadele biçimlerini yaratabilmemizle mümkün olacaktır.

Kitleleri hem fiili olarak hem de düşünce, önerileriyle katabildiğimizde ve pratik düzeyde harekete geçirebileceğimiz sürekli mekanizmalar yaratabildiğimizde kalıcı mevziler de kazanabiliriz.

Bunu başardığımızda, her şeyi silah olarak kullanmayı da başarabiliriz.

Halk komiteleri halkın her düzeyde acil ihtiyaçlarına cevap vermekten, günlük yaşamını düzenlemeye, halk gösterilerine, yaygın-geniş protestolara vb. kadar birçok faaliyet içinde olacaktır. Bu komiteleri başlangıçta taraftarlarımızdan, savaşıma sempati duyanlardan oluşturacağız. Yine, bu örgütlenmeler, başlangıçta geniş ve gevşek örgütlenmeler olacaklardır. Geniş ve gevşek örgütlenmeler olması, halkın içinde bulunduğu koşullara uygun olarak, yaşamını fazla altüst etmeden görevlere çekilebilmesinin de zeminini oluşturacaktır. Düşmandan yana olmaması önemli bir avantajdır. Bu avantajı geliştirmek, örgütlemek ihmal etmememiz gereken bir görevdir. Başlangıçta sıradan halktan insanlardan fazla fedakarlık beklememeliyiz. Bu elbette komitelerin oluşturulmasını ve çalıştırılmasını kendiliğindenciliğe bırakacağız anlamına gelmiyor. Ne altından kalkamayacağı şeyleri istemek, ne de fazlasıyla yapabileceği halde çok azını önüne koymak hatasına düşmemeliyiz.

Günde 12-14 saat çalışmak zorunda olan insanları, başlangıçta savaşa katabilmenin ölçüsünü iyi ayarlayabilmeliyiz. Halk komiteleri ilk kuruldukları dönemlerde dengesiz de gelişebilir. Neyi- nasıl yapacakları doğru tayin edildiğinde başarılı olmamaları için hiçbir neden yoktur. Komitelerde görev alan insanlarımız ikna edildiğinde ve biraz da deney kazandırıldığında çabaları, yaratıcılıkları ortaya çıkacaktır. Elde ettikleri küçük kazanımların, küçük başarıların onlara gösterilmesinin, propagandasının yapılmasının, özgüvenlerinin gelişmesi açısından büyük önemi vardır. Bunu atlamamalıyız, çünkü sahiplenmenin yolu büyük oranda buradan geçiyor. Halkımız bu komiteleri sahiplendiğinde koruyacak ve geliştirecektir. Bazen birkaç savaşçımızı feda ederek yapabileceğimiz bir işi bu komiteler aracılığıyla, rahatlıkla yerine getirebiliriz.

Komiteleri giderek belli bir program dahilinde, cephe programı dahilinde, savaşın bizzat muhatabı durumuna getirmeliyiz. Komiteler, başlangıçta, bir bütün olarak yaşamı örgütlemeye yönelecektir. Dolayısıyla, bu kapsamda alt komiteler de yaşama geçmek zorunda olacak, sağlık, eğitim, kültür, mahallelere özgü konut, elektrik çekme, arazi kullanımı, kepenk tamiri ve cam takma vb. ile ilgili çok çeşitli komiteler kurulacaktır. Bunlar sürece ve mücadelenin-savaşın bize pratik olarak yaşattığı deneyler üzerinde gelişecektir. Yine süreç içinde, Halk Komiteleri, bulundukları alanın-bölgenin savunması, güvenlik, istihbarat vb. konularda da adımlar atmak, ilgili komiteler kurmak durumundadır. Bu konuda Filistin ve işgal topraklarında Filistin halkının kendi yaşamını, güvenliğine ve aktif savunmasına kadar örgütlemesi bizim için olumlu ve somut bir örnektir.

Halk Komiteleri yerine göre yarı-legal ve illegal olabilirler. Bunu bölgenin yörenin durumu, nesnelligi belirler. Bizim açımızdan esas olan, faşizmin denetimi dışında olmasıdır. Bazı yerlerde ise, meşru ve faaliyet alanı çapında legal de gelişebilirler. Legal olarak geliştirilen komitelerin kapsamı sözünü ettiğimiz biçimde daha dar olacak, daha özgün (kepenk takma, elektrik çekme vb...) konularda yoğunlaşacaktır.

Halk Komitelerini Nasıl Örgütlemeliyiz?

Bir yöneticinin kurmayca çalışması gerektiğini ve kurmayca çalışmanın yapılabilmesi için de, faaliyet alanının her yönüyle tanınmasının zorunlu olduğunu belirtmiştik. Ayrıca, bu komiteleri başlangıçta taraftarlarımızdan ve asıl olarak da mahallelerde örgütleyeceğimize vurgu yapmıştık. Yaşadığımız ve olgunlaştıracağımız süreçte, taraftarlığı cephe örgütlenmesine kanalize edebilmemizin, aktarabilmemizin koşulları vardır. Kırsal alanlarda ve kentlerde örgütleyeceğimiz Halk Komiteleri, biçim ve nitelik açısından aynı perspektifle örgütlenecek, belki çalışma yürütülen alan özgünlüğü dikkate alınarak farklı misyonlar da üstlenebilecektir.

Bu komiteleri örgütleme süreci içerisinde ve pratik olarak yaşama müdahale etmeye başladığında, halkımızın kendine özgü küçük hesapları olabileceğini de göz ardı etmemek durumundayız. Camileri, düğünleri, cenazeleri vb... her birini kendisine özgü gelenekleri de gözeterek, daha işlevsel kullanabiliriz. Halk komiteleri hem kırlarda ve hemde şehirlerde yaratılabilecek örgütlenmelerdir. Kırlarda köylülerin Halk Komitelerinde örgütlenmelerini sağladığımızda, gerillaya pek çok şey katacağından emin olabiliriz. Halk kendi bilinci ve sadeliği içinde, kendi deney ve tecrübeleriyle, zenginliğiyle savaşır. Devrimler halkların bu tecrübe ve zenginliklerini, yaratıcılıklarını savaşa yansıtmasıyla gerçekleşmiştir. Yani kırlarda yaşayan halkımızı halk komiteleri içinde örgütlediğimizde, bu örgütlenme içerisinde halka siyasi bilinç götürdüğümüzde, gerillamız önü alınamayacak bir güce dönüşecektir.

Kentlerde, halk komitelerini ağırlık olarak, yoksul halkın yaşadığı gecekondu mahallelerinde örgütlemeliyiz. Bu komitelerde, halkın silahlı-silahsız, yasal-yasadışı biçimlerde mücadelesini örgütleyeceğiz. Kitlelere mücadele araçlarını sunarken, hakkını aramada, militan, ısrarlı, yeni geleneklere yüzü dönük bir çizgiyi benimsemeliyiz. Mahalli alanda, burada yaşayan her kesimi tek tek ele almayan eski biçim örgütlenme tarzımızı terk etmeliyiz. İşçiler, gençlik (ağırlıklı olarak işsiz gençlik) kadınlar, esnaflar vb... gruplar-kesimler halinde, ayrı ayrı örgütlemeyi hedef alan çalışmayı benimsemeliyiz. Her kesime farklı

bir program ve hedefler öngörebilmeliyiz. Örneğin, gençlik kesiminden milis örgütlemeyi, ev kadınlarından güvenlik-istihbarat-lojistik destek vb. olarak yararlanmayı hedef almamız. Mahallenin yaşlılarından oluşturacağımız bir komiteye, mahalledeki ahlaki sorunları tartışma, günlük yaşam ve ihtiyaçları düzenleme vb. görevlerini verebiliriz. Ummadığımız ustalıkta bu işleri örgütleyebileceklerini göreceğiz. Her kesimi, yaşamın örgütlenmesinden başlayarak örgütlenmeye katmayı başardığımızda, onları savaşa da katmayı başarabileceğiz. Yaşlıların "Devrimcileri destekleyin onlara katılın, savaşın..." propagandasını yapmalarından daha etkileyici ne olabilir? Bu propaganda onlarca sayfalık bildiriden, dergi anlatımlarından daha etkileyicidir.

Savaşı örgütleyecek ve atılımı gerçekleştirecek bir güç olmak için halka dayanmalı, onları artan oranda savaşa katmalıyız. Bunu doğru işlerlik sağlayarak, yaratacağımız yeni kurumlarla, gelişimlerini denetim altına almakla başarabiliriz. Bu konuda hantallığa asla izin vermemeli, "eski" yöntemleri, çalışma biçimlerini terk etmeliyiz. İlk ve basit adımlardan yola çıkarak, daha karmaşık olan adımlara doğru yol alabilmeliyiz. Bu cüreti göstermeliyiz. Esas ve tali, güncel ve acil, orta ve uzun vadeli çalışmalarımızı programlamalı, hızla yaşama geçirmeliyiz. Kuracağımız yapılara esneklik ve inisiyatif kazandırmalıyız. Tüm bunları yaptığımızda başarılı olmak için hiçbir neden yoktur.

C-Dışımızdaki Solla İlişkilerimizi Nasıl Ele Almalıyız?

Hareketimiz, yarattığı değer ve gelenekler, ilkeler, birikim ve deneyimiyle adalet anlayışı, ideolojik zenginliği, örgütsel esnekliği ve savaşı süreklileştirebilmesiyle dost ve düşmanlarımıza kendisini kabul ettirmiş, halkımızla gönül bağı kurmuş, yaşamın her alanında örgütlülüklere sahip bir halk hareketidir.

Tarihimiz boyunca düşmanlarımız karşısında çok defa yalnız kaldık. İlkelerimizden, sosyalizm anlayışımızdan, devrimimizin yolundan, değerlerimizden ödün vermeksizin ayakta kalmayı başardık. Oportünizm, her yakaladığı fırsatta bizi karşısına almakta, objektif olarak düşmanın politikalarına hizmet etmekte bir sakınca görmedi. Her şeye ve herkese rağmen doğru bildiğinde ısrar ve yalnız kalma pahasına saldırıları göğüsleme, kararlı ve kendine güvenli hareket etme tavrımız süreç içinde bir Devrimci Sol karakteri oldu.

Atılım yıllarında, savaşı boyutlandırdığımız süreçte bir çizgi, gelenek ve değerler bütünlüğü, adalet anlayışı, demokrasi anlayışı yaratma noktasında çok çaba verdik.

Bu uğurda yüzlere varan kayıplarımız oldu. Hayatın hemen her alanında yarattığımız örgütlülüğümüzle mücadele ve biçimler-araçlar konusunda da azımsanmayacak deneylere ve birikime sahip olduk. Saflarımıza bir kimlik, "biz" olgusunu kazandırabilmek amacıyla, pek çok alanda bağımsız tavrımızı geliştirdik, pek çok gelişmenin önünün açılmasına da öncülük ettik.

Gelinen aşamada kökleşen geleneklerimiz, birikim ve deneylerimiz, ülke sathına yayılan örgütlülüğümüz göz önüne alındığında, ayrıca cephesel adımlar gözetildiğinde, dışımızdaki solla ilişkilerimizi süreçlere göre yeniden ele almak gerekebilir. Neredeyse bütün "SOL" iradesini HDP'ye ve onun teslimiyetçi politikalarına teslim etmiştir. OHAL saldırıları karşısında beklemek dışında yaptıkları bir şey yoktur. Kendisine Devrimci, M-L, Komünist diyen örgütlerin AKP faşizmine karşı bir programı yoktur. Buna rağmen, solu anti-faşist cephede birleştirmek gerekir. Dışımızdaki solla anti-faşist, anti-emperyalist, anti-oligarşik, anti-şovenist vb... temelde yapabileceğimiz birliklerde ise temel alacağımız nokta devrimci ilkelerdir. Bizim birlik anlayışımız devrimci ilkeler üzerine kurulur. Birlikler mücadeleyi büyütmeyi, halkın devrimci savaşını geliştirmeyi hedef almalı, emperyalizme ve oligarşiye karşı tavrı ve politikaları net olmalıdır. Son olarak Kürt Milliyetçi Hareket'inin kurduğu HBDH (Halkların Birleşik Devrim Hareketi) bırakın halkın silahlı savaşını büyütmeyi ve emperyalizme karşı olmayı, tam aksine emperyalizminin kara gücü olmayı meşrulaştırıcı, düzen içi parlamenterist bakışı savunan, "barış" söylemleri altında uzlaşan ve silahlı mücadeleyi tasfiye çizgisinde bir birliktir. Bizce ortada bir birlik yoktur aslında. Bir uzlaşma ve teslimiyet ve buna bağlı olarak Solun Kürt Milliyetçi Hareketine yedeklenmesi vardır. Bu noktada kimse bize bu "birliğe" neden katılmadığımızı soramaz.

Sol ile birlik anlayışımızda veya sola yaklaşımımızda kimse "solu örgütleme" hedefimiz olduğu yanlışlığı içinde olmamalıdır. Biz, özünde halkı örgütleyeceğiz ve devrime halkla yürüyeceğiz. Dolayısıyla amacımız, devrimci ilkelerle birlik çağrısıyla dışımızdaki solu mücadeleyi yükseltmeye, savaşın gereklerini yerine getirmeye davet etmek olmalıdır. Daha önce, dışımızdaki solun bize yaşattığı pek çok deneyden hareketle, solun bu birliğe gelmeyeceklerini, çağrılarımızı yanıtsız bırakacaklarını söylemek pek de yanlış olmaz.

Önemli olan, bu noktada, tüm halka ve çağrı yaptığımız solun tabanına mücadele etme samimiyetimizin propagandasını yapmanın yanında, solun ilkeli ve devrimci birliğe yanaşmadığının teşhirini yapabilmektir.

Somut programlar çıkarmalı, dışımızdaki sola bu programları sunabilmeliyiz. Bu konuda ısrarlı ve inatçı tavrımızdan vazgeçmemeliyiz.

VI- GENEL ÖRGÜTLENME İÇİNDE DEMOKRATİK ALAN NASIL BİÇİMLENMELİDİR?

Demokratik alanda sürdürülen mücadele, örgütlü-iradi bir faaliyettir ve legal-illegal diyalektik bütünlüğü içinde ele alınır. Faaliyet, örgütlenme ve mücadele tarzıyla siyasi mücadeleye tabi olan demokratik alan, hareketimizde alan-birim-bölge özgülleriinde yeraltına bağlı bir biçimde örgütlenmiştir.

Hareketimizin tüm (siyasi, askeri, demokratik) örgütlenmelerinin görevi, silahlı mücadeleyi geliştirmek, yaygınlaştırmak ve stratejik hedefimizden kopmamaktır.

Süreç çok hızlı geliyor. Ülkemizde her gün hiç umulmayan olaylar, keskinleşen çelişkiler ortaya çıkıyor, yer yer kendiliğinden çatışmalara dönüşüyor. Dolayısıyla demokratik alanın aynı oranda hızlı olmaya, inisiyatifli olmaya, hemen harekete geçmeye, pratiğe yönelmeye ihtiyacı vardır.

Alan-birim komiteleri, her şeyden önce bulundukları çalışma alanının-biriminin kurmayı durumundadırlar. Alana, birime, bir bütün olarak demokrasiğe hakim olma, sorunlarına, örgütlenme düzeyine, insan, olanak vb. malzemelere, gelişmelere (örgütsel ve sürece ilişkin-politik) vakıf olmak zorundadırlar. Her şeyden ve herkesten önce sorunlara, ihtiyaçlara cevap veren politika üreten, harekete en özlü haliyle sonuçlar aktaran olmalıdır. Böyle olmadığında, en temel stratejik hedeflerimiz yerine, tali sorunlarla uğraşmış oluyor. Stratejik hedefimizi yerine getirmek, hedeflerimizi hayata geçirmek aylara yayılabiliyor, ya da hiç hayata geçmiyor. Alan, birim sorumluları yığınla iş arasında, temel hedeflerimizi hayata geçiremez hale gelebiliyor, bu duruma son verilmelidir.

Hareketimizin tüm (siyasi, askeri, demokratik) örgütlenmelerinin görevi, silahlı mücadeleyi geliştirmek, yaygınlaştırmak ve stratejik hedefimizden kopmamaktır.

Hareketin önümüze koyduğu iki temel görev var, bütün Anadolu bizim olacak, bunu halk meclisleri ve halk milisleriyle örgütleyeceğiz. Bütün ülkenin dağları bizim olacak, bunun ihtiyaçlarını olanaklarını oluşturacağız. Faşist Teröre Karşı Mücadele Komiteleri, Halk Meclisleri, Halk Milisleri... Yani stratejik hedeflere göre örgütlenmek zorundadır.

Kampanyalarımız, programlarımız örgütlenmelerimiz aracılığıyla yukarıdan aşağıya ülke çapında tüm alan ve birimlere hızla yayılacaktır. Halk Cephesi'nin başlattığı kampanyaları, emir-talimat beklemeden, tüm alan birimler hızla kavramalı ve hayata geçirmelidir. Sloganlarımız,

hedeflerimiz açık şekilde yazılmaktadır. Her Cephe bunları hayata geçirmeyi görev bilmelidir. Belli ilkeleri kuralları aklımızdan çıkarmadan inisiyatifli olmalı, hızlı hareket etmeliyiz. **HALKA ZARAR VERMEK YASAKTIR, FAALİYETLERİMİZ İÇİN HALK NE DER VE HEP İLERİ...** Bu bakış açısıyla hareket edeceğiz. **HALK İÇİN, CEPHE İÇİN, DEVRİM İÇİN** ne yararı var ne zararı var, bunlara bakacağız. Bu ilkelerle hareket ettiğimizde hata yapma olasılığımız çok düşüktür, ki hayati önemde hata yapılmasını da engeller. Faşizm koşullarında oturup beklemek ölümdür. Demokratik alanın yöneticileri, legal çalışamaz duruma geldiğinde, yarı-legal, illegal çalışmaları sürdürebilmenin koşullarını oluşturmalıdır. Sadece bir iki kişiyle bunu başarabilmek mümkün değildir. Yine toplantıdan toplantıya, eğitimden eğitime koşacaktır. Bunları da yarı-legal olarak, demokratik kurumlara girmeden, en bilinen ilişkilere girmeden, düşmanın dikkatini çekmeden yapması gerekir. Kendi alternatifini eğitmeye devam etmeli, düzenli eğitim verdiği insanlar olmalıdır. Eğitmek için yanına insan almalıdır. Böylece en zor koşullarda dahi hiçbir mevzimizi terk etmeden mücadeleyi sürdürebileceğiz.

Hapishaneler de önemli bir direniş mevzisi olarak değerlendirilmeli, özellikle demokratik alanda çalışanlar her an gözaltına alınma, tutuklanmayla karşı karşıyadır. Bu nedenle gözaltına alınma anından itibaren, gözaltı süreci boyunca direnerek, düşmanın politikaları boşa çıkartılabilir. Halk Cephelilerin gözaltında açlık grevi yapmaları, ardından su ve şekeri kesmesi sonucu gözaltı süresi olan 30 günü tamamlamadan savcılığa çıkarmak zorunda faşizm. Bedeller ödenerek kazanıma dönüştürülecektir. Aynı süreç F Tipi hapishaneler için de geçerlidir, hapishanelerdeki direniş, daha büyük saldırıların önüne geçmektedir, 17 yaşındaki bir Liseli Dev-Genç'li faşist hapishane idaresine diz çöktürmektedir. 47 Yıllık Parti-Cephe geleneğinin bize mirasıdır. Bu mirası büyütmek bugün bütün Cephelilerin omuzlarındadır.

Cephe örgütlenmesine, bugün için genel olarak baktığımızda, yarı-legal bir niteliği olmasına rağmen asıl olarak yasal bir çerçevede ve açık faaliyet yürüttüğünü görürüz. Var olan bu niteliği hemen değiştirmek kuşkusuz mümkün değildir. Ama hedefimiz süreç içerisinde, tüm demokratik kanalların tıkanıdığı bir dönemde, Cephe'nin illegal bir kitle hareketine dönüşebilmesini sağlamak olmalıdır. Cephe örgütlenmesini ve yönetici kadrolarını bu sürece hazırlamak görevimizdir. Ayrıca, yeraltı örgütlenmesinin de, Cephe içinde parti hücreleri oluşturacağını düşünerek şunu söylemek yanlış olmaz: Parti örgütleri, her süreçte kitle hareketini, Cephe faaliyetini diri ve canlı tutabilecektir.

Cephe örgütlenmesinde bugüne değin burjuva yasalarının bağlayıcı olduğunu, belli oranda sağlamcı

kültürün geliştiğini ve meşruluğun bilince dönüşemediğini daha önce de belirtmiştik. Buradan hareketle saflarımızda yoğun olarak meşruluk kavramını, şiddetin gerekli, doğru ve meşru olduğunu tartıştırmak durumundayız... Bu noktada beyinlere yüklenmeliyiz. Radikalizmi bilince dönüştürmeliyiz. Güney Kore örneğinde olduğu gibi, on binlerin elinde taş ve sopa kitlesel şiddeti nasıl örgütlediklerine kafa yormalı, incelemeli, araştırmalı, örnek olarak saflarımızda benimsetmeliyiz. Bugün Gazi Mahallesi'nde olduğu gibi, devrimci mahalleleri kuşatmalarına karşı, kitlesel direnişleri örgütlemek zorundayız, kazanmak için halkı militan mücadeleye katmak zorundayız. Henüz halkın yaratıcı gücünü ortaya çıkarabilmiş değiliz. Bunun ilk görevlerden birisi olduğu unutulmamalıdır.

Yine Cephe örgütlenmesi olarak bir görevimiz de, partili insan tipini yaratma yolunda sürekli ve ısrarlı bir eğitim faaliyeti örgütlemektir. Parti kültürü, kitle faaliyetini yönetecek, örgütleyecek insanlarımız da mutlaka yaratılmalıdır. İnsanlarımızda, devrim motivasyonunu ve iktidar isteğini ete kemiğe büründürmeliyiz. Bu da, hem eğitim, hem de somut müdahaleyi (çarpık şekillenen kafa yapılarına, yaşam biçimlerine, ilişkilere) gerekli kılmaktadır.

HER TÜRLÜ DEVRİMCİ FAALİYETİN ÖZÜ HALKI ÖRGÜTLEMEDİR!

DEMOKRATİK MÜCADELENİN AMACI MİLİTAN BİR KİTLE HAREKETİ YARATMAKTIR!

HALKI ÖRGÜTLEMELİK DEVRİMİ İSTEMEKDİR!

Anadoluyuz Biz

bir başkadır
bizim elin insanı
el sıkışı
gülüşü
ağlayışı
sert olur
karayel gibi.
ama yüreği
yaz yelidir
ılık eser.
bir başka açar
bizim elin çiçekleri
papatyalar, tarlalar dolusu
bir diz boyu
bembeyaz
ve doğrusu, almış akını
insanımızın yüreğinde
ve her baharda
biter gelincikler
bozkır dolusu
açarlar kızıl kızıl
ve sanki
insanımızın kanında almış alını.
işte biz bu yurtluyuz.
bir elimizi uzatsak
uzanırız Cudi'den Antep ovasına

Antep'ten Çukurova'ya
Çukurovalıyız.
babadan dededen
işçi-ırgat çocuğuyuz
yani pamuğun, narenciyenin,
Çukurova'nın,
emek ordusuyuz.
ve bir kez
açtık mı koca ağzımızı
yumduk mu karagözümüzü
bir ağız dolusu
ana-avrat demeden
küfrederez,
namussuza-bezirgana.
bundandır,
nam salmışız dünyaya
ve terimiz Çukurova sıcağından
mertlik-yiğitlik kokar
küfürlerimiz gibi.
eyy Anadolum
hasretine dayanmak
bir kış titreyişine tutulmaktır.
düşlerinde yaşamak
bir baharın tazeliğine kavuşmaktır.

Muharrem ÇETİNKAYA

KOMUTANLAR SAVAŞTA ZAFERİMİZİN GARANTİSİDİR

**Cepheli Komutanın Bugünkü Hedefi Savaşımızı
Süreklileştirmek ve Yaygınlaştırmaktır. Her Komutan; Şehirlerin
Bütün Yoksul Mahalleleri ve Anadolu'nun Bütün Dağları Bizim
Olacak Kararlılığımızın Teminatıdır.**

Sınıflar savaşımı siyasi, ideolojik, politik, askeri, kültürel bir çok alanda, çıkarları birbirine düşman iki sınıf arasında devam etmektedir. Savaş bu anlamda iki düşman tarafın, bir birine karşı kendi çıkarlarını korumak için yürüttükleri, şiddeti de içinde barındıran faaliyetlerin bütünüdür.

Savaşı tek başına silahlardan veya şiddetten ibaret görmek savaş gerçeğini bilmemek, düşmanı tanımamak, düşmanın politikalarını görememek ve politika üretmemektir. Düşmanını tanıyamayan, savaşın yasalarını, her döneme özgü karakterleriyle birlikte kavrayamayan, politika üretip hayata geçiremeyen taraf savaşı kaybeder.

Latin Amerika tarihini iyi incelediğimizde, peş peşe ortaya çıkan yenilgilerin, teslimiyet ve uzlaşmaların nedenlerinden birinin, emperyalizmin politikaları karşısında politika üretememek ve dolayısıyla tavırsız kalmak olduğunu görürüz.

Politika üretebilmek için ise savaşın yasalarını, özellikle devrimci bir savaşın yasalarını bilince çıkarmak ve doğru bir şekilde hayata geçirmek gerekiyor. Biz tarihimizin her döneminde emperyalizmin politikalarına karşı politika üretmiş, irili ufaklı ama her koşulda mutlaka tavrı almış, direnişler örgütlemiş bir savaş örgütüyüz. Önderimiz Dursun Karataş'ın tanımladığı "savaş örgütü" olma espirisi budur aslında. Silahlarınız olmayabilir, hiçbir olanağınız kalmayabilir, ancak yine de direnmek ve politika üretmek zorundasınız. Devrimci Sol'u ve DHKP-C'yi yaratan, geliştiren, yaşatan, halkın umudu haline getiren bu savaş örgütü olma gerçekliğidir.

Bugün savaş örgütü olmanın önümüze koyduğu yeni görevler var. Öncelikli olarak savaşımızın en temel ayağı olan silahlı mücadeleyi ülkemizin bütün yoksul mahallelerine ve bütün dağlarına yaymak istiyoruz. Çünkü biz iktidarı istiyoruz, halkımızın açlığına, yoksulluğuna son vermek, bağımsız ve demokratik bir ülke yaratmak istiyoruz. Bunu yapabilecek tek güç biziz. Parti-Cephe Anadolu ihtilalinin öncüsü ve halklarının kurtuluş

örgütüdür. Savaşımıza bu siyasal bilinç ve tarihsel sorumlulukla yaklaşmak zorundayız.

Emperyalizm, sınıfsal bilinci ve sınıf çıkarlarının zorunluluğu olarak tüm dünyada ML silahlı örgütleri ve ulusal bağımsızlık mücadelesi yürüten silahlı örgütleri tasfiye etmek ve teslim almak istiyor. Bunu büyük oranda da başardığını söylemek mümkün. 90'lı yılların başında Sosyalist ülkelerde, uzlaşmacı çizginin teslimiyetiyle birlikte emperyalizm erken bir "nihai zafer" ilanına kalkıştı.

"Sınıflar savaşının bittiği", "kapitalizmin değiştiği", "artık yayılmacı kapitalizmin demokratik kapitalizme dönüştüğü", "insancıl kapitalizm", "silahların devri bitti, devrimler çağı bitti" vb. söylemlerle ideolojik savaşa hız verdi. Revizyonizmin teslimiyetiyle ortaya çıkan moral bozukluğunu derinleştirerek, silahlı mücadele yürüten örgütlerin beyinlerini ve ruhlarını teslimiyete yöneltti.

İdeolojik netliğe sahip olmayan, politikalarını, SSCB, Çin, Arnavutluk vb ülkelerin KP'lerine endeksleyen örgütlerde bu moral çöküntü, emperyalizmin bilinçli ideolojik bombardımanı ile tam bir yıkım haline dönüştü. Uzlaşmalar, teslimiyetler bir birini izledi. Aslında emperyalizm, silahlı mücadelenin meşruiyetine saldırdı ve bu konuda net olmayan örgütlerin kafasında silahlı mücadele konusunda kuşklar belirdi.

Kendine güvensizlik bu dönemin en belirgin özelliklerindendir. Revizyonizmin teslimiyeti, ML konusunda, sosyalizm konusunda net olmayan örgütlerin kafalarındaki kuşkları büyüttü ve halka, sosyalizme ve kendilerine karşı güvensizlikler yarattı. Sosyalizme güvensizleşen örgütler doğal olarak kendilerine de güvensizleştiler ve artık silahlı mücadeleyi daha fazla sürdürecektir kararlılığı gösteremeyerek, uzlaşma yolları aramaya başladılar. Uzlaşma arayışı teslimiyetin ilanıydı. Çünkü **SAVAŞTA ASLA UZLAŞMA OLMAZ. "SAVAŞ İKİ TARAFIN İRADELERİNİ BİRBİRLERİNE KABUL ETTİRMEK İÇİN BAŞVURDUKLARI BİR ŞİDDET**

Parti Cepheli komutan; Savaşı, siyasi, ideolojik, askeri, kültürel her alanda yürütebilen, sınıf bilinci taşıyan; yani emperyalizmin ve işbirlikçilerinin her politikasının altında halklara karşı bir düşmanlık olduğunu bilen, iktidar hedefini asla unutmayan, komutan ve savaşı yetiştiren, savaşımızı yaymak ve süreklileştirmek hedefini temel alan, HER ŞART ALTINDA SAVAŞABİLEN VE SAVAŞTIRABİLENDİR.

HAREKETİDİR VE SAVAŞTA ARA YOL YOKTUR" LENİN

Neden savaşta ara yol yoktur? Çünkü savaş iki karşıt sınıfın çıkarlarının savaşımıdır. Bir sınıfın çıkarına olan diğerinin çıkarına terstir. Savaşın özü budur. Çıkarlar uzlaşmazlar çünkü bir birlerinin zıtları, bir birlerinin düşmanıdır ve birinin yaşaması diğerinin ölmesine neden olur. Bu nedenle savaşta yenmek veya yenilmek zorunludur. Peki bir uzlaşmada yenilgi hangi tarafındır? Üretim araçlarını ve iktidarı elinde bulundurarak uzlaşmaya varan taraf savaşın galibidir. Üretim araçlarından ve iktidardan yoksun olarak uzlaşan yenilmiştir. Bu nedenle uzlaşma, anlaşma, barış vb. hepsi yalandır. Savaşta bunlara yer yoktur. **SAVAŞIN EN TEMEL YASASI ÖLMEK VE ÖLDÜRMEK** üzerine kuruludur. Öldürmezsen ölürsün. Bu yasa, uzlaşma, üçüncü seçenek vb. hepsini mezara gömer.

Dünyada yaşanan ideolojik bunalım, ülkemizde de kendisini gösterdi. Fakat emperyalizm ülkemizde silahlı mücadeleyi tasfiye etmeyi başaramadı. 80'li yıllarda, cunta hapishanelerinden direnişler ve zaferlerle çıkan DS, 90'lı yıllara girerken direnmenin ve teslim olmamanın yarattığı ideolojik güçle, silahlı mücadelede atılıma geçti. Özellikle şehirlerde, işkenceci halk düşmanlarının, oligarşinin temsilcilerinin ve kurmaylarının, emperyalist generallerin ve ajanların cezalandırılmaları düşmanı fiziki ve moral olarak çöküntüye uğratmıştır. Düşman merkezi operasyonlar ve katliamlarla, kaybetme, işkence ve tutuklamalarla sonuç almaya çalışmış ancak başaramamıştır. 16-17 Nisan 1992 Çiftelavuzlar'da üç devrimci sol önder ve savaşçısı orak çekiçli bayrakla sosyalizmin onurunu savunuyorlardı. Tüm dünyada teslimiyetin yaşandığı bir dönemde Devrimci Sol savaşıyor ve sosyalizmi savunuyordu. Emperyalizm ve oligarşi şaşkınlık yaşıyor, *"herkes döndü, SSCB yıkıldı siz ne istiyorsunuz"* diyorlardı. Devrimci Sol bütün olumsuzluklara rağmen

savaşı büyütüyordu. Bunun nedeni ideolojik netliğimiz ve cuntanın hapishanelerinden direnişle çıkmış olmamızdır. Bizim ideolojik güçle silahlı mücadeleyi yeniden başlatmamız, emperyalizmin teslim alma politikalarının ülkemizde istedikleri gibi hayata geçmesinin önünde engel oluşturdu. Bu nedenle örgütümüzün varlığı Türkiye halkları açısından önemli bir olumluluktur.

Bugün açısından bakıldığında da ideolojik netliğimizle varlığımızı korumamızın ne kadar önemli olduğu ortadadır. Kürt Milliyetçi Hareket ve onunla birlikte oportünist solun uzlaşma ve teslimiyet sürecine girdiği bir dönemde, silahlı mücadeleyi büyütme ve yaygınlaştırma gibi tarihsel bir sorumluluk yüklenmiş bulunmaktayız. Yaratılmaya çalışılan teslimiyet sürecini ancak ve ancak biz parçalayabilir, halkın çıkarlarını biz savunabiliriz. Yürüttüğümüz savaşta bu sorumluluk, her Cepheliye belli sorumluluklar yüklerken, savaşın askeri yönü açısından da komutanlarımıza belli önemli sorumluluklar ve görevler yüklemektedir.

Sorunun günümüz açısından iki temel yanı vardır.

1- Savaşımızı her koşulda sürdürebilecek savaşçılar ve komutanlar yetiştirmek,

2- Savaşımızı şehirlerin bütün yoksul mahallelerinde ve Anadolu'nun bütün dağlarında yaygınlaştırmak. Askeri işleyiş içerisindeki bütün kadrolarımızın temel görevleridir bunlar. Nasıl yaparız? Ne yapmalıyız? Bu sorulara cevaplar aramak, politikalar üretmek temel görevlerdir. Bu görevler ertelenemez, günlük işleyiş, koşturmaya ve günlük bir takım görevlerden dolayı aksatılamaz.

Komutanlık askeri bir terimdir. Komutan savaşın yöneticisidir. Askeri bir terim olması komutanlarımızın tek başına askeri niteliğe sahip olacakları anlamına gelmez.

Düşmanımızın psikolojik savaşa önem verdiği, beyinleri teslim alma, emperyalizme, oligarşiye karşı savaşılacaklarını yaymaya ve ideolojik teslimiyete yöneldiği günümüzde Parti-Cepheli komutan, askeri yan kadar, hatta ondan da daha ileri olarak siyasi yenkinliğe ve ideolojik sağlamlığa sahip olmalıdır. Başka türlü bu savaş yürütülemez. Dünya halkları üzerindeki kuşatma başka türlü ortadan kaldırılamaz.

Bütün bunlardan yola çıkarak diyebiliriz ki; Parti Cepheli komutan; Savaşı, siyasi, ideolojik, askeri, kültürel her alanda yürütebilen, sınıf bilinci taşıyan; yani emperyalizmin ve işbirlikçilerinin her politikasının altında halklara karşı bir düşmanlık olduğunu bilen, iktidar hedefini asla unutmayan, komutan ve savaşı yetiştiren, savaşımızı yaymak ve süreklileştirmek hedefini temel alan, **HER ŞART ALTINDA SAVAŞABİLEN VE SAVAŞTIRABİLENDİR.**

SAVAŞTA TAYİN EDİCİ GÜÇ İNSANDIR

Komutan Savaşan, Savaştıran, Savaşçı Yetiştiren, Halkı Örgütleyip savaştırandır

Savaşta, silah, politika, taktik, cephe gerisi, kültür vb. bir çok etken bir araya gelir. Ancak hepsinden daha önemlisi ve temel olanı insandır. **SAVAŞIN KADERİNİ İNSAN BELİRLER.** Bunun savaşımız açısından 3 önemli yanı vardır.

- 1- Komutanın kendisi,
- 2- Savaşçı,
- 3- Halk

Komutan savaşın kaderinin kendi ellerinde olduğunu bilmelidir. Evet tek bir komutan savaşın kaderini belirleyebilir. Neden çünkü diyalektik materyalizm bize hiçbir şeyin bir birinden bağımsız olmadığını öğretir.

Görevlerinin ve sorumluluklarının bilincinde olan, yeni komutanlar ve savaşçılar eğiten bir komutan, savaşın hızla büyümesini sağlayacaktır.

Komutan savaşın asli unsurunun insan olduğu gerçeğinden yola çıkarak, herkes savaşabilir, her savaşçı komutan olabilir düşüncesiyle hareket etmek zorundadır. Bu düşünceye sahip olan bir komutan, savaşçılara değer verir, onları eğitir ve her birini bir komutan yapmaya çalışır. Komutanın bunu yapması için öncelikle iktidar bilincine sahip olması gerekir. İktidarı almanın yolu herkesi savaştırmaktan ve her savaşçıyı komutanlaştırmaktan geçer. Bu nedenle komutanın asli görevlerinden birisi savaşçıların eğitimidir.

Savaşımızın kaderini tayin edecek olan, halkın bu savaşa bilinçli bir şekilde katılmasıdır. İşte burada halkı örgütlemenin ve savaştırmamanın önemi ortaya çıkıyor. Komutan kendisini sadece eylem örgütlemekle sınırlandıramaz. Silahlı mücadelenin, öncü savaşındaki aşaması, halk kitlelerine çıkarlarının devrimde olduğunu, sorunlarının yalnızca kendi iktidarında olduğunu, bunu da ancak savaşarak elde edebileceğimizi göstermektir. Bunu nasıl yapacağız?

1- Politik içeriği yüksek, hedefleri net, halka zarar vermeyen, düşmanın güçsüzlüğünü açığa çıkaran eylemlerle,

2- Sürekli ve düzenli kitle çalışmasıyla,

3- Halkın sorunlarına çözümler üreterek.

Savaşta, özellikle günümüzde, gerilla birliklerinin parti ile her zaman iletişim sağlama olanaklarının olmadığı koşullarda tüm bunları yapacak olan komutan-

lardır. Bu nedenle, **KOMUTANLARIN HER BİRİ BİR PARTİ ÖRGÜTÜ** olmak zorundadır. Çünkü tüm bunları komutanların örgütlemesi, her türlü zorluğa rağmen birliklerini ayakta tutması, dahası, partinin genel politikaları çerçevesinde politikalar belirleyip halka taşınması gerekmektedir.

Komutanlar bunları hayata geçirdikleri oranda savaşımız büyüyecek ve halk kitlelerini sarıp sarmalayan, gerilla ve milis güçlerinde örgütleyen ve halkı savaştıran bir aşamaya geçecektir.

Tabiki bunların hiçbiri kendiliğinden veya, bir kaç eylem ve bir kaç kitle çalışmasıyla olacak şeyler değildir. Burada zamanlamadan daha da önemli olanı emektir. Örgütlü emek ile başarılamayacak şey yoktur. Bu sürecin uzun mu yoksa kısa mı olacağını bizim kitle çalışmasındaki politik üretkenliğimiz, yaratıcılığımız, kararlılığımız, emeğimiz ve halka duyduğumuz güven ve değer belirleyecektir.

Herkes savaşabilir düşüncesini beyinde somutlayan komutan, halkı savaştırmamanın kendi elinde olduğunu da bilir. Halk savaşa kendiliğinden katılmayacaktır. Eylem çizgimizin etkileyciliğinin yanı sıra bizim iradi faaliyetlerimiz de belirleyici olacaktır. Bu noktada gerillayı kitle mücadelesinden ayrı ele almamak gerekir. Düşülebilecek en büyük yanılgı bu olur. Gerillanın da esas görevi, tüm diğer birimler gibi halkı örgütlemek ve savaşa katmaktır. Gerillanın farklılığı ise, bu örgütlenme faaliyetinde kullandığı araçların farklılığıdır. Bu farklılık, silahlı eylemdir.

Savaşta tayin edici faktörün insan olduğu bilinci, komutana, planlarını, eylemlerini, eğitimini, örgütlenmelerini insan üzerine kurma bilinci taşır. Bu bilinçle hareket eden komutan, savaşçılara emek verir. Program ve emek tüm faaliyetlerimizin temel taşlarıdır.

İnsanı örgütlemeye, eğitmeye ve savaştırmaya emek olmazsa olmazdır. Peki emek nedir?

Emek; İnsanın bilinçli olarak belli bir amaca ulaşmak için giriştiği hem doğal ve toplumsal çerçevesini hem de kendisini değiştiren çalışma süreci...

Düşman, düzenli orduları ve elinde bulunan teknik olanaklarla bugün için teknik bakımdan halktan güçlüdür.

Halkın bu savaşta gücüyse haklılığı ve bu haklılık üzerinden yarattığı Parti-Cephe örgütlülüğüdür. Parti- Cepheliler bu savaşta halkın Öncüleri olarak yer alırlar.

KOMUTANLARIN HER BİRİ BİR PARTİ ÖRGÜTÜ olmak zorundadır. Çünkü tüm bunları komutanların örgütlemesi, her türlü zorluğa rağmen birliklerini ayakta tutması, dahası, partinin genel politikaları çerçevesinde politikalar belirleyip halka taşıması gerekmektedir.

Komutanlar bunları hayata geçirdikleri oranda savaşımız büyüyecek ve halk kitlelerini sarıp sarmalayan, gerilla ve milis güçlerinde örgütyelen ve halkı savaştıran bir aşamaya geçecektir.

Yani;

1- Bilinçli bir faaliyetir,

2- Belli bir amaca ulaşmak içindir, yani bir hedefi vardır,

3- Hem çevresini hem de kendisini değiştiren bir çalışma sürecidir.

Demek ki öncelikli olarak savaştırma bilincimiz olacak, daha sonra ise bir insanı savaşçı, komutan, milis, lojistik ilişki, kurye vb. yapmak için bir hedefimiz ve tabi bunu ne kadar zamanda yapacağımıza dair bir hedefimiz olacak, bunun sonucunda da çalışma sürecine, yani değiştirme sürecine gireceğiz. Yani emek derken kuru ve soyut bir şeyden bahsetmiyoruz. Bilinç, hedef ve değiştirme faaliyetinden bahsediyoruz. Bunların yapılmadığı yerde emekten bahsedilemez.

Sürecimiz açısından insanın savaşta belirleyiciliği somut olarak; **HERKES SAVAŞABİLİR, HERKES SAVAŞTIRILABİLİR** ilkesidir. Emeğimizi bu ilke doğrultusunda yoğunlaştıracamız. Sonuç almaya, yani savaştırmaya hizmet etmeyen bir emek, akıntıya karşı kürek çekmekten farksızdır. Yoğun bir çaba harcar, tüm enerjinizi harcarsınız, sonuç olarak ise gitmeniz gerekenden çok daha az yol gidersiniz, hatta akıntı hızlıysa sizi tüm enerjinize rağmen geriye iter. Bu nedenle emeğimizi planlı bir şekilde sonuç almaya, kadro, savaşçı yetiştirmeye, örgütlenmeler yaratmaya harcayacağız.

Parti-Cepheli Komutan Gerçekçidir, Nesnellığe Teslim Olmaz UZLAŞMAZLIK KOMUTALIĞIN TEMEL KARAKTERİDİR

Bugün gerillanın gelişimi ve yaygınlaşması açısından

gerillanın karakterini belirleyen unsur gerçekçiliktir.

Peki nedir gerçekçilik?

Sözlüklerde gerçekçilik "Gerçekleri olduğu gibi yansıtmaya çalışan sanat çıkışı, realizm." olarak tanımlanıyor. Gerçekçilik, olayları, sorunları, insanları, her türlü gelişmeyi, kendi subjektif düşüncelerimizden

bağımsız olarak kavramaktır.

Gerçeklik adına çoğu zaman bir çok engelle karşı karşıya kalınıyor. Yapılmayan işlerin, yerine getirilmeyen işlerin yerini, şu oldu, şu vardı, bizim dışımızda şu gelişme vardı, bizim müdahale etme olanağımız yoktu, nesnel koşullar izin vermedi vb. gerekçeler alır. Yani gerçekçilik engel çıkarmaya ve uzlaşmaya dönüşüyor. Bu tehlikeli bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım bir savaşçının savaşmamasına, komutanın ise savaştıramamasına neden olur ve bir süre sonra da yozlaşma ve çürüme yaratır.

Evet gerçekçi olmalıyız, komutanlarımız gerçeği en saf haliyle kavrayabilmeliler, ancak bunu koşullara teslim olmak için değil **KOŞULLARI AŞMAK İÇİN YAPMALILAR**. Savaşçının görevi savaşmaktır. Bir komutanın asli görevi, önüne çıkan engelleri aşmak ve her koşulda savaşabilmektir.

MOBESE var, kamera var, güvenlik var, kar yağdı, yollar kapandı, operasyon var, silah yok, savaşçı yok gibi yaklaşımlar, gerçekçilik değil, nesnellığe teslimiyettir, nesnellığe teslimiyet bir savaşçının ölümü demektir. Çünkü nesnellik yaratıcılığı öldürür. Teknik olarak silah olarak, olanak olarak kendimizden çok daha büyük bir düşmanla savaşıyoruz ve savaşımızın hiçbir aşamasında düşmanın sahip olduğu olanaklara sahip olamayacağız. Bizim düşman karşısındaki gücümüz halkın kitleselliği ve yaratıcılığımızdır. Yaratıcılığımızı kaybettiğimizde aslında savaşıma gücümüzü de kaybederiz.

Yaratıcılık en özlü ifadeyle, engelleri aşacak yöntemler bulmak ve gerekli ihtiyaçları karşılayabilmektir. Bunları yapmak için ise yoğunlaşmak gerekir. Yoğunlaşmak soru sormaktır. Neden ve nasıl? Neden yöntem bulamıyorum, nasıl yöntem bulacağım, nasıl bu sorunu aşacağım, bu sorunun kaynağı ne vb. soruları sürekli sormaktır. Soru sormadan bir konuya yoğunlaşamayız. Kafamızı ellerimizin arasına alarak öfleyip püflemek yoğunlaşmak değildir. Hedefimizi önümüze koymalıyız, ihtiyaçlarımızı belirlemeliyiz ve bunlara nasıl ulaşabileceğimizi düşünmeli,

Uzlaşmazlık Parti-Cepheli bir komutanın temel özelliği olmalıdır. Zaaflarla, koşullarla, nesnellikle, düşmanla, oportünizmle, milliyetçilikle ve herşeyden de önce kendisiyle uzlaşmayan komutan bizi devrime taşır.

olanaklarımızı çıkarmalı, olanaklarımız dışında başka hangi yöntemler ve olasılıklara başvurabiliriz bunları çıkarmalı ve sonuç almaya kilitlenmeliyiz. **SORU SORMAYAN VE SONUÇ ALMAYA KİLİTLENMEYEN BİR FAALİYET YOĞUNLAŞMA DEĞİLDİR.**

Bu yanıyla komutanlarımız YOL YAPAN, YOL AÇAN, YOL GÖSTEREN olmak zorundadırlar.

Uzlaşmaz, önüne çıkan engelleri aşma iradesine sahip, zorluklarda karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılmadan hedefine kilitlenen, hedefine ulaşmak için, sorular soran, yöntemler geliştiren, savaşçısına yarını gösterebilen yöneticiler olmalıdırlar.

Uzlaşmazlık Parti-Cepheli bir komutanın temel özelliği olmalıdır. Zaaflarla, koşullarla, nesnellikle, düşmanla, oportünizmle, milliyetçilikle ve herşeyden de önce kendisiyle uzlaşmayan komutan bizi devrime taşır.

Çünkü uzlaşmazlık yenilmezliktir. Sınıflar savaşında uzlaşma ölümdür dedik. Uzlaşmazlık ise zaferin temel koşuludur. Tarihimize bir bakalım. Kazandığımız tüm direnişlerin temelinde uzlaşmazlığımız vardır. Dünyada teslimiyet hüküm sürerken bizi emperyalizmin korkulu rüyası haline getiren uzlaşmazlığımızdır. Kızıldere'yi yaratan uzlaşmazlıktır, DS'yi yaratan ve büyüten, DHKP-C'ye kavuşmamızı sağlayan uzlaşmazlığımızdır. Tecriti yenmemizi sağlayan yine uzlaşmazlığımızdır. Uzlaşmazlık, sınıflar mücadelesinin kaderini tayin edecek temel özelliğidir.

Uzlaşmazlığı yaratan ise ideolojik netlik ve sınıf bilincidir. Bunlara sahip olmadan uzlaşmaz olunamaz. Bugün Kürt Milliyetçi Hareketini teslimiyete götüren ideolojik netliğin olmaması, sınıf bilincinden yoksun olması ve bunların sonucunda ortaya çıkan uzlaşmacılığıdır.

Dünyadaki yenilgiye uğrayan tüm devrim hareketlerinin gerçeği budur. İdeolojik netlikten ve sınıf bilincinden yoksunluk ve bunların ortaya çıkardığı uzlaşmacılık...

Bu nedenle uzlaşmazlık Parti-Cepheli komutanın temel niteliği olmalı ve savaşçıları da uzlaşmaz savaşçılar olarak yetiştirmelidir.

Savaşta uzlaşma öncelikle düşmanla başlamaz. Düşmanla uzlaşma aslında uzlaşmanın en son ve teslimiyete dönüşmüş halidir. Uzlaşma esas olarak önce örgütün, komutanın kendisinde başlar. İç düşman denen şey esas olarak ta bu uzlaşmacılıktır. Zaaflar burjuva ideolojisinin bizdeki yansımalarıdır. Hata içimizdeki burjuva düşüncelerinin pratiğimize yansımasıdır. Bunlarla savaştığımız, nedenlerini bulup ortadan kaldırdığımız sürece bunların düşmanlaşmasının da önüne geçeriz. Ancak zaaflar ve hatalarımızla uzlaşırsak, bunların bize karşı savaşarak, bizi çürüten birer düşman haline gelmesine neden oluruz. İşte bu nedenden dolayı ara yol

aramak savaşçıyı komutanı teslimiyete götürür.

Ara yol aramak, sınıfları, sınıflar arasındaki çelişkileri ve bunların ortaya çıkardığı savaşı inkar etmektir. Arayolculuk burjuvazinin sol saflara soktuğu uzlaşmacı bir düşüncedir. Emperyalizmin, beyinleri teslim alma saldırılarının bir aracıdır.

1847 Komünist Manifestosunda, Marx ve Engels komünistlerin «hedeflerine ancak mevcut toplumsal koşulları zorla devirerek ulaşabileceklerini» ilân ediyorlardı. (Marksizm ve Gerilla savaşı syf 10) İşte savaş gerçekliği budur, bunun dışında ara yolculuk esas olarak, devrime ve kendine inançsızlığın, düşman politikaları karşısında politika üretememenin ve çaresizliğin sonucunda ortaya çıkar. Ancak gerçek şudur ki, sınıflararası çelişkiler uzlaşmazdır ve bu çelişkilerden doğan savaşta da ara yol yoktur.

Ara yol arayışları daha çok, revizyonizmin iflasından sonra, sosyalizme-ML'ye ve esas olarak da kendilerine inançlarını ve güvenlerini yitiren kesimlerde ortaya çıkmıştır. Kaynağında umutsuzluk ve karamsarlık vardır. Bir komutan, bir savaşçı karamsarlığa ve umutsuzluğa düşüyorsa orada ara yol arayışları vardır. SAVAŞTA ARA YOL ARAYIŞI TESLİMİYETTİR.

HIZLI DÜŞÜNEN VE DOĞRU KARARLAR ALAN KOMUTAN SAVAŞI GELİŞTİRİR

Hızlı ve doğru karar almanın tek koşulu Diyalektik Materyalizm ile düşünebilmektir. Diyalektik; yöntem, Materyalizm; çelişki'dir.

Materyalizm ile çelişkiyi ortaya çıkarır, diyalektik ile çelişkiyi çözeriz. Hızlı düşünmenin ve doğru düşünmenin başka bir formülü yoktur.

-DİYALEKTİĞİN DÖRT MADDESİ; 1- HER ŞEY BİR BİRİNE BAĞLIDIR

Sürecimiz açısından insanın savaşta belirleyiciliği somut olarak; HERKES SAVAŞABİLİR, HERKES SAVAŞTIRILABİLİR ilkesidir. Emegimizi bu ilke doğrultusunda yoğunlaştıracamız. Sonuç almaya, yani savaştırmaya hizmet etmeyen bir emek, akıntıya karşı çekilmiş bir kürekten farksızdır.

Komutan, ne kadar inançlı olur, geleceğe umutla bakar, kendine ve davasına olan güvenle hareket ederse, savaşçılar da öyle yapar.

Kısacası şudur; savaşçılar komutanlarında inancıyla, yaratıcılıklarıyla, yaşam biçimleriye devrimi görmeliler. Komutan bunu başaramazsa komutan olma özelliklerini kaybeder

-Her olayda neden sonuç ilişkisi vardır

2- HERŞEY DURUM DEĞİŞTİRİR

-Değişmeyen tek şey değişimdir.

3- NİCEL BİRİKİM NİTEL DEĞİŞİME SEBEP OLUR

-Herşey yavaş yavaş birikir, aniden patlar.

4- ZITLAR SAVAŞIM HALİNDEDİR

-Gelişme karşıtların savaşımıdır.

-Karşıtların savaşımı= Hareket ve çelişkidir.

-Çelişki:

1- Çelişki içtedir,

2- Çelişki yenileştiricidir,

3- Karşıtların birliği vardır.

MATERYALİZMİN ÜÇ MADDESİ;

1- DÜNYA MADDİDİR;

-Tek gerçek maddi dünyadır.

2- MADDE BİLİNÇTEN ÖNCE GELİR

-Madde ilk veri, bilinç ikinci veridir

3- DÜNYA TANINABİLİR

-Dünya ve onun yasaları eksiksiz bilinebilir.

Öyle anlar gelir ki, hemen o anda karar vermek gerekir. Bu durumda oturup bu diyalektiğin şu maddesine uyuyor mu diye düşüneyiz. Peki ne yapacağız, ani kararlarda doğru karar vermeyi nasıl başaracağız. Öncelikle

beynimizi Diyalektik Materyalist düşünceye göre şekillendireceğiz. Bizim doğallığında doğru düşünen ve doğru kararlar alan komutanlar olmamız gerekiyor. Bunun için, önceden bildiğimiz ve öngörebildiğimiz bütün durumları değerlendirmeliyiz. Örneğin uzun bir yürüyüş yaparak bölge değiştireceğiz, önceden yol güzergahını belirlemeli, önümüze nerelerde ne tür engeller çıkabileceğini düşünmeli, nerelerde pusu ihtimalleri olabileceğini belirlemeli, ihbar edilme olasılığının olduğu köyleri ve evleri hesaplamalı ve buna göre hazırlıklar yapmalıyız. Bunları yaptığımızda ani bir gelişme yaşanma ihtimali zayıflasa da yine de her zaman ani bir gelişme ihtimali vardır. Önemli olan hangi ani gelişmelerde ne tür bir tavır alınacağı üzerine net olmak ve eğitim yapmaktır.

Örneğin ani bir baskın anında ne yapılacak? Oturup düşünme imkanı yoktur, ancak önceden ani bir baskın esnasında ne yapılabileceği üzerine eğitim yapma ve bu konuda bir bilinç oluşturma imkanlarımız vardır. Ayrıca görev bölüşümü de yapılabilir. Kim neyi yanına alacak, kim neyi imha edecek, kim güvenlik olacak, kim artçı ve kim öncü olacak, kim yoldaşlarını savunma görevini üstlenecek gibi pratik iş bölüşümleriyle sorunu çözebiliriz. Sorun daha çok ne yapılacağını bilinememesidir. Eğer ki, önceden bir bilinç oluşturmamışsak, önceden bir görev ve işbölüşümü yapmamışsak bir takım sorunlar yaşamamız kaçınılmaz olur.

Her türlü önleme rağmen yine de ani karar vermemiz gereken anlar olur. Bu durumda komutan şunu bilmelidir ki; **KARARSIZLIK ÖLÜMDÜR, İMHA OLMAKTIR.** Bu durumda komutan baskı altında kalmadan, ancak sorumluluk bilinciyle karar almak zorundadır. Bu karar her yönüyle doğru olmayabilir, eksiklikler taşıyabilir veya yanlış da olabilir. Yanlış yapmamak için karar almamak birliği imhaya sürükler. Karar alınmalı ve yerine getirilmelidir. Tabi yanlış bir kararın eleştiri ve özelleştirisi olacaktır. Çünkü yanlış bir karar veriyorsak, düşüncemizde eksik olan, yanlış olan bir yanımız vardır. Bunu mutlaka bulup ortaya çıkarmalıyız ki, savaşımızı devam ettirebilelim.

Subjektivizm doğru karar almamızın önündeki en büyük engeldir. Çünkü subjektivizm, gerçeği görememek, gerçeğin yerine kendi düşüncelerimizi koymaktır. Gerçekten yola çıkmadan doğru düşünmek mümkün değildir. Bu durumda her yanlışımızın altında subjektivizme düştüğümüz bir yan vardır. Subjektivizme düşmememin tek yolu maddi gerçekliği, hiçbir yorum katmadan olduğu gibi görmek ve bu gerçekten yola çıkarak karar almaktır. Yani diyalektik materyalizm ile karar almaktır. Sonuç olarak; **HIZLI DÜŞÜNEN VE DOĞRU KARARLAR ALABİLEN HER KOMUTAN SAVAŞIMIZI BİR ADIM İLERİ TAŞIR.**

PARTİ CEPHELİ KOMUTAN SAVAŞI SÜREKLİLEŞTİREN VE YAYGINLAŞTIRAN OLMAK ZORUNDADIR

Biz bir savaş örgütüyüz. Hedefimiz **ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLİGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ**. Devrimimiz emperyalizmin ve işbirlikçilerin iktidarına son verecek ve halklarımızın çıkarlarına göre yeni bir iktidar kuracaktır. İktidarı ele geçirmemizin tek yolu savaşmak, halkı örgütleyip savaştırmak, savaşı zamanla şehirlerde ve kırlarda yaygınlaştırmak, yeni yeni alanlara, bölgelere yaymaktan geçiyor.

«Leninist tipte bir parti; uzakta durup işçilerin devrimci heyecanını körükleyerek, onların düşmanın direncini zayıflatmalarını sağlayacak bir durumun kendiliğinden doğacağı eşref saati beklemek gibi, abes bir tutumu asla desteklemez. En uygunsuz koşullar altında bile olsa, kesin savaşın zamanını çok yakınlaştırarak ve bu savaş için sadece kendini değil, mümkün olan en geniş işçi topluluklarını hazırlayarak, aktif bir siyasal eylem için kitleler arasında etkinlikle çalışmanın imkânını arar ve bulur.» (Marksizm ve gerilla savaşı syf 15)

Ne savaş kendiliğinden yayılacak, ne de kitleler kendiliğinden örgütlenerek savaşa katılacaklardır. Beklemek, kendiliğindencilğe bırakmak devrimi bilinmeze ertelemektir. Parti-Cepheli komutan beklemmez. Savaşımızın kaderi komutanlarımızın ellerindedir. Bunun sorumluluğu ve bilinciyle harekete etmek zorundayız. Lenin'in dediği gibi en uygunsuz koşullarda dahi savaşın gelişmesini sağlamalı, zaferini yakınlaştırmaya çalışmalıyız. **ZAFER; HER BİR KOMUTANIN VE HER SAVAŞÇININ, ÖZVERİ, KARARLILIK, ZAFER İSTEĞİ VE BU YÖNDE ATILACAK PRATİK ADIMLAR** sonucunda kazanılacaktır.

Savaşı yaygınlaştırmının ve süreklileştirmenin yolu yeni savaşçılar ve komutanlar yetiştirmekten geçiyor. Ufkumuz geniş olacak, **HER SABAH GÜNEŞİN DOĞUŞUNDAN BATIŞINA VE GÜNEŞİN BATIŞINDAN DOĞUŞUNA** kadar sürekli devrimi göreceğiz. Karanlıkta, aydınlıkta hep devrimi göreceğiz. Yaşamının her anında devrimi görebilen bir komutan yeni savaşçı ve komutan yetiştirmekte zorlanmaz. Her yetiştireceğimiz komutan, her yetiştireceğimiz savaşçı ve yaratacağımız milis örgütlenmeleri savaşımızın zaferinin garantisidir. Her komutan yeni bir gerilla birliği, her gerilla birliği yeni bir alan ve umudun büyümesidir.

Tabi umudumuzu büyütmenin yollarından birisi de ölmeden öldürmeyi hedeflemektir. Gerilla düşmana vur-kaç yaparak, az zaiyatla düşmana darbe vurarak halkın güvenini ve sempatisini kazanır. Bu nedenle

eylemlerimizde, düşmana vurmalı ve ardından da geri çekilmeyi hedeflemeliyiz. Bu tarz eylemleri yaygınlaştırdığımızda, düşman hem bize ulaşamamanın ve hem de eylemlerimizin önüne geçememenin çaresizliğiyle moral bozukluğu yaşayacaktır. Bugün hem şehirlerde ve hem de Dersim'de yeni bir tarzı oturtmanın ilk adımlarını atmaya başladık. Her koşul ve şart altında savaşmaya devam eden bir gerillacılık anlayışımız var. Gerillamız eylemler yapıyor, eylemlerde şehit düşüyor. Bunu da en aza indireceğiz, ancak bugün açısından operasyonlarda, pusularda bir kayıp vermiş değiliz. Bu savaşımız açısından önemli bir gelişmedir. Tabiki bunu iradi adımlarımız, düşmanın yöntemlerine karşı geliştirdiğimiz önlemlerle aştık. Şimdi artık yeni bölgelere açılmanın, yeni birliklerle savaşımızı yaymanın adımlarını atmalıyız.

Savaşta hileye başvurmak düşmanı altetmenin yöntemlerindendir. Hile uyanıklıktır. Düşmanın açıklarını bularak bu açıklardan içeri girmeli ve etkili vuruşlar yapmalıyız. Düşmanın açığını bulmak, düşmanın en zayıf noktasından saldırmaktır. Tabi en zayıf nokta derken fiziki olarak zayıflıktan söz etmiyoruz. Böylesi bir anlayış sayıca güçlü düşman kuvvetleri karşısında hareket edemez, kıpırdayamaz, eylem yapamaz. Biz düşmanın en zayıf noktası derken kendini en güvende hissettiği, çelişkilerinin yoğunlaştığı yerlerden bahsediyoruz. Bu kimi zaman bir karakol olur, kimi zaman bir valilik binası, kimi zaman da bir yol kontrol noktası.

Savaşımızı büyütmenin ve yaygınlaştırmının yollarından birisi de eylem çeşitliliğindeki yaratıcılığımızdır. Bunu kolektif bir çalışmayla yapabiliriz. Her savaşçı bu konu üzerine yoğunlaşmalıdır. Evet hedef sorunumuz yoktur. Şehirler, dağlar düşman hedefleriyle doludur. Önemli olan çeşitli hilelere başvurarak düşmanı tuzağa düşürmektir. Yani düşmanla savaşı bizim belirlediğimiz alanlarda ve bizim belirlediğimiz koşullarda yürütmeliyiz. Özellikle rehin alma eylemlerine de başvurmalı, polis, özel tim, savcı, hakim kaçırarak konuşturmak videoya çekmek ve bunları yayınlamak, düşmanın adaletsizliğini, yozluğunu, mafyacılığını, halk düşmanlığını teşhir etmek

Her Cephelinin görevi, kırdı ve şehirde savaşın da, yoldaşlığın da, disiplinin ve sahiplenmenin de destanını yazan Komutanlarımızın yol gösterici pratiklerinin ışığında, komutanın savaştaki rolünü bilince çıkarmak, onlar gibi olmayı hedeflemektir. Bunu başardığımız ölçüde, savaşımız büyüyecek, zaferimiz yakınlaşacaktır.

Eğitim; Eğitim pedagojik bir faaliyettir ve eğitimin amacı insana birşeyler öğretmek değil insanın ruhunda iz bırakmaktır. Çoğu zaman eğitimi tek başına kitap okumak, bir araya gelerek bir konuyu tartışmak, veya bir birimize bir konuyu anlatarak "anladık mı", "anlamayan var mı" gibi sorulardan ibaret görürüz. Hayır bu eğitim değildir. Eğitim insanın ruhunda iz bırakmaktır. Bu durumda komutanın kendi yaşamı en büyük eğitim aracıdır.

açısından önemli bir yöntem olabilir.

Yine örneğin bir mahalledeki AKP binasına bir eylem yapmak ve aynı anda düşmanın geleceği yola pusu atarak taramak bir yöntemdir. Aynı anda bir kaç hedefe milislerle eylem düzenlemek, mahallelerde devriye gezen polis ekiplerini sürekli, irili ufaklı saldırılarla düşmanı hareketsiz kılma, devriye gezen ekiplerin plakalarını teşhir etme ve bunlara karşı eylemler düzenleme vb daha birçok yöntem geliştirilebilir.

Bir kaç bölgede birden hem kırdan ve hem de şehirden vuracağımız darbelerle düşmanın morali bozulacak, halk kitleleri ise gerillanın gücüne inanacak ve savaşa katılımlar çoğalacaktır. Bunu uzun süreli değil, yakın dönemin politikası olarak görmeli ve tüm enerjimizle hızla bu hedefe uygun adımlar atmamızdır. Parti-Cepheli komutan bu hedeflerimizin sahibidir, bu hedefleri kendinde taşır ve savaşçılara da taşır. Savaşçılarımızın hedeflerini büyüttüğümüzde, sorumlulukları artacak ve savaşa daha büyük bir bilinç ve sahiplenme duygusuyla sarılacaktır.

PARTİ-CEPHELİ KOMUTAN KENDİSİNİN VE SAVAŞÇININ EĞİTİMİNİ SÜREKLİLEŞTİRENDİR

Komutan, savaşta tayin edici gücün insan olduğunu bilir ve insan eğitimine önem verir. İyi bir kadro ve savaşçı yetiştirmenin yolu ve aynı zamanda komutanın kendisini geliştirerek, daha büyük birliklere ve giderek ordulara komuta edecek bir şekle kavuşmasının yolu eğitimidir... Eğitimin yapılmadığı bir alanda, bu alan her neresi olursa olsun, kadro yetiştirilemeyeceği gibi, varolan kadroların devrimciliği de süreklileştirilemez.

Devrimcilikte süreklileşmek eğitimle olur.

Eğitim;

1 -Teorik eksikliklerimizi gidermeyi,

2- Pratik eksikliklerimizi gidermeyi amaçlamalıdır. Savaşımızın sorunlarımıza çözüm bulmayan bir çalışmaya eğitim denemez. Çünkü neticede her şeyi pratik belirler, hayatın içinde atacağımız adımlar belirler. Bu nedenle bir komutan eğitime dogmatik yaklaşmaz, kendi alanının biriminin sorunlarını çözmeyi hedefler.

Bizim eylemlerimizin tümüne yön veren politikalarımız olmuştur. Çarpık, halka zarar veren, hedefi ve içeriği belli olmayan tek bir eylemimiz yoktur. Savaşçılarımız halka zarar vermemek için tüm özeni gösterirler. Devrimci eylemin en temel ilkesi halka zarar vermemesidir. Çünkü bizim hedeflerimizi, tarzımızı belirleyen politalarımızdır. Bir savaşçıyı eğitirken bu ilkelerimiz ve ideolojik yaklaşımımızla eğiteceğiz. Her savaşçı halka zarar vermemesi gerektiğini bilecek, her savaşçı hedefimizin sadece halk düşmanları olduğunu bilecek. Hedefini doğru seçecek. Bunu nasıl yapar bir savaşçı? Tabiki bilinci ile ve bilinç insana eğitimle kazandırılır. Bu nedenle eğitim bir komutanın en temel faaliyetidir.

Burada nasıl bir eğitimidir ve eğitim nedir? soruları çıkıyor karşımıza.

Eğitim; Eğitim pedagojik bir faaliyettir ve eğitimin amacı insana bir şeyler öğretmek değil insanın ruhunda iz bırakmaktır. Çoğu zaman eğitimi tek başına kitap okumak, bir araya gelerek bir konuyu tartışmak, veya bir birimize bir konuyu anlatarak "anladık mı", "anlamayan var mı" gibi sorulardan ibaret görürüz. Hayır bu eğitim değildir. Eğitim insanın ruhunda iz bırakmaktır. Bu durumda komutanın kendi yaşamı en büyük eğitim aracıdır.

Ancak yaşamı, davranışları, paylaşımıyla, okumasıyla, iş yapma ve savaşma tarzıyla örnek olan bir komutan kendisi gibi kadro ve savaşçılar yetiştirebilir. Çünkü bulunduğu birimde, emrinde bulunan insanların gözü, kulağı, ondadır. Komutan nasıl davranırsa savaşçıları da öyle davranacaktır. O, nasıl çalışırsa, altında bulunan savaşçılar da öyle çalışacaktır. O, nasıl yaşarsa, savaşçılar da öyle yaşayacaktır. ilkesiz ve kuralsız bir komutan savaşçılarda saygı uyandıramaz. Savaşçılarda saygı uyandıramayan bir komutan sözünü dinletemez. İkna etme gücünü yitirir. Oysa biz insanların ruhunda iz bırakmaktan bahsediyoruz. Yani yaşamı paylaşmaktan, iş yapmaktan uykuya, yemek yemekten türkü söylemeye, şiir okumaktan çay sohbetlerine, ekmek yapmaktan helva kavurmaya, sığınak yapımından depo kazmaya, dikiş dikmeye vb. her yöntemi eğitimin aracı ve birlik içindeki dayanışma ve yoldaşlık sevgisini büyütme hizmet edecek şekilde düşünmeliyiz.

Eğimin önemli yanlarından birisi de kolektivizmdir.

Komutan mutlaka kolektif düşünmeli ve kolektif bir çalışma tarzını hakim kılmalıdır. Eğitim sürecine tüm

savaşçıları katmalıdır. Yani bir birlik bütün olarak eğitmeli ve eğitilmelidir. Her şeyi komutanların anlattığı ve savaşçıların onları dinlediği bir eğitim sağlıklı bir eğitimidir ve başarı sağlayamaz. Hayır her savaşçı eğitimin içinde yer almalıdır. Yazı yazmalı, okumalı, tartışmalı şiir yazmalı, türkü söylemelidir. Bu aynı zamanda savaşçılarda birlik ruhu yaratır. Savaşın kendi savaşı olduğu bilincini pekiştirir ve kendine güveni büyür. Kendine güvenen bir savaşçı önüne çıkan engelleri aşmada kesinlikle zorlanmayacaktır. Bu noktada eğitim savaşçıların kendisine güvenmesini sağlamalıdır.

Diğer önemli bir yan ise eğitimin içeriğidir. Şunu unutmamak gerekir ki; insana dair olan her şey bizim eğitim konumuzdur. Her türlü sorunumuzu, her türlü zaafımızı, hatamızı, açmazlarımızı eğitimle giderebiliriz. Bu noktada savaşçılarla komutan arasında bir güven, bir saygı oluşması gerekir. Savaşçı her türlü sorununu komutana açabilmelidir.

PARTİ CEPHELİ KOMUTAN SAVAŞÇILARA VE HALKA GÜVEN VERİR Güven Olmadan Savaş Yürütülemez, Güven Olmadan Kimse Savaştırılmaz

Güven; korku ve kuşku duymadan inanma ve bağlanma duygusu. İnanmak bilmektir, bağlanmak ise kendini ait hissetmektir. Komutanın görevi inanç ve bağlanma yaratmaktır. Yani halkı devrime bağlamak ve devrime inandırmaktır. Bunun en etkileyici yolu komutanların kendileridir. Oturmasında, konuşmasında, yemesinde, uyumasında, sahiplenmesinde, emekçiliğinde, uzlaşmazlığında, sevmesinde, savaşmasında örnek olan komutanlara ihtiyacımız var. Bunları yapabilen komutanlar halka güven verirler ve savaştırırlar. Çünkü hiçkimse, önceden sınıf bilincini kazanarak savaşa katılmaz. Tam tersine, savaşarak bu bilinci kazanırlar. Düzenin adaletsizliğine karşı, yozlaşmışlığına karşı, yoksulluğa ve açlığa karşı bir duyarlılığın etkisiyle, devrimcilere sempati duyabilirler. Ancak oturup bilinç edinip sonra savaşa katılmazlar. Adaletsizlikten etkilenir ve buna karşı savaşılması gerektiğini anlar ve savaşa katılmak isterler. Burada komutan kişiliğinin önemi ortaya çıkar. Yukarıda saydığımız özelliklere sahip bir komutan her insanı etkileyebilir ve savaşa katabilir. Ancak daha sonra savaş içinde sınıf bilinci kazanılır.

Önemli noktalardan birisi verilen sözlerin tutulmasıdır. Eğer komutan verdiği sözü tutmazsa onun hiçbir inandırıcılığı kalmaz. Sözüne yerine getirmeyen birine kimse güvenmez. Bu nedenle söz verdiğimizde mutlaka

yapmalıyız. Tutamayacağımız sözler vermemeliyiz. Bu bir ilkedir kuraldır. Verilen söz iki elimiz kanda olsa yerine getirilmelidir. Eğer operasyon vb. gibi bir durumdan dolayı yerine getirememişsek bunun nedenlerini anlatmalı, anlaşılmasını sağlamalıyız. Bir komutan bu konuda son derece ilkeli olmalı ve söz namustur düşüncesiyle hareket etmelidir.

Düşmanla ölümüne girilen bu savaşta savaşçıların gözünü kırpmadan ölümün üstüne yürümesi, güçlü bir inancın, davaya bağlılığın ve güven duygusunun olmasını gerektiriyor. Yoldaşlarına, Komutanına ve Partisine güvenecektir. Bu güveni savaşçıda yaratacak olan ise komutandır. Eğitimiyle, kolektivizmiyle, paylaşımıyla, yol yöntem göstermesiyle, irade ve kararlılığıyla bunu başaracaktır komutan.

Bugün devrimci saflara gelen hemen her insanımız bu düzenin içinden çıkıp geliyor. Bu, gelenlerin hepsi inancı pekişmiş ve davaya tam anlamıyla bağlanmış olarak gelmiyor. Bu düzenin pisliklerine karşı olmaları, anti-faşist özellikler taşımaları, devrimci saflara katılmaları için yetiyor. Ama gelenlerin çoğu bu savaş içinde neyle, nerede, nasıl karşılaşacaklarını yeterince bilmiyor. Zorluklarla ya da ölümle karşılaştıklarında olumsuzluğa düşmeleri olmayacak şeyler değil. Ama aşılmayacak şeyler de değil. Savaşçılara bu bilinci verecek, onlara korkularını, kaygılarını aştıracak, düzenden taşıdıkları zaafaların olumsuz sonuçlara yol açmasını önleyecek, onları düşmanın özellikleri konusunda uyaracak olan komutandır.

Komutan, ne kadar inançlı olur, geleceğe umutla bakar, kendine ve davasına olan güvenle hareket ederse, savaşçılar da öyle yapar.

Kısacası şudur; savaşçılar komutanlarında inancıyla, yaratıcılıklarıyla, yaşam biçimleriyle devrimi görmeliler. Komutan bunu başaramazsa komutan olma özelliklerini kaybeder.

Bu nedenle Parti-Cepheli komutan, yaratan, kendini yenileyen ve çevresine güven veren insan olmalıdır. Kendini çözümlemiş, neyin devrime hizmet edeceğini, neyin etmeyeceğini bilince çıkarmıştır.

Devrimciliğini ve savaşçılığını, dünyayı ve insanı çözümleyerek bilimsel temeller üzerine oturtmuş ve devrimi, devrim için üretmeyi, devrim için insan yetiştirmeyi kendine görev edinmiştir. Bunu başarabilmesi, onun, zor şartlarda öne atılmasını, komutandan beklenen cesaret ve fedakarlığı gösterebilmesini de mümkün hale getirir. Bu durumda Parti-Cepheli komutan çevresinde güven yaratan insandır.

Zor şartlarda öne çıkacak, yoldaşlarına yardım edecek, en ağır yükün altına girecektir.

Savaşçılara güven verecektir. Güven vermek, her

koşulda savaşçılarını sahiplenmektir.

Komutanlarımız bunun en güzel örneklerini sergilemişler, sahiplenmeleriyle halkın ve yoldaşlarının düşmana olan kinini, öfkesini arttırmış, savaşıma isteğini geliştirmişlerdir.

Sabahat Karataş, Sibel Yalçın, Adalet Yıldırım, Hasan Selim Gönen yoldaşlarımız çatışırken, kuşatılmışken gösterdikleri sahiplenmeyle her komutan için manifesto değerinde mükemmel örnekler yaratmışlardır. Yeni yeni değerler yaratmak, bizim ellerimizdedir. İstersek yaparız, istersek önümüzdeki bütün engelleri yıkarız, biz istersek bizi kimse durduramaz.

Sonuç olarak;

-Komutan ideolojik netliğe sahip olmalıdır,

-Komutan savaşta belirleyici unsurun insan olduğunu bilir

-Komutan silaha değil, yaratıcılığa güvenir

-Komutan politika üretir halkı savaştırır

-Komutan sürekli eğitim çalışması yaparak hem kendi, hem de savaşçıların eksiklerini giderir, eğitimi hayatın içine yayar.

-Komutan sadece öğretene değil aynı zamanda öğrenendir

-Komutan kişiliğiyle yaşamıyla çalışma ve savaşma tarzıyla örnek olandır

-Komutan yeni komutanlar ve savaşçıları eğitendir,

-Komutan savaşımızı yaygınlaştırmayı ve süreklileştirmeyi hedefler...

-Komutan zaferimizin yaratıcısıdır.

DÜŞMANA..

Ey sürüngeçenler
asalaklar güruhu!
Ben ki korkusuz ve üretken ustaların
sınanmış kavgalarında bir damla yürek,
bir damla beyin.
Ben ki o uçsuz bucaksız ordunun
sessiz sedasız bir ateş fitiliyim.
İçim öyle nefret dolu size,
yüreğim ateş çemberi.
Ben ki,
önümde kıvrılıp dolanan yola
Tırnak ile diş ile
yürek ile aşk ile düşmüşüm
Ben ki,
Milyonların asi gücü dağ seli.
Alın yazınızı ben çizmişim
Yoldaşlarımın düşen başlarına
söz vermişim
Yok başka yolu
Ben milyonlarla
milyonlarla beraber ben sizi...

Kahraman ALTUN

1991

EMPERYALİSTLERLE HALKLAR ARASINDAKİ ÇATIŞMADA “3. TARAF” YOKTUR...

Ya Halkların Safında Yer Alırsın Ya Da Emperyalistlerin

Bir Kez Daha Yineliyoruz: Emperyalistler ile halklar arasındaki çatışmada üçüncü bir taraf ya da tarafsızlık yoktur. Çünkü emperyalizm çağında temel çelişki emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındadır.

3. taraf, 3. yol olduğunu iddia edenler, emperyalizm gerçeğini yok sayanlardır. Daha ötesi, emperyalizmin değiştiği yalanına sarılanlardır. Kökeninde de Kavtikezler, Troçkiler vardır.

Ancak bunlar 1980’lerin sonlarında Sovyetler Birliği dahil pek çok sosyalist ülkede yaşanan karşı devrimler sonrasında, burjuva ideologların ortaya attığı tek kutuplu dünya, globalizm, küreselleşme vb.de ifadelerini bulan, emperyalizmin değiştiği değişeceği anlayışının bugünkü halidir. Kimileri demokratik emperyalizm uyduruk kavramlarına sarılmıştı. Z. Ulusoy ve çevresi ise “Küreselleşmeciler” arasına adını yazdırmıştır.

Hepsinin ortaklaştığı nokta; emperyalizmin kutsanması, emperyalizmin gücü karşısında o’na rağmen bir şey yapılamayacağıdır. Diğer bir ifade ile ne yapılacaksa emperyalist sistem içerisinde, onunla birlikte yapılabileceğidir.

Bunu teorize edenlerin başında PKK gelmektedir. 1990’dan bugüne sürekli ileriye taşınmışlardır. Kuyrukçularından Z. Ulusoy ise bunu şu şekilde teorize etmeye çalışmıştır:

“Emperyalist küreselleşme koşullarında bugün ise artık, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişki değişikliğe uğramıştır. Emperyalizmle dünyanın emekçi ve ezilen sınıfları arasındaki çelişkiye yerini bırakmıştır. Bunu kavramayan Yürüyüş, Esad ve Saddam destekçiliği yapmakta (...)” (Syf 39-40)

Z. Ulusoy ve benzerleri emperyalizme karşı mücadele etmekten vazgeçtiklerini açıkça ifade etmek yerine “emperyalizmin değiştiği yalanında kullanabilecekleri kavrama ihtiyaç duymuşlardır. Bunun için burjuva ideologlarının piyasaya sürdüğü “küreselleşme”ye sarılmışlardır. Peşi sıra, halk kavramını emekçi ve ezilen sınıfların dışına taşıma ihtiyacı duymuşlardır.

Bunun nedeni sınıf mücadelesinin dışına düşmeleri, sivil toplumcu anlayışa sahip olmalarıdır. Diğer bir ifade ile sınıf mücadelesi yerine kimlik mücadelesi savunucusu olmalarıdır. Bunun pratikteki ifadesi, Türkiye halklarının kurtuluşu için anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadele yerine azınlıkların, milliyetlerin, cinsiyetlerin mücadelesini savunmak almaktadır. Ki, Z. Ulusoy Kürt ulusunun emperyalizmle bir sorununun olmadığını, emperyalist sistem içerisinde çözümün mümkün olduğunu belirtmektedir.

İşte, PKK çizgisinin savunuculuğunda ifadesini bulan bu anlayış sahiplerine (ESP vb. kuyrukçulara) göre Rojova’da yaşanan devrimdir. Ve ABD’nin Suriye’de, Irak’ta karagücü, postalı olmakta her hangi bir sakınca yoktur.

Rojova’da Gerçekleşen Devrim Değildir. 11PYD-YPG Nezdinde Yaşanan Emperyalist İşbirlikçiliğidir

Z. Ulusoy, Rojova’da yaşananları devrim olarak tanımlama yanlış anlayışlarını bir kez daha tekrarlama ihtiyacı duyuyor. Zira ara başlıklarından birini, “Rojova Devrimini ve Yürüyüşün Esad Kuyrukçuluğu” olarak belirlemiş.

“Devrim değil otorite boşluğunda iktidarın el değiştirmesidir” tespitimizin nedenini de, “Esad rejimini denetleme politikasının (...) esiri” olmamıza bağlamış. 3. ara yol olmaz gerçeğini hatırlatmamıza da kızmış.

Z. Ulusoy ve O’nun gibi düşünenlerin kızmadan önce ilk yazmaları gereken şey Marksizm-Leninizm ustalarının devrimi nasıl tanımladıklarını öğrenmek olmalıdır. Marks, Engels ve Lenin’in “devrimin başlıca görevi burjuva devlet mekanizmasını yıkmaktır” dediklerini hatırlatmakla yetinelim. Zira devrimin ne olup olmayacağının tartışmaları gerilerde kalmıştır.

Peki, Rojova’da Marksizm-Leninizmin ustalarının,

Sınıf mücadelesi yerine kimlik mücadelesi savunucusu olmalarıdır. Bunun pratikteki ifadesi, Türkiye halklarının kurtuluşu için anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadele yerine azınlıkların, milliyetlerin, cinsiyetlerin mücadelesini savunmak almaktadır.

devrim önderlerinin tanımına uyan bir şey yaşanmış mıdır? Hayır!

Peki, neler yaşanmıştır? İşte birkaç örnek:

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry: Kürt Milliyetçilerinin ve kuyrukçularının devrim olarak tanımladıkları bölgelerin, kimler tarafından kurtarıldığını ve korunduğunu şu şekilde ilan etmiştir:

“İŞİD’i kritik önemdeki sınır kenti Kobane’den çıkardık. Herkes Kobane’nin düşeceğini tahmin ediyordu ama düşmedi. Çünkü biz devreye girdik. Cephe ve kapasite sağladık. (...)” (bkz. 14 Kasım Evrensel)

PYD’lideri Salih Müslim ise bu konuda şunları söylüyor: “(...) Amerika, DEAŞ bıçağı boğazımızdayken kalkıp bizi kurtardı. Biz bunları unutmayız” (BKZ. 20 Ocak 2016 Birgün)

S. Müslim, Rusya ve ABD emperyalistlerinden PYD’yi kullanmalarını isteyen pek çok açıklama yapmıştır. Bunlardan biri şöyledir: “Kürtlerin varlığı ve gücü Ortadoğu’da ortaya çıkmıştır. Herkes bu gücü görmeli ve kabul etmeli (...), bizi kabul etmek zorunda kalacaklar” (1 Şubat 2016 Özgür Gündem)

Emperyalistler PKK’nin 1990’ların başından itibaren kendileriyle ilgili değerlendirmelerini değiştirmeye başladığını ve emperyalist sistem içinde yer almak istediğini bilmektedirler. Bu onlarca açıklama mevcuttur. Örneğin PKK Başkanlık konseyi üyesi Cemil Bayık 1999’da ABD işbirlikçiliğine gönüllülüklerini şu şekilde ilan etmişti:

“(...) biz ABD’nin Kürdistan’da bölgede kendilerine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir. Ama bunu yaparken bir halkı kurban etmeye kalkışırsa bunun onay görmeyeceğini herkes bilmelidir”

Bugün yaşananlar tam da buna uygundur. ABD uçaklarının gölgesinde PYD, İŞİD’e karşı ABD’nin karagücü, postali olarak görev yapmaktadır. Bu kadar da değil, “ABD, PYD’nin kontrolündeki ve devrimin gerçekleştiği iddia edilen Rojova’da ikinci hava üssünü inşa etmektedir.” (Bkz. 7 Mart 2016 Cumhuriyet)

İşte, devrimin gerçekleştiği iddia edilen Rojova’nın ve devrimi gerçekleştirdiği iddia edilen PYD’nin Kürt

Milliyetçilerinin ve kuyrukçularının gerçeği budur. ABD’nin Müttefik Olmak Utanç Vericidir. ABD’nin YPG-PYD’ye yönelik politikaları söylemleri ve askeri lojistik olarak verdiği desteğin giderek artması Türkiye oligarşisini de giderek rahatsız etmiştir. ABD’ye “Bizi mi, YPG-PYD’yi tercih ediyorsunuz” da ifadesini bulan sorular sorulması üzerine ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü John Kirby şu açıklamayı yaptı:

“Türkiye bir NATO müttefikidir. YPG-PYD’de İŞİD’e karşı bir müttefiktir. Biz YPG’yi terörist örgüt olarak görmüyoruz ve kendilerini desteklemeyi sürdüreceğiz” (Evrensel 10 Şubat 2016)

ABD’nin değişik yetkililerinin ve J. Kirby’nin :”YPG, İŞİD’e karşı mücadele eden başarılı güçlerden biri. Biz onları terörist örgüt olarak görmüyoruz” (Birgün 10 Şubat 2016) da ifadesini bulan pek çok açıklaması olmuştur-olmaktadır da.

J. Kirby’nin müttefik olarak tanımladığı YPD-YPG bayrağı altında (MLKP ve BÖG, TKP/ML, TKEP-L ve diğer kuyrukçuları) yer almaktadır. Ve bunları kendilerini Enternasyonal Özgürlük Taburu olarak tanımlamaktadırlar.

İşte, Cephe’nin yıllardır tekrarladığı bu gerçektir. Emperyalistlerle halklar arasındaki çatışmada üçüncü taraf yoktur, iki taraf vardır. Ya halkların safındasındır ya da emperyalizmin.

DAİŞ çetelerine karşı savaştıklarını iddia eden MLKP’nin içerisinde yer aldığı Enternasyonal Özgürlük Taburu’nda yer alanların hiç birisi ABD’nin müttefik tanımını reddetmemiştir. Tam tersine başta Kürt Milliyetçi hareketinin yayın organlarında yazanlar olmak üzere tanımını; “**ABD Türkiye’yi değil PYD-YPG’yi tercih etti**” diye övünmüşlerdir.

Oysa enternasyonalizm halkların emperyalizme karşı birliğini, mücadelesini, savaşını tanımlamaktadır. YPD-YPG ise tam tersine emperyalizmin özelde de ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarını (BOP’nin) gerçekleşmesi için savaşmakta, ölmekte, öldürmektedir. Emperyalizme tarihi boyunca tek mermi sıkmayanların anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleyi temel alan Cephe’ye söyleyebileceği hiçbir şeyleri olamaz.

Alınlarında asla silinmeyecek bir leke olarak taşıyacakları ABD müttefikliğinin utancını yaşamayanların, halkların geleceğine olumluluk anlamında katabilecekleri hiçbir şey olamaz, olmayacaktır da.

Lenin’in “**çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır**” tespitinin geçerliliğini koruduğu günümüzde anti-emperyalist olunmadan ne sosyalist ne de devrimci olunabilir. Ancak ve ancak emperyalizmin müttefiki, işbirlikçisi olunabilir.

Biz Direnen Suriye Halkını Desteklemeye Devam Edeceğiz...

Z. Ulusoy ve benzeri anlayışa sahip olanlar da bilmektirler ki, Suriye’de yaşanan savaşın nedeni Suriye’nin yeni-sömürgeleştirilmek istenmesiyle sınırlı değildir.

Daha da ötesi Fas ve Moritanya’dan başlayıp Orta Asya ve Moğolistan’la Kafkasya ve Türkiye’den Arap yarımadası ve Somali’ye kadar uzanan geniş coğrafyada yer alan ülkelerin ekonomik, siyasi, askeri... dahil her şeyiyle emperyalizmin ihtiyaçlarına göre biçimlendirmeyi kapsamaktadır. BOP ile 22 ülkenin de sınırlarının yeniden çizilip, iktidarların değiştirilmesi hedeflemektedir.

İşte Cephe hem emperyalistler tarafından ilan edilen bu proje nedeniyle, hem de emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çatışmada taraf olduğu için halkların yanındadır. Suriye nezdinde ise, ne bir küçük burjuva diktatörü olan Esad iktidarını desteklemektedir ne de gerici İran rejimini, ne de kendi bölge çıkarları için Esad iktidarını destekleyen emperyalist Rusya’yı desteklemektedir.

Cephe, sözkonusu rejimleri-iktidarları değil, ABD emperyalizminin politikaları karşısında tavırlarını desteklemektedir. Diğer bir ifade ile emperyalizmin “BOP”ni engelleyen politika ve eylemlerini desteklemektedir.

Ancak Z. Ulusoy ve benzerleri, Suriye’de halk beş yıldır direndiği için emperyalist politikaların başarıya ulaşamadığına inanmamaktadırlar. Onlara göre Rusya, Çin, İran ve Hizbullah’ın politikaları ve destekleridir asıl olan.

İşte, sorun da buradadır. Çünkü bu anlayışa sahip olanlar halklara güvenmemektedirler. Emperyalizmin askeri, teknik, maddi üstünlükleri karşısında halkların direnebileceğine, zaferler kazanabileceğine inanmamaktadırlar. Emperyalizmin (ve işbirlikçilerinin) vereceği kırıntılarla yetinme politikasını savunmaktadırlar. Pratikleri de buna uygundur. Güce tapmaktadırlar.

Oysa Suriye’de savaşın başlatıldığı günden bugüne emperyalist politikalar doğrultusunda savaşan ÖSO ve diğerlerinin hiçbirisi, Suriye halkının içinden çıkan güç değildir. 80 ülkeden getirilen işbirlikçilerdir çatışanlar.

Esad iktidarı, Suriye halkının desteğini aldığı için beş yıldır emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşabilmektedir. İran ve Hizbullah, Suriye düştüğünde sıranın kendilerine geleceğini bildikleri için desteklemektedirler. Rusya ve Çin kendi çıkarları için Esad iktidarını desteklemekteler.

Bugün için önemli olan emperyalist politikaların (BOP’nin) boşa çıkarılması ve yenilgiye uğratılmasıdır. Bu başarıldıktan sonra, Suriye halkı kendi sorunlarını çözecektir. Cephe, halkların gücüne, kendi sorunlarını

çözme dinamiklerine inanmaktadır. Çünkü biz bir hak hareketiyiz. Bu önemli bir kriterdir. Halk hareketi olabilmek için, öncelikle halkın çıkarlarının nerede ve hangi mücadele içinde ve kime karşı olduğunu iyi bilmek gerekir. Biz bu bilinçle emperyalizme karşı Suriye halkının yanında olduk.

Kısacası biz, beş yıldır emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşan Suriye halkını desteklemeye devam edeceğiz.

Z. Ulusoy gibileri ABD’nin Postacı, Karagücü askeri ve müttefiki olmaya devam edebilirler. Türkiye ve Suriye halkları başta olmak üzere dünya halkları bu anlayış sahiplerine hak ettikleri cevabı verecektir.

Yalan-Demagojide Sınırlar Aşılıyor, Anti-Emperyalist Mücadeleyi Mahkum Etmek İçin Cephe, Mahir Çayan’la Karşı Karşıya Getirilmeye Çalışılıyor

Z.Ulusoy, Cephe’nin “emperyalizm baş düşman” tespitini ve vatanseverliğini olumsuzluyor, şunları söylüyor:

“Yürüyüş çizgisinin özellikle 15 yıla aşkın süredir “vatan” ajitasyonu da çok yoğun. Bu çaba, içindeki iktidardan daha çok emperyalizmi baş düşman olarak gören anlayışla uyum içinde” (syf:28)

Z.Ulusoy kendince Devrimci Sol dönemindeki tespitleriyle daha sonraki tespitleri arasında farklılıklar bulmaya

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry: Kürt Milliyetçilerinin ve kuyrukçularının devrim olarak tanımladıkları bölgelerin, kimler tarafından kurtarıldığını ve korunduğunu şu şekilde ilan etmiştir:

“İŞİD’i kritik önemdeki sınır kenti Kobane’den çıkardık. Herkes Kobane’nin düşüceğini tahmin ediyordu ama düşmedi. Çünkü biz devreye girdik. Cephe ve kapasite sağladık. (...)” (bkz. 14 Kasım Evrensel)

PYD lideri Salih Müslim ise bu konuda şunları söylüyor: “(...) Amerika DEAŞ bıçağı boğazımızdayken kalkıp biz kurtardı. Biz bunları unutmayız” (BKZ. 20 Ocak 2016 Birgün)

Bugün yaşananlar tam da buna uygundur. ABD uçaklarının gölgesinde PYD, İŞİD'e karşı ABD'nin karagücü, postali olarak görev yapmaktadır. Bu kadar da değil, ABD, PYD'nin kontrolündeki ve devrimin gerçekleştiği iddia edilen Rojova'da ikinci hava üssünü inşaa etmektedir. (Bkz. 7 Mart 2016 Cumhuriyet)

çalışıyor. Bunun için: "(...) anti-emperyalizmi ulusal kurtuluşçu bakışla ele alıyor" diyor.

Burada da bırakmıyor. Yalan-demagojisinde sınırları aşiyor. Öyle ki, Mahir Çayan'la karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Bunun için de Mahir Çayan'ın şu tespitini aktarıyor:

"Ülkemizdeki baş çelişki oligarşi ile halkımız arasındadır. Oligarşi içinde bizzat emperyalizm yer aldığı için devrimci savaş sadece sınıfsal planda yürüyecektir. Savaş sınıfsal ve ulusal planda yürüyecektir. Şüphesiz oligarşik devlet cihazının militarize gücü yetersiz kalıp Amerikan ordularının açıkça savaş içinde yermalmasına kadar, sınıfsal yan ağır basacaktır" (Bütün Yazılar) Peşinden de "Yürüyüş, Mahir Çayan'dan öğrendiklerini doğru değerlendirmiyor. (...)" diyor. (syf 29)

Ama, Cephe'nin M. Çayan'dan farklı ne söylediğine ve ne yaptığına dair hiçbir şey söylemiyor. **"(...) belirlenen strateji o gün de yanlıştı (...)"** (syf 30) diyerek genel Parti-Cephe çizgisi mahkum edilmek isteniyor.

Z.Ulusoy'un ve benzerlerinin derdi Cephe'nin Kürt Milliyetçi Hareketi Kürt halkının temsilcisi olarak görmemesidir. Ulusal Kürt sorununun düzen içi çözümünün olmadığı, sorunun devrim sorunu olduğu yönündeki tespiti ve bu yönde örgütlenmesidir. Ve en önemlisi de THKP-C ve devamcısı DHKP-C'nin Türkiye devriminin yolunun anti-emperyalist, anti-oligarşik savaştan geçtiğinde ısrarıdır. Bunun gereklerinin yerine getirilmesi, ideolojik mücadeledeki kararlılığıdır.

Parti-Cephe çizgisinin halk ve vatan sevgisi vurgusu da emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşma ve işbirlikçi politikalarını temel alanlar için rahatsız edici olmaktadır. Çünkü, Cephelilerin halk ve vatan sevgisiyle kuşanmış olarak sürdürdükleri feda savaşçılığı, karşı-devrim güçlerini korkuttuğu ölçüde bu kesimleri de teşhir etmektedir. Üstelik halk ve vatan sevgisi emperyalizmin işbirlikçisi olmayı, oligarşi ile uzlaşmayı reddetmeyi gerektirmektedir. Kısacası ABD emperyalizminin müttefiki, karagücü, postali olmak, halkın düzen içinde sorunlarına çözüm bulabileceğini söylemek, aldatmak, halk ve vatan sevgisine sahip olanların yapacağı bir şey değildir. Z.

Ulusoy gibiler, halk ve vatan sevgisine sahip olmadıkları için yalan-demagojide sınırları aşmakta, emperyalizmin işbirlikçiliği, oligarşiyle uzlaşma politikalarını temel alabilmektedirler... Ancak bu politikalar şimdiden iflas etmiştir. Çünkü devrimci olanla olmayan, halkın çıkarına olanla olmayan, emperyalizme karşı olanla olmayan kendisini şimdiden açığa çıkarmaya başlamıştır. Ve nihayetinde gelişecek olan, emperyalizm karşısında halkların çıkarlarını savunan, ML olandır. Milliyetçilik iflas etmiş bir politikadır ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın teslimiyeti açacak bir düşüncüyü ortaya çıkaramaz, başka bir yöntem üretmez.

Milliyetçilik Halkları Böler, Devrim Birleştirir.

Milliyetçiliğin halkları böldüğü, devrimin-sosyalizmin ise birleştirdiği gerçeği, dünya sınıflar mücadelesinde defalarca kez doğrulanmıştır. Yine Sovyetler Birliği ve Yugoslavya başta olmak üzere dünya sosyalizm deneyimleri de bu gerçeği en somut haliyle doğrulamıştır. 1980'lerin sonunda çok uluslu sosyalist ülkelerde yaşanan karşı devrimler ve kapitalist restorasyonlar sonrası yaşananlarda somut örnekler olmuştur.

Tüm bunlar ortadayken Z. Ulusoy, Kürt Milliyetçilerini aklamaya soyunuyor. "DHKC'nin milliyetçilik bayrağı halkları düşmanlaştırır, sorunları çözümsüzleştirir" açıklamasını (457 Nolu Açıklama) aktarıyor. Yine Halk Cephesi'nin; "Kürt Milliyetçi Hareket de eylem çizgisiyle, politikalarıyla halkları birbirine düşmanlaştırmaktadır. Milliyetçi politikalar haklı ve meşru talepleri gayri meşru duruma düşürüyor" açıklamasına itiraz ediyor.

"(...) neden düşmanlaştırsın? Tersine KUÖH (Kürdistan Ulusal Özgürlük Hareketi-bn) halkların demokratik kardeşliğini geliştirmeye önem veriyor. (...)" diyerek, on yıllardır yaşananları inkar ediyor. Burada bırakmıyor. "(...) Ancak sosyal şovenistler ve şovenizmden etkilenler (...)"ın suçlayabileceğini belirterek Cephe'yi damgalamayı seçiyor.

Kürt Milliyetçi Hareketiyle ilgili; **"geçmişte bazı yanlış eylemler yaptı. (...) ... ancak bunlar aşıldı ve (.)" "Bugün ise, KUÖH bu konuda azami dikkat gösterdiği..."nden söz ediyor. Bunun "ezilen ve ezen ulus" milliyetçilerine benzer çizgisini, halkı hedeflemesini, TAK eliyle üstlenmesini, kabul edilmesini istiyor.**

Tabi bu arada milliyetçilik temelinde örgütlenmelerinin halkların kurtuluş mücadelesini de böldüğüne hiç değinmiyorlar. Değinmedikleri diğer bir konu da HDP, PKK, KCK yöneticilerinin ayrılmakla tehdit etmeleridir. Hemen her gün yayın organlarında rastlanan bu yöndeki açıkla-

maların şovenizmi körüklemekte oligarşiye malzeme sunması bir yana, milliyetçiliğin gerçeği olmaktadır. İşte buna yakın tarihten iki örnek:

“Eğer AKP hükümeti özerkliği tümünden reddeder ve bunu isteyenleri yok etmeye kalkarsa biz de ayrılmayı düşünürüz” (KCK Yürütme Komisyonu üyesi Murat Karayılan, 22 Aralık 2015 Birgün)

“Yazıcı kalemleri PKK ve hükümet arasındaki gerginlik artabilir. Birçok Kürt ve Türk ölebilir. Ve bu etnik bir iç savaşı tetikleyebilir” (HDP Eşbaşkanı S. Demirtaş’ın 3 Mart 2016’da Washington Post’a verdiği demeçten)

Kısacası, milliyetçiliğin halkları düşmanlaştırdığı, böldüğü hem tarihsel gerçekliktir, hem de Kürt milliyetçilerinin açıklama ve pratikleriyle ortadadır. Aynı milliyet esasına göre örgütlendikleri için de emekçi sınıfları hem güçsüzleştirmekte, hem de şovenizmi ve düşmanlığı körüklemektedir. O nedenledir ki milliyetçilik reddedilmeli, eleştirilmelidir.

Kürdistan’da Devrim Gerçekleşmiş, “Türkiye Tarafında Devrime Henüz Dönüşmemiş”...

Gören, Duyan Var mı?

Z.Ulusoy’a göre; “(I.) Kuzey Kürdistan ’daki ulusal özgürlük devrimiyle başlamış olan devrim Türkiye tarafında devrime henüz dönüşmemiştir (...)” (syf, 33)

Evet, biz de soruyoruz; Z.Ulusoy’un gerçekleştiğini iddia ettiği “devrim”i gören, duyan var mı?

Z.Ulusoy’un temsil ettiği parlamenterist anlayışa sahip olanlar, Marksizm-Leninizm’den uzaklaştıkları ölçüde Marksist-Leninst kavramların da içeriğini boşaltmaktadırlar. İçinde bulundukları duruma uygun hale getirmeye çalışmaktadırlar.

Alınlarında asla silinmeyecek bir leke olarak taşıyacakları ABD müttefikliğinin utancını yaşamayanların, halkların geleceklerine olumluluk anlamında katabilecekleri hiçbir şey olamaz, olmayacaktır da.

Oysa devrimin tanımı nettir, bilinmez bir yanı da yoktur. Genel olarak devrim; “Mevcut sömürü ve zulüm düzenini yerle bir ederek halkın iktidarını kurmak” olarak tanımlanmaktadır. Marks’ta devrim “bir üretim tarzından daha ileri üretim tarzına geçiş”i ifade etmektedir. Lenin ise şöyle tanımlamıştır; “Bütün gerçek halk devrimlerin ilk şartı hazır devlet mekanizmasını kırmak, parçalamaktır”

Mahir Çayan ise şöyle tanımlamıştır: “(...) devrim halkın devrimci girişimiyle-aşağıdan yukarı-mevcut devlet cihazın parçalanarak, politik iktidarın ele geçir-

ilmesi ve bu iktidar aracılığıyla yukarıdan aşağıya daha ileri bir üretim tarzının örgütlenmesidir” (Bütün Yazılar Syf. 292)

Peki, Kürdistan’da (ya da Rojova’da) böylesi bir durum gerçekleşmiş midir? Tabi ki hayır! Peki Z.Ulusoy gibilerde anlamını bulan ESP, MLKP vb. anlayışlar neden böylesi tespitler yapmaktadırlar?

Bunun nedeni, devrim-iktidar diye bir hedeflerinin, sorunlarının kalmamasıdır. Nitekim Türkiye oligarşisinin yönetememe krizi derinleşirken Kürt milliyetçilerinin ve kuyrukçularının (Z.Ulusoy’un ESP’nin öncelikle) pratiği, halkı seçim sandığına çağırarak olmuştur. 2015 Haziran seçimlerinde yüzde 13 oy almalarını ‘HDP’nin ve 80 milletvekili çıkarmalarını “demokratik devrim” olarak tanımlamışlardı. Kurulacak her türlü (MHP dahil) koalisyon hükümetinde yer alabileceklerini sıklıkla vurgulamışlardır.

Olgarşinin Haziran seçimlerini geçersiz sayıp çöpe atması da bu anlayış sahiplerinden faşizm gerçeğini kabul etmelerini sağlamaya yetmemiştir. Çünkü her şeyiyle düzeniçileşmişlerdir, Kürt milliyetçilerine tabi olmuşlardır.

“Demokratik Barış” Dedikleri Halkları Düzene Yedeklemektir...

Z.Ulusoy “demokratik barış mücadelesi şovenizmi geriletir” alt başlığının altındaki ilk cümleleri-paragrafı şudur: “Yürüyüş’ün ideolojik mücadelede en çok saldırdığı konulardan biri de demokratik barış mücadelesidir” (SYF:35)

Üçüncü cümlesinde propaganda’da şunları söylüyor; “Öcalan’ın 2013’te başlattığı diyalog ve müzakere poli-

DAİŞ çetelerine karşı savaştıklarını iddia eden MLKP’nin içerisinde yer aldığı Enternasyonal Özgürlük Taburu’nda yer alanların hiç birisi ABD’nin müttefik tanımını reddetmemiştir. Tam tersine başta Kürt Milliyetçi hareketinin yayın organlarında yazarlar olmak üzere tanımını; “ABD Türkiye’yi değil PYD-YPG’yi tercih etti” diye övünmüşlerdir.

Oysa enternasyonalizm halkların emperyalizme karşı birliğini, mücadelesini, savaşını tanımlamaktadır.

Lenin'in “çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır” tespitinin geçerliliğini koruduğu günümüzde anti-emperyalist olunmadan ne sosyalist ne de devrimci olunabilir. Ancak ve ancak emperyalizmin müttefiki, işbirlikçisi olunabilir.

tikasının, emperyalizmin egemenliğinde yürütülen bir pratik olduğunu ileri sürüyor”

Evet, doğru söylemiş Z.Ulusoy. Cephe, “demokratik barış” denilen uyduruk kavramın karşılığının halkları düzene yedeklemek olduğunu söylemekte ve karşı çıkmaktadır. Çünkü bugünün Türkiye’inde oligarşinin yönetememe krizi giderek derinleşmekte, oligarşi çareyi terörünü arttırmakta bulmaktadır.

Kürt milliyetçileri ve kuyrukçuları dahil tüm parlamenterist sol ise halkları sorunlarının çözümünün bu düzende mümkün olduğunu, bunun yolunun da seçimden sandıktan geçtiği propagandasını yapmaktadır.

Örneğin HDP Eş Başkanlarından S.Demirtaş, “Seçimi barış kazanacak” derken, diğer Eş başkan (kendisi ESP’lidir) F. Yüksekdağ; *“En değerli şey barış yapmak” diyebilmişlerdir. (bkz.23 Ağustos 2015 Ö.Gündem) Yine S.Demirtaş; “Türkiye’de bir iç savaştan kazanacak kimse yoktur” diyebiliyor. (Birgün 23 Ağustos 2015)*

HDP, KCK, PKK, ESP. Yöneticilerinden demokratikleşme ve barış üzerine yukarıda aktardıklarımızın benzeri yüzlerce konuşma aktarmamız mümkündür. Ancak gereksizdir.

Peki, söylediklerinin gerçekliği var mıdır? Hayır yoktur.

Kürt milliyetçilerinin yıllardır dillendirdikleri ve “onurlu ve demokratik barış” sloganını rehber edinen Z. Ulusoy gibileri halkları aldatmak için şu gerekçeyi uydurmaktadırlar. “(PKK’nin) Bugün yürüttüğü mücadelenin-Kuzey’de ve diğer parçalarda -Kürt halkında devrimcilik ürettiğini söylüyoruz ve vurguluyoruz.

“Bu temel üzerinde çift taraflı ateşkese zorlama ve Kürt ulusal haklarının kabul ettirilmesi amacına bağlı barış mücadelesi, Türk emekçi kitlelerinin bilinci üzerinde egemen olan şovenizmi yıkmaya ve devrimci hareketin gelişmesine zemin hazırlama işleri görüyor.” (syf.35)

Z.Ulusoy burada bırakmıyor; “Nitekim en büyük kendiliğinden halk ayaklanması olan Gezi Ayaklanması böyle bir ortamda gerçekleşti” diyor (syf. 36)

Solu demokratik cephe oluşturmaya çağırıyor. Cephe’yi de: “(...) ateşkes ve demokratik barış politikasını

değerlendirmeli. Değerlendiremediği için de Kürdistan devrimini batıdaki devrimci mücadeleyle birleştirmekte başarısız olmakla kalmıyor, bu birleşmenin engeli olmaya çalışıyor, şovenizmin değirmenine su taşıyor. Gel gör ki suçu KUÖH’ne atıyor” diye suçluyor.

Peki, söylenenlerin doğruluk payı, gerçeklerle alakası var mıdır? Kesinlik yoktur.

Çünkü, ezen ve ezilenin, sömüren ve sömürülenin olduğu toplumlarda “barış” mümkün değildir. Türkiye gibi emperyalizmin yeni sömürgeci olup sömürge tipi faşizmle yönetilen ülkelerde burjuva anlamda bile demokrasi-demokratikleşme söz konusu olamayacağı gibi, burjuva demokrasisi denen şey de aslında burjuva diktatörlüğüdür.

Demokratikleşme için faşizmin yenilgiye uğratılması gerekir. Barış için oligarşinin-kapitalizmin yenilgiye uğratılması gerekir. Ve tüm bunlar için öncelikle de bağımsızlık gerekmektedir. Bağımsızlık için de emperyalizmin ülkemizden kovulması şarttır.

Kısacası, Z.Ulusoy’un benzer anlayışı sahiplerinin savunduğu “demokratik barış”ın özü, düzen uzlaşmacılığıdır, halkların düzene yedeklenmesinden başka bir şey değildir.

Emperyalizmin İşbirlikçiliği Oligarşi İle Uzlaşma Hiçbir Şekilde Meşrulaştırılamaz...

Dünya devrimleri ve Kürt milliyetçi hareketin kendi tarihi Kürt (Ulusal) sorununun emperyalist sistem içerisinde ve yine işbirlikçileriyle uzlaşarak çözümünün mümkün olmadığının kanıtıdır. En yakın ve bilinen somut örnek ise Irak’taki Barzani-Talabani işbirlikçiliğinin durumu ve Irak’ın bütününde halklara yaşatılanlardır.

Bu gerçekliğe rağmen emperyalist sistem içerisinde “çözüm”ü halklara kaderleriymiş gibi sunmaları ideolojik yenilgide geldikleri yeri de göstermektedir. Geldikleri yer, emperyalizmin “karagücü, postalı ve müttefiki

BOP ile 22 ülkenin de sınırlarının yeniden çizilip, iktidarların değiştirilmesi hedeflemektedir.

İşte Cephe hem emperyalistler tarafından ilan edilen bu proje nedeniyle, hem de emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çatışmada taraf olduğu için halkların yanındadır.

olmaktan övünç duyma noktasıdır. Oligarşinin seçim oyununun füğüranı olup yüzde on seçim barajını aşmayı devrim olarak tanımlama noktasıdır.

Z. Ulusoy, oligarşi ile uzlaşmalarını, “Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da devrimin görevleri farklılıklar taşır” (syf. 31.33) altbaşlığında teorize etmeye çalışıyor. Bunu da Marks’ın İrlanda sorunu üzerine tespitlerini aktararak yapmaya çalışıyor. Sonunda da gelmek istediği yere gelerek bir sömürgecilik tanımı yapıyor.

Tabiki sömürgeci olarak tanımladığı Türkiye oligarşisidir. Ve dönemin bir numaralı emperyalist gücü olan İngiltere ile Türkiye’yi aynılaştırmaktadır. Türkiye’yi de İngiltere gibi emperyalist güç ilan etmektedir. Diğer bir ifade ile Türkiye’nin emperyalizmin yeni-sömürgesi olduğunun üzerini örtmeye çalışmıştır. Asıl olarak gizlenmek istenen emperyalizm ve Türkiye gerçeğidir. Türkiye’nin askeri, ekonomik, siyasi, kültürel... her şeyiyle emperyalizme bağımlı olduğu ise apaçık ortadadır.

Peki, neden bu gerçeklerin üzerini örtmeye çalışmaktadırlar? Bunun birinci nedeni Türkiye’nin emperyalizmin işgali altında olduğu kabul edildiğinde, anti-emperyalist mücadelenin önceliğini de kabul etmek zorunda kalacak olmalarıdır. Emperyalizmi karşılarına almamak için Türkiye’nin emperyalizmin gizli işgali altında olduğunu reddetmektedirler. “(...) oysa Türkiye işgal altında değil. Emperyalizmden bağımsızlık mücadelesi Türk halkı için bir ulusal kurtuluş sorunu değildir. (...)” (syf. 34) diyerek Türkiye halklarının birlikte mücadelesini ve birlikte kurtuluşunu da reddetmektedirler.

Daha da ileriye gidiyor Z. Ulusoy ve Kürt milliyetçilerine Cephe’yi şu şekilde hedef gösteriyor:

“Bağımsız Türkiye, Yürüyüş’ün en çok yükselttiği şiar. Bu şiar “vatansever” ajitasyonla birleşerek onun Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin güçlerinden uzak durmasına yol açıyor. Doğrusu Türk halkındaki şovenist etki koşullarında Kürtlere karşı düşmanlığını vatanseverlik adı altında kışkırtıyor” (syf.34)

Z. Ulusoy’un aktardığımız sözleri aynı zamanda Cephe’yi “Yok etme-bitirme” saldırılarına soldan yeni zemin yaratma çabası oluyor. Anti-emperyalist mücadeleye karşı çıkarak da, emperyalizmin oyuncağı olmayı meşrulaştırmak istiyor. Olumsuzladıkları vatan ve halk sevgileri de olmadığı için emperyalizmin karagücü, postalı, işbirlikçisi olabiliyorlar.

Emperyalizmin işbirlikçisi karagücü olmalarını meşrulaştırabilmek için ayrıca emperyalizmin değiştiğinde anlamını bulan şu yalana sarılıyorlar; “Emperyalist küreselleşme koşullarında bugün ise artık, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişki değişikliğe uğramıştır.

Emperyalizmle dünyanın emekçi ve ezilen sınıfları arasındaki çelişkiye yerine bırakmıştır. (...)” (syf.39)

Kısacası, emperyalist sistem içerisinde ulusal (Kürt) sorunun çözümünün mümkün olduğunu iddia etmektedirler. Diğer bir ifade ile Barzani Talabani örneğinde olduğu gibi işbirlikçi milliyetçiliği olumlamaktadırlar. Bugün Suriye’deki pratikleri de (Türkiye’nin ABD’nin örnek ve en güvenilir işbirlikçilerinden biri olmasının olumsuz etkilerine rağmen) bu yöndedir.

Yanılmakta ve başta Kürt halkı olmak üzere tüm halkları aldatmaktadırlar. Çünkü emperyalizm aşamasıyla birlikte, UKKTH, halkların emperyalizmden kurtuluş sorunu haline gelmiştir. Diğer bir ifade ile emperyalizm, ulusal sorunun sosyal temeli haline gelmiştir. Stalin bu konuda şu belirlemeyi yapmıştır; “böylece ulusal sorun ulusal boyunduruğu karşı savaş gibi özel sorun olmaktan çıkıyor, ulusların, sömürgelerin ve yarı sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel sorunu haline geliyor” (Stalin, Marksizm ve ulusal sorun ve sömürgeler sorunu syf 97)

Sonuç olarak; Z. Ulusoy ve aynı ya da benzer şeyleri savunanlar, yalan söylemektedirler. Kürt, Türk, Arap, Laz, Çerkez. ulus ve azınlık milliyetten halkların ulusal ve sınıfsal kurtuluşlarını savunmamaktadırlar. İçinde bulundukları duruma uygun teoriler uydurmaya çalışmaktadırlar. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar emperyalizmin işbirlikçisi olmalarını, oligarşi ile uzlaşmacılıklarını hiçbir şekilde meşrulaştıramazlar. Meşrulaştıramayacaklar.

Kürt Milliyetçi Hareketini ve Kuyrukçularını Eleştirmeye İdeolojik Mücadele Yürütmeye Devam Edeceğiz.

Z. Ulusoy ve benzerleri, Suriye’de halk beş yıldır direndiği için emperyalist politikaların başarıya ulaşamadığına inanmamaktadırlar. Onlara göre Rusya, Çin,

Z. Ulusoy ve benzerleri, Suriye’de halk beş yıldır direndiği için emperyalist politikaların başarıya ulaşamadığına inanmamaktadırlar. Onlara göre Rusya, Çin, İran ve Hizbullah’ın politikaları ve destekleridir asıl olan.

İşte, sorunda buradadır. Çünkü bu anlayışa sahi olanlar halklara güvenmemektedirler. Emperyalizmin askeri, teknik, maddi üstünlükleri karşısında halkların direnebileceğine, zaferler kazanabileceğine inanmamaktadırlar.

Ve nihayetinde gelişecek olan, emperyalizm karşısında halkların çıkarlarını savunan, ML olandır. Milliyetçilik iflas etmiş bir politikadır ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın teslimiyeti aşacak bir düşünceyi ortaya çıkaramaz, başka bir yöntem üretemez.

İran ve Hizbullah'ın politikaları ve destekleridir asıl olan.

İşte, sorun da buradadır. Çünkü bu anlayışa sahip olanlar halklara güvenmemektedirler. Emperyalizmin askeri, teknik, maddi üstünlükleri karşısında halkların direnebileceğine, zaferler kazanabileceğine inanmamaktadırlar.

Ve nihayetinde gelişecek olan, emperyalizm karşısında halkların çıkarlarını savunan, ML olandır. Milliyetçilik iflas etmiş bir politikadır ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın teslimiyeti aşacak bir düşünceyi ortaya çıkaramaz, başka bir yöntem üretemez.

Z. Ulusoy yazısının girişini bu konuya ayırıyor ve Cephe'yi sosyal-şovenizmle damgalamaya çalışıyor. Şunları söylüyor:

“Yürüyüş dergisi, Kürt ulusal özgürlük hareketine (KUÖH) ve enternasyonalist emekçi sol hareketlere karşı ideolojik saldırılarını yoğun olarak sürdürüyor. Son birkaç yıldır milliyetçi, muhafazakar ve ulusalcı şovenizme karşı ideolojik donanım sağlamayı adeta bir yana bıraktı. Varsa yoksa Kürt milliyetçi hareket aşağılamasıyla KUÖH'ne ve kuyrukçu, oportünist sola karşı bütün teorik ideolojik enerjisini ve hünerini harcadı. Seçimlerde de çabasını ve yayınsal yeteneğini HDP'ye karşı kullanmayı tercih etti. (...) (syf. 27)

HKP, TKP ve Doğu Perinçek'in partisiyle aynı kefeye koymasa da Cephe'yi şu şekilde hedefe yerleştiriyor. Z. Ulusoy; *“fakat yine de Yürüyüş'ün Marksizm-Leninizm adına Kürt sorunundaki tavrı ve yürüttüğü ideolojik mücadeleler inceltilmiş sosyal-şovenizmin mücadele edilmesi gereken bir örneğini oluşturuyor.” (syf 28)*

Z. Ulusoy ve sahip olduğu anlayış sınıf mücadelesinden öylesine fazla uzaklaşmıştır ki PKK'nin sınıfsal teslimiyetini vurgulayan milliyetçi hareket tespitini aşağılama olarak değerlendirebilmiştir. Oysa Cephe'nin tüm örgütleri-partileri değerlendirmesi sınıfsaldır. Nitekim PKK'nin bağımsızlığı savunduğu 1990'lara kadar olan süreyle ilgili tanımlamamız Ulusal Harektir. Bugün geldiği yer ise ne yazık ki Kürt egemenlerinin teslimiyetidir. Ve mevcut durumda Kürt Milliyetçi Hareket tanımlaması uygun düşmektedir.

ESP-MLKP çizgisi bugün PKK'yi Kürt Özgürlük Hareketi, A. Öcalan'ı ise Kürt halk önderi, Önder Apo olarak tanımlamaktadır. Oysa Aralık 1998 yapılan MLKP-MK'da şu kararı almışlardır: *“PKK Genel Başkanı A. Öcalan sömürgeci faşist rejimin mahkemesinde bir dava adamı gibi davranmayarak Kürdistan devrimini ve kazanımlarını savunmadı. O teslimiyetçi bir çizgide kendisini savunmayı esas aldı. Apo'nun savunma stratejisi tam bir teslimiyettir. 93'ten beri derinleşerek süregelen reformcu eğilim Apo'nun şahsında artık bir teslimiyete dönüşmüştür.”*

Evet, HDP tam da teslimiyet dediğiniz çizginin somut halidir. ESP,MLKP de bu çizginin en hararetli savunucusu olduğuna göre, geriye söyleyecek bir şey kalmıyor.

ESP-MLKP'nin de içerisinde yer aldığı parlamenterist, oportünist solun Kürt milliyetçi hareketle ilişkilerini tanımlayan en uygun kavram, kuyrukçuluktur. Aksini kim iddia edebilir ki? ESP-MLKP'nin (ve diğerlerinin) kendisine ait politikası gündemi alıp hayata geçirdiği kararları var mıdır? Yoktur. Peki içerisinde yer aldıkları HDP, HDK vb. örgütlenmelerde belirleyiciliği bırakalım, söz hakları var mıdır? Yoktur.

Peki, ne yapmaktadırlar? Yaptıkları tek şey Kürt milliyetçi hareketin politikalarının hayata geçirilmesinde verilen görevleri yerine getirmektir. Tıpkı Z. Ulusoy'un sözkonusu yazıyı kaleme almasında olduğu gibi. Ya da 2014 Temmuz'unda HDP-HDK'ya katılmadığı, desteklemediği için İstanbul Çayan'da başlatılan ve Gazi Okmeydanı, Sarıgazi dahil pek çok gecekondu bölgesinde Cephe'nin insanlarına ve kurumlarına yönelik saldırıda olduğu gibi. Böylesi fiili saldırılar dönemsel ve tekil de değildir. ESP-MLKP'liler, Kürt milliyetçileriyle birlikte hemen her saldırıda yerlerini almışlardır. Ya da Mustafa Ceylan'ın silahla yaralanmasında olduğu gibi bilinçli olarak Cephe'yi suçlamışlardır.

Kürt Milliyetçileri ve kuyrukçuları Cephe'nin HDP'ye katılmamasına, desteklememesine devrim iktidar ve sosyalizm hedefli mücadelesinde ısrar etmesine de tahammülsüzdürler. Z. Ulusoy'da bunu yazısının çeşitli yerlerinde

Milliyetçiliğin halkları düşmanlaştırdığı, böldüğü hem tarihsel gerçekliktir, hem de Kürt milliyetçilerinin açıklama ve pratikleriyle ortadadır. Ayrı milliyet esasına göre örgütlendikleri için de emekçi sınıflar hem güçsüzleştirmekte, hem de şovenizmi ve düşmanlığı körüklemektedir. O nedenle ki milliyetçilik reddedilmeli, eleştirilmeli.

vurgulamıştır. Cephe'nin HDP için, "Kürt milliyetçi hareketin düzen içine giderken solu da yanında düzene çekme projesi" olduğu tespitini bir türlü kabul etmemektedirler.

Oysa PKK-KCK yöneticilerinden Cemil Bayık, HDP'nin Türkiye Devrimci Hareketini devrimi tasfiye amaçlı kurulduğunu şu şekilde itiraf etmiştir:

"Türkiye yıllardır Kürtlerle, solla uğraşıyor ama bir türlü sonuç alamadı. Ama Önder Apo, PKK, bütün bu güçleri, onların yasadışı dedikleri bütün güçleri parlamentoya çekti" (30 Kasım 2015, BBC'ye röportajından)

Evet, Z. Ulusoy gibi kuyrukçuların PKK-KCK yöneticilerinin bu yöndeki itiraflarına söyleyebilecekleri hiçbir şeyleri yoktur, olmamıştır. Olmayacaktır da.

ESP-MLKP çizgisinin nasıl bu hale geldiğine dair ön tespitleri 1998 Ağustos'unda yapılan MLKP-MK Genişletilmiş Toplantısı şu şekilde ortaya koyuyor: "Parti çizgisinden önemli savrulma örnekleri görülmektedir. Ulusal harekete karşı uzlaşmakta, ulusalcı hareketin derinleşmekte olan reformcu eğilimi deşifre edilmekte, yer yer kuyrukçu pozisyonuna sürüklenilmekte, ulusalcı söylemlerden ciddi bir etkilenme görülmekte" "Önemli oranda ezilen ulus milliyetçiliğinden etkilendi. Yer yer yedeklendi, sürüklendi."

Herhalde toplantının kararlarının tam metni Z. Ulusoy'da da bulunmaktadır.

Görüldüğü gibi ESP-MLKP çizgisine kuyrukçu tanımlaması ilk kullanan MLKP-MK'dir. Yani kendileridir. Ve üstelik 1998'deki halini bu şekilde tanımlamışlardır. Bugünkü halleri ise Kürt milliyetçi harekete tabi olmaları, biat etmektir.

Evet, Z. Ulusoy işte bu gerçekleri eleştirmeyin diyor. Hayır! Eleştirmeye, ideolojik mücadele yürütmeye devam edeceğiz. Çünkü, biliyoruz ki burjuvazinin sol içerisindeki uzantıları olan oportünizme ve reformizme karşı ideolojik mücadele zorunludur. Bu zorunluluğu bugüne kadar yerine getirdik. Bundan sonra da yerine getireceğiz. Çünkü, dünyanın Türkiye'sinde, ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLİGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİ gerçekleştireceğiz.

Anadolu Halklarının Kurtuluşu Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Devrimdedir Devrimci Halk İktidarındadır...

Kürt milliyetçileri ve Z. Ulusoy gibi kuyrukçular içerisinde bulundukları durumu meşrulaştıran, karşı çıkanları suçlayan ve hedefe yerleştiren teoriler uydursalar da gerçekler ortadır. Değişmeyen gerçek; Kürt çözümünün

tek koşulu olduğu ve bunun da Kürt halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluşunun ifadesini bulduğudur.

Başka bir kurtuluşu mümkün değildir. Bunun bir nedeni, emperyalizm dönemiyle birlikte hem burjuvazinin gericileşmiş olması, hem de burjuva ulusal devletlerin bağımsızlıklarını sağlayamamaları veya koruyamamalarıdır. Diğer bir ifade ile bir bütün olarak Türkiye'nin emperyalizmin yarı-sömürgesi olmasıdır. Bu durum, Anadolu halklarının ortak düşmanları olan emperyalizme ve oligarşiye karşı birlikte örgütlenmesinden ve birlikte mücadelesinden geçtiğinin de ifadesi olmaktadır. Devrim, sınıfların mevzilenmesinde bu gerçeğe göre belirlenmiştir. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimde temel güçler, Kürt ve Türk uluslarından işçiler, köylüler ve küçük burjuvazidir.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimin hedefi nettir. Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizmdir. Burjuva demokratik devrimini gerçekleştiremeyen Türkiye'de demokratik devrimin görevlerini de anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim yerine getirecektir.

Diğer bir ifade ile geçiş döneminin "-(sosyalizme geçiş koşullarını) görevlerini yerine getirecek olan devrimci halk iktidarı (DHİ)'nin önünde duran dört temel görevden biri de ulusal (Kürt) sorununu çözmektir. Diğer görevleri ise, emperyalizmi Anadolu'dan kovmak ve tüm bağımlılık ilişkilerine son vererek gerçek bağım-

Devrimin tanımı nettir, bilinmez bir yanı da yoktur. Genel olarak devrim; "Mevcut sömürü ve zulüm düzenini yerle bir ederek halkın iktidarını kurmak" olarak tanımlanmaktadır. Marks'ta devrim "bir üretim tarzından daha ileri üretim tarzına geçiş"i ifade etmektedir. Lenin ise şöyle tanımlamıştır; "Bütün gerçek halk devrimlerin ilk şartı hazır devlet mekanizmasını kırmak, parçalamaktır"

Mahir Çayan ise şöyle tanımlamıştır: "(...) devrim halkın devrimci girişimiyle aşağıdan yukarı-mevcut devlet cihazını parçalamak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla yukarıdan aşağıya daha ileri bir üretim tarzının örgütlenmesidir" (Bütün Yazılar Syf. 292)

Ezen ve ezilenin, sömüren ve sömürülenin olduğu toplumlarda “barış” mümkün değildir. Türkiye gibi emperyalizmin yeni sömürgesi olup sömürge tipi faşizmle yönetilen ülkelerde burjuva anlamda bile demokrasi-demokratikleşme söz konusu olamayacağı gibi, burjuva demokrasisi denen şey de aslında burjuva diktatörlüğüdür.

sızlığı sağlamak, faşizmi yok etmek ve toprak sorununu çözmektir.

DHİ'nin kurulmasını hedefleyen anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim dışında kalan hiçbir şey ne Kürt ulusunun çözümünü ne de halkın faşizmin baskıları teori altında sömürülmesi engellenebilir. Halklarımızın gerçek kurtuluşu devrimdedir, DİH'ndadır.

Sonuç olarak;

1) ESP Genel Başkan Danışmanı ünvanıyla HDP'de görev yapan Ziya Ulusoy, Cephe'yi inceltilmiş şovenizmle suçlamıştır. Bunun nedeni, Cephe'nin kendileri gibi Kürt Milliyetçi hareketinin kuyrukçusu olmamasıdır.

2) Emperyalizm çağında temel çelişki emperyalizmle dünya halkları arasında olduğu için iki taraf vardır. Ya halkların tarafında olunabilir ya da emperyalistlerin safında üçüncü yol, üçüncü taraf, tarafsızlık vb. yoktur.

3) PYD-YPG nezdinde Suriye'de yaşanan kelimenin gerçek anlamıyla emperyalizmin işbirlikçiliğidir. Zira ABD emperyalizmi YPG-PYD'yi karagücü olarak kullandığını defalarca ilan etmiştir. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü John Kery'de PYD-YPG'yi İŞİD'e karşı müttefik ilan etmiştir. Bu utanç vericidir.

4) MLKP'nin de içerisinde yer aldığı ve PYD bayrağı altında savaştan enternasyonal özgürlük taburunda yer alanların buna bir itirazı olmamıştır. Emperyalizmin BOP'nin hayata geçirilmesi için ölen ve öldürülenlerin enternasyonal değil emperyalizmin işbirlikçisidirler.

5) Cephe, Esad'ı değil, emperyalizmin Ortadoğu politikalarına karşı kendi vatanı için beş yıldır direnen, savaştan Suriye halkını desteklemektedir. Desteklemeye de devam edecektir.

6) Cephe'yi emperyalizmi baş düşman tespit ettiği ve vatansever olmakla suçluyor Z. Ulusoy.

Çünkü, kendileri emperyalizmin gücüne tapmaktadırlar. Halklara ve kendilerine güvenmemektedirler. Halk ve

vatan sevgisine de sahip olmadıklarından emperyalizmin işbirlikçisi, karagücü, müttefik olabilmişlerdir.

7) Z. Ulusoy gibileri Marksizm-Leninizmden öylesine uzaklaşmışlardır ki, Rojava'dan sonra Kürtistan'da da devrimin gerçekleştiğini “Türkiye tarafında henüz devrime dönüşmediğini ilan edebilmişlerdir. Oysa Marksizm-Leninizmin ustaları da devrimin önderlerinde devrimin tanımını nettir.

8) Emperyalist işbirlikçiliği meşrulaştırmak için Marks'ın kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin koşullarında İrlanda konusunda söylediklerine bugün ise emperyalizmin değiştiği yalanına bile sarılmaktadır. Bunlar boş çabalar. Emperyalizmin işbirlikçisi olmak, oligarşi ile uzlaşmak hiçbir şekilde meşrulaştırılmaz.

9) Kürt milliyetçi hareketini ve kuyrukçularını eleştiren, aynı zamanda alternatifini ortaya koyan sadece Cephe kalmıştır. Yalan ve demagojilerle, tehditlerle.. Fiili saldırılarla, ilişki keserek, ideolojik mücadeleden vazgeçirmeye çalışmaktadırlar. Bu ülkede devrimi gerçekleştireceğimiz için eleştirmeye ideolojik mücadeleye devam edeceğiz.

10) Emperyalist işbirlikçiliği ile oligarşi ile uzlaşarak halkların hiçbir sorunu çözülemez. Halkların ulusal ve sınıfsal taleplerinin çözümü koşullarını anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadele sonucu kurulacak Devrimci Halk İktidarı sağlayacaktır. Anadolu haklarının kurtuluşu devrimde, sosyalizmedir.

ESP'li Ziya Ulusoy'a ve Kürt Milliyetçi Hareketin Diğer Kuyrukçularına: Emperyalist İşbirlikçiliğinizi Düzen Uzlaşmacılığınızı Yalan-Demagojilerle Uyduruk Kavramlarla Cephe'ye Saldırarak Meşrulaştıramazsınız! İdeolojik Mücadeleye Devam Edeceğiz..

Marksist Teori'nin 18. Sayısında (Kasım-Aralık 2015 syf. 27.40) Ziya Ulusoy

Öncelikle belirtmeliyiz ki; Z. Ulusoy'un yazdıklarında bu anlayış sahiplerinin (ESP, MLKP) daha önce söylediklerinden farklı bir şey yoktur. Z. Ulusoy'un şanssızlığı, ABD işbirlikçiliğinin, müttefikliğinin onursuzluğunun üst perdeden dillendirme görevini yerine getirmesidir.

Yürüyüş için kullandığı inceltilmiş sosyal şovenizm tanımı da yeni değildir. Z. Ulusoy bu tanımı PKK-KCK yöneticilerinin tehditlerine rağmen HDP-HDK'ye katılmayan ÖDP ve Halkevleri için 31 Ocak 2015 tarihinde yeni özgür politikadaki yazısında kullanmıştır. Kürt Milliyetçilerine yedeklenmeyenler için kullandıkları

tanım olarak değerlendirmek gerekiyor.

Yazının amacı tam da başlıkta vurguladığımız gibi emperyalist işbirlikçilerini düzen uzlaşmacılıklarını, yalan demagojilerle, Marksizm-Leninizmde karşılığı olmayan uyduruk kavramların arkasına gizlenerek Cephe'ye saldırarak meşrulaştırmaktır.

Ancak, bunu asıl olarak Kürt Milliyetçileri adına yapmaktadırlar. Başka türlü de zaten mümkün değildir. Çünkü, bu çevrenin kendi bağımsız politikası, gündemi yoktur. Her şeyiyle Kürt Milliyetçi harekete tabi hale gelmişlerdir.

Cephe'den öncelikle istedikleri, Kürt Milliyetçi Hareketini ve kendileri gibi Kürt Milliyetçilerinin kuyrukçularını eleştirmemeleridir. Devamında, Cephe'nin de kendileri gibi Kürt milliyetçi hareketin kuyrukçusu ve biat edeni olmasını istemektedirler.

Bunu açıktan ve doğrudan söyleyerek yapmıyorlar. Yalan-demagoji, çarpıtma ve karalama temel yöntemleri oluyor. Öyle ki anti-emperyalizm ve ulusal sorun konusunda Mahir Çayan'la Cephe'yi karşı karşıya getirmeye bile kalkışabilmişlerdir.

Şimdi Z. Ulusoy'un söylediklerine ve gerçeklere belli başlıklar altında kısacada olsa bakalım.

Biz Direnen Suriye Halkın Desteklemeye Devam Edeceğiz. Siz'de ABD Emperyalizminin Müttefiki, Karagücü Olmanın Övücüyle Yaşamaya Devam Edersiniz.

Z. Ulusoy yazısının giriş pasajında şunları yazmış-sormuş:

“Biz direnen Suriye'nin yanındayız” diyor Yürüyüş. Kim bu direnen Suriye? Esad rejimi, emperyalistlerle çelişkisi olsa da “yine de gericici bir diktatörlük. Bu rejimi desteklemek neden “Suriye Halkını Desteklemek” olsun? İşbirlikçi rejimlerden görece ayrı yanlarına bakarak, Esad rejimine verdiği desteği, Yürüyüş, Rojova halklarından neden esirgiliyor?” (syf.27)

Z. Ulusoy, Yürüyüş'ü, Esad kuyrukçusu ilan etmekten de geri kalmıyor. “Rojova Devrimi ve Yürüyüş'ün Esad Kuyrukçuluğu” alt başlığında şunları söylüyor: (syf. 36.37.38)

“Yürüyüş, Türk halkındaki sosyal şovenizmin ve Esad rejimini destekleme politikasının o denli esiridir ki; Rojova halklarının iktidarı ele geçirmesine devrim demeye dili varmıyor.

Ne devrimi, otorite boşluğunda iktidarı ele aldılar diyor.

Bir de Suriye'de üçüncü yol, ara yol olmayacağını, ya emperyalistler ve işbirliğindeki gericilerin savaşının ya da Esad rejiminin tarafında olunabileceğini söyleyerek (..)”

Z. Ulusoy devamında; “Arap halk ayaklanmalarını emperyalizmin güçlenmesindeki hareketler olarak gören Yürüyüş (..)” diyerek, artık herşeyiyle emperyalizmin bölge politikalarına hizmet ettiği kabul edilen ayaklanmaların halkların çıkarına olduğunu savunmaya devam ediyor.

Z. Ulusoy'un söylediklerinde, Cephe'ye yönelik ithamlarında bir yenilik yoktur. Olumsuz yanı gerçekler her şeyiyle ortaya serilmiş ve yaşanırken tekrarlanıyor olmasıdır. Bunun nedeni de açıktır.

Bunun nedeni; bu anlayış sahiplerinin ve peşinden gittikleri Kürt milliyetçilerinin emperyalizmin Ortadoğu politikalarında gönüllü yer almak istemeleri ve kendilerini kullandırmalarıdır. Yanlış olan bu noktaya gelmeleri ve işbirlikçilik noktasına gelmelerine neden olan çizgide ısrar etmeleridir. Ki, bu durum kendilerini emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin oyuncağı haline getirecektir.

SİYASİ VE İDEOLOJİK ÖNDERLİĞİNİ EMPERYALİZMİN YÜRÜTTÜĞÜ, UZLAŞMA, TAS-FİYE VE TESLİMİYETİN KARŞISINDA DURMAYA DEVAM EDECEĞİZ

EMPERYALİZMİN GÖNÜLLÜ KARA GÜCÜ OLANLAR HALKLARA KARŞI İŞLENEN SUÇLARIN SORUMLUSU OLURLAR

HALKA GÜVENMEYENLER, ML İNANMAYANLAR EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞAMAZLAR, TESLİMİYET ÖNCE BEYİNLERDE BAŞLAR.

BİZ EMPERYALİZME KARŞI, FAŞİZME KARŞI, TEK BAŞIMIZA OLSAK DA BAĞIMSIZLIKTAN VAZGEÇMEDİK, VAZGEÇMEYECEĞİZ.

DÜNADAKİ TEK ÖRGÜT DE OLSAK "KAHROL-SUN EMPERYALİZM", "KURTULUŞ DEVRİMDE, KURTULUŞ SOSYALİZMDE" DEMEYE DEVAM EDECEĞİZ

***(Dipnot Z. Ulusoy. TKP/ML kökenlidir. 12 Mart 1971 cuntası sonrası ilk ayrılığa TKP/ML Hareketi (Devrimci Halkın Birliği) saflarında yer almıştır.**

TKP/ML Hareketi ve MLKP yöneticilerinden olduğu iddiasıyla tutsaklıklar yaşamıştır. En son ESP Genel Başkanın Danışmanı ünvanıyla HDP'de görev yapmaktadır.

Kısacası, silahlı mücadeleyi temel alan ve zor yoluyla devrim anlayışından parlamenterizme ve PKK'ye tabi olmaya uzanan sürecin ve yine bu çevrenin Cephe'ye yönelik her türlü saldırısının da birinci dereceden sorumlularındandır) imzasıyla, “Yürüyüş'ün İnceltilmiş Şovenizmi” başlıklı bir yazı yayınlandı.

Polisin, MİT'in İşbirlikçileştirme Politikaları Çaresizliğidir!

DÜŞMANLA BU CEPHEDEN DE SAVAŞACAĞIZ

Ajanlaştırılan bir kişi, bütün rol yeteneğine rağmen, davranış biçimlerinde, üslubunda, yaşam biçiminde, psikolojisinde eskisi gibi olamaz.

İyi bir gözlemci olabilirsek, bir ajanın açık vermeden uzun süre kendini gizlemesi mümkün değildir. Kurallı ve ilkeli olmamız, örgüt güvenliği konusunda duyarlılığımızı geliştirmemiz, ajan faaliyetinin panzehiridir.

AKP iktidarının, oligarşinin on yıllardır yürüttüğü parayla insan satın alıp, ajanlaştırma, muhbirleştirme, yapamıyorsa korkutarak devrimciliği bıraktırma faaliyetlerini daha sık olarak yürütmeye başladığı görülüyor.

Oligarşi halka karşı savaşında neden parayla insan satın almaya çalışır?

Devrimcilik gönüllülük işidir. Devrimciler kimseye devrimci olması için para vermezler. Tersine devrimcilik fedakarlıktır. Halk, devrimcilik yapmak için büyük bedelleri göze alır.

Ama para almadan çalışan işbirlikçi yoktur. Çünkü işbirlikçiler halka düşmanlık yaparken, meşru bir iş yapmazlar. Gayrimeşru bir ticaret yürütürler, para karşılığında devrimcileri ihbar ederken, kişiliklerini, onurlarını satarlar. MİT, polis, parayla işbirlikçileştirmeyi hedeflediği kişilerin onurunu, kişiliğini satın almayı hedefliyor. Başarıyor mu? Milyonların içinde bir avuç işbirlikçi çıkarmakta bile zorlandıklarını söyleyebiliriz.

Neden? Çünkü, parayla insan satın almaya çalışmaları bile ideolojik zayıflıklarının, devrimin, devrimciliğin ideolojik gücünün ifadesidir.

İşbirlikçileştirme, ajanlaştırma faaliyeti yürütürken bile aslında

devrimin gücünü teslim ederek, devrimin propagandasına hizmet etmektedirler.

Düşman işbirlikçileştirme, ajanlaştırma, muhbirleştirme faaliyetlerini sadece satın alma metoduyla yapmıyor. Şantaj, tehdit, işkence ile; kaçırıp kaybetme ve öldürme korkusu ile işbirlikçileştirmeye çalışıyor. Bu konuda özellikle zayıf kişilikleri seçiyor. Zaafları kullanıyor. Zaafların üzerine giderek büyütme, böylece kişiyi teslimiyete ve onursuzlaşmaya sürüklemeye çalışıyor. Yani esasen değersizliği ve onursuzluğu kullanıyor. Korkak bir kişilik düşmanın kullanabileceği bir kişiliktir. Korkularına yenilen insan direnemez. Düşman bunu biliyor ve devrimcinin yüreğine korku salmaya çalışıyor. Özellikle mücadeleye yeni katılan ve ideolojik ve politik olarak zayıf olan insanları hedef alıyor.

Kişinin zayıflığını kullanan düşman, bu zayıflıktan yola çıkarak onurunu ve kişiliğini tamamen eline geçirmeye çalışıyor. Bunu bir kere başardı mı artık kişiyi istediği gibi kullanabilir. Çünkü kendisini onursuzlaştıranda kişilik namına hiçbir değer kalmaz. Bu nedenle işbirlikçilik aslında değersizleşmedir.

Hiç bir değer kalmaz. Çünkü; kişi bir kere kendini satmıştır.

Bütün kural ve önlemlerden öte, düşmanın bu konuda üstünlüğünü esas olarak yıkacak olan, **"polisin bizden üstün olmadığı"** anlayışını geliştirip, kendimize olan güveni pekiştirmeliyiz.

Kendimize olan güveni sağlamanın ana noktası, devrimci yaşam biçimini içselleştirmek, disipline etmek ve doğal davranış biçimini geliştirmektir.

Kişinin iyi niyet mi, kötü niyet mi beslediği şeklinde süren ahmakça bir tartılma, örgüt güvenliğini düşünmeme suçunu işlemeye götürür. İyi bir gözlemci olabilirsek, bir ajanın açık vermeden uzun süre kendini gizlemesi mümkün değildir. Kurallı ve ilkeli olmamız, örgüt güvenliği konusunda duyarlılığımızı geliştirme-miz, ajan faaliyetinin panzehiri olacaktır.

Satmış olması illa para alması demek değildir, işkence görmemek için, ölmek için, kendisine zarar gelmemesi için, yoldaşlarını, halkını satmıştır. Burada büyük bir değersizleşme ve kişiliksizleşme vardır. Bu noktadan sonra hiçbir halk değeri kalmaz. Kişilikteki ve düşüncedeki her şey geriye doğru işlemeye başlar. Burada artık tamamen kendi bencilliği söz konusudur. Kendinden başkasını düşünemez işbirlikçileşen. Sadece canının derdine düşer.

İşbirlikçileşen acizleşir. Onursuzlaşır. Kendine saygısı kalmaz. Artık bir hayvandan farksızlaşır. Onursuzlaşmak kişinin hayvanlaşmasıdır.

OLİGARŞİNİN ELİNDE YÜZBİNLERLE İFADE EDİLECEK SİLAHLI GÜÇ VAR AMA YETMİYOR AJANLAŞTIRMA FAALİYETİ YÜRÜTÜYOR. NEDEN?

Çünkü, oligarşi sadece devrimcilere karşı savaşmadığını biliyor. Halka karşı savaşıyor. 80 milyon halka karşı savaştıkları için ellerindeki yüzbinlerle ifade edilen silahlı güce rağmen kendilerini güvende hissedemiyorlar, ajanlar, muhbirler çıkarmaya çalışıyorlar. Başaramıyorlar. Halkın içinden gönüllü ajanlar bulamazlar. Halktan kimse, oligarşinin pis sömürücü düzeni için zorlama olmadan kendini kullandırmak istemez.

Bunun için para teklif ediyorlar, parayı zorla kabul ettirmeye çalışıyorlar. Yetmiyor, insanların özel yaşamlarına ait bilgilerle tehdit ediyorlar.

Yetmiyor, tehdit ediyor, korkutmaya çalışıyor. Devrimci mücadeleyi engelleyemeyen, savaşımızın gelişmesini engelleyemeyen, bizi uzlaşma ve teslimiyet çizgisine bir türlü çekemeyen oligarşi acizliğini işbirçileştirme ve ajanlaştırmayla kapatmaya çalışıyor. Bunu da yapamı-

yor.

Hareketimizin içine on yıllardır ciddi anlamda hiçbir ajan sızdıramamıştır. Tabi bunda işbirlikçilere karşı aldığımız tavır da belirleyicidir. İşbirlikçi ve ajanları ölümle cezalandırmamız sonucudur ki; kimse kolay kolay bu onursuzluğu kabul etmemektedir.

Kabul edenler ise artık onurunu ve kişiliğini yitirmiş kişilerdir ve halk içine çıkacak ne yüzleri ne de onurları kalmıştır.

İşte, faşizm böylesi pespaye bir yöntem izliyor. Kişiliksiz, onursuz insanlara bel bağlıyor. Neden çünkü savaşta bilgi çok önemlidir. Yüzbinlerce kişilik ordularınız olabilir, tank, top, uçaklarınız olabilir. Ancak bilginiz yoksa, bunları kullanamazsınız. Düşmanınız hakkında bilginiz yoksa, bir politika belirleyemezsiniz. İşte bu nedenle düşman içimize ajan sokmaya, işbirlikçileştirmeye çalışıyor. Böylece bizden bilgi almaya çalışıyor. Ne yapıyoruz, nasıl yapıyoruz, kimlerle yapıyoruz... Ne yaptığımız aslında ortada, halkı örgütleyip savaştırmaya çalışıyoruz. Bunu da bugüne kadar kimseden saklamadık, gizlemedik. Düşman bunu biliyor onun öğrenmek istediği nasıl yaptığımız ve kimlerle yaptığımızdır. Yani yöntemlerimizi çözmek istiyor. Bununla birlikte yöneticilerimizi hedef alıyor. Yöneticilerimize ulaşmak istiyor.

Uzun yıllardır hareketimizin merkezine ulaşma umduyla çabaladılar ancak bir türlü başaramadılar. Önderimize karşı özel birlikler oluşturup peşine taktılar ancak bir türlü ulaşamadılar.

Alt düzeydeki ilişkiler dışında, her hangi merkezi bir örgütlenmemiz içine sızmayı başaramadılar.

Bu da bizim ilkelerimizin gücünü ve ilkeli ve kurallı olduğumuzda düşmanı yenebileceğimizin göstergesidir.

İLKELİ VE KURALLI BİR YAŞAM İLE DÜŞMANIN İŞBİRLİKÇİLEŞTİRME AJANLAŞTIRMA FAALİYETLERİNİ BOŞA ÇIKARMAK MÜMKÜNDÜR

Ajanlaştırma ve işbirlikçileştirme düşmanın silahlı mücadele karşısındaki zayıflığının kanıtıdır. Yukarıda da söylediğimiz gibi alt düzeyde bir kaç ilişki dışında hiçbir merkezi örgütlenmemize sızmayı başaramamıştır düşman. Ya da hiçbir ajan örgütümüzün merkezi ilişkilerine girememiştir.

İşte bu bizim ilkelerimiz ve kurallarımız sayesinde.

Bir örgüt ne kadar çok ilkeli ve kurallı olursa savaşma gücü o kadar artar. Bu temel ilke her anlamda geçerli

olduğu gibi güvenlik anlamında da geçerlidir. İlke ve kurallarımız bizi düşmanın saldırılarına karşı koruyacağı gibi, ajan ve işbirlikçiye karşı da korur. Çünkü bir ajan, bir işbirlikçi ilkeli ve kurallı bir yaşam sürdürmez.

Bir yerlerde mutlaka açık verecek, kendini gösterecektir.

-Her şeyden önce ajan ve işbirlikçi bencildir. Kendinden başka, isteklerinden başka hiçbir şeye değer vermez. Sadece kendini düşünür. Zorluklara katlanamaz çünkü zaten bu nedenle düşmanın bu politikasına teslim olmuştur.

-Yoldaşlık sevgisi bilmez, yoldaşça davranamaz. Yaklaşımlarında sahtelik okunur.

-Herhangi bir konuda fedakarlık yapamaz, böyle bir gücü yoktur.

-Meraklı olur, herşeyi öğrenmek, bilmek ister. Böylece de dikkatleri üzerine toplar. Her meraklı kişi elbette işbirlikçi değildir ancak, bir işbirlikçi merak etmek ve öğrenmek zorundadır. Çünkü sahiplerine bilgi vermesi gerekir ki, sahipleri onu beslesin. Aksi taktirde faşizm kimseye değer vermez. İşine yaramadığında kaldırıp atar bir kenara. Koskoca generallerini, müdürlerini, MİT'çilerini gözünün yaşına bakmadan savurup atıyor, bir işbirlikçiye, muhbir ve ajana kimse değer vermez. Çünkü yapılan işin doğası gereği ortada bir değersizleşme söz konusudur.

-Bir ajan veya işbirlikçi işi gereği düşmana bilgi vermek zorundadır. Bunu ya telefon aracılığıyla, ya internet vb iletişim araçlarıyla veya yüz yüze görüşerek yapacaktır. Tabi bulunduğu ortama dinleme cihazı vb. de koyması ihtimaller arasındadır.

-Yemesinden içmesine sadece kendini düşünür, yanındakilerin ihtiyaçlarıyla ilgilenmez.

-Paraya gereğinden fazla değer verir. Para devrimci ilişkiler içinde işlerimizi yürütebilmek için gerekli olan bir faaliyettir. Devrimcilikte kişisel para kullanımı yoktur. İhtiyaçlar belirlenir ve buna göre harcama yapılır.

-Ailesini görme vb gerekçelerle ortadan belli zamanlarda kaybolma vb yaşanabilir.

-Gözetli durumunda özel muamele görebilir veya sürekli herkesin gözetline alındığı durumlar yaşanır ancak o bir şekilde bundan kurtulur vb. daha bir çok ihtimal olabilir. Bu ihtimallerin hiçbirisi tek başına bir işbirlikçilik veya ajanlığın kanıtı değildir, ancak bu gibi durumlar dikkatimizi çekmelidir.

Tabi esas olan ve belirleyici olan ilke ve kurallarımızdır. İlkeli ve kurallı bir yaşamın yürütüldüğü bir alanda veya birimde bir ajan veya işbirlikçi uzun süre barınamaz.

Çünkü ilke ve kurallar devrimcilikte gönüllü olmayan birisinin hayata geçiremeyeceği kadar güçlü ve katıdır. Evet kurallarımız yer yer katıdır ve öyle de olmak zorundadır. Kimsenin de bundan yakınmaya hakkı yoktur. Çünkü ilkeli ve kurallı bir yaşam, katliamlara, tutuklamalara, işkencelere neden olan bir savaş gerekliliği içinde, örgütümüzün can damarıdır. Bunu bilince çıkarmalıyız. Düşmanın ajan ve işbirlikçilik faaliyetine karşı en temel mücadele yöntemlerimizden birisidir ilkelerimiz ve kurallarımız.

Her Cepheli, her kadro, her savaşçı, her komutan ve yönetici, ilkelerimizi ve kurallarımızı uygulamak ve uygulatmakla görevlidir. Bu bir duyarlılık soronudur da aynı zamanda. Örgütümüzü, değerlerimizi sahiplenme meselesidir. Sahiplenmek değer vermektir, değer vermek korumaktır. Korumalıyız. Yoldaşlarımızı, örgütlenmelerimizi, örgütümüzü, şehitlerimizin canları ve kanlarıyla yarattıkları örgütümüzü korumak hepimizin görevi ve sorumluluğudur. Bu sorumluluk tek başına hareketin üzerine bırakılamaz. Düşmanın ajanlaştırma ve işbirlikçileştirme faaliyetine karşı mücadele sorumluluğu tek başına hareketin merkezi sorumluluğu değildir. Esas olarak alanlardaki, bölgelerdeki faaliyetlerimiz içinde, en basit olanından en karmaşık olanına faaliyetlerimiz içinde yer alan tüm Cephelilerin görevidir. Tabi kadro ve yöneticiler ayrıca sorumluluk duymalıdır. Sorumluluk değer vermektir. Mücadeleye değer veren herkes ilkele-
rimizi ve kurallarımızı coşku ve kararlılıkla uygulayacaktır.

İÇ DÜŞMANA KARŞI KARARLILIK- LA SAVAŞMALIYIZ

İç düşman bizim zaaflarımızdır. Zaaflarımız hatalar yapmamıza ve düşman saldırıları karşısında açıklar vermemize neden olur. Yani düşmana hizmet eder. Bu nedenle iç düşman diyoruz.

Nedir Zaaf; biz her şeyi Halk, Devrim ve Örgüt çıkarları nezdinde değerlendiririz. Bizim çıkarımıza

Ayrıca ajanlaştırılan bir kişi, bütün rol yeteneğine rağmen, davranış biçimlerinde, üslubunda, yaşam biçiminde, psikolojisinde eskisi gibi olamaz. Kadro ve taraftarlarımızı her yönleriyle tanı, yakından ilgilenmeyi kural edinirsek, bu değişimleri görmememiz mümkün değildir.

Kişinin zayıflığını kullanan düşman, bu zayıflıktan yola çıkarak onurunu ve kişiliğini tamamen eline geçirmeye çalışıyor. Bunu bir kere başardımı artık kişiyi istediği gibi kullanabilir. Çünkü kendisini onursuzlaştıran da kişilik namına hiçbir değer kalmaz. Bu nedenle işbirlikçilik aslında değersizleşmedir.

olmayan, bize yarar sağlamayan her şey düşmana yarar. Böyle baktığımızda devrimci olmayan herşey, devrime hizmet etmeyen, halkın çıkarlarına hizmet etmeyen, örgüte hizmet etmeyen herşey bize düşmandır diye baka-
cağız.

Tembellik, umursamazlık, boşvermişlik, kendiliğindencilik, bencillik, sıradanlık, programsızlık, liberallik, kendi başına buyruklu, örgüt bilincinden yoksunluk, örgütsüz dağınık bir yaşam işbirlikçiliğin ve ajanlığın yaşaması için uygun ortamları sağlar. Bu nedenle bunlar bizim iç düşmanlarımızdır. Tüm zaaflarımıza bu gözle bakmak zorundayız.

Düşmanla olan savaşı kazanabilmemiz bir yerde buna bağlıdır. Çünkü düşmanın politikalarını boşa çıkarmak, düşmanı çaresiz bırakmak düşmana karşı kazanılan küçük zaferlerden birisidir. Nihai zafer binlerce küçük zaferler sonucu elde edilecektir. Zaferlerimizi her alanda çoğaltmayı ve düşmanın yenilgilerini artırmayı hedeflemeliyiz.

İç düşmanla savaşta kararlı olmak zorundayız. Bırakacağımız bir boşluk, kararsızlık zaaflarımızın atağa geçerek gelişmesine ve zamanla bizi teslim almasına dönüşür. Bir zaaf ortaya çıktıktan sonra ne kadar erken savaşılsa, onu yenmesi o kadar hızlı ve kolay olur. Zaaflar zaman içinde pekiştikçe, bir alışkanlık haline alır ki, alışkanlık haline gelen bir zaafla mücadele etmek gerçekten çok daha zordur ve daha çok emek ve zaman alacaktır. Oysa biz emeğimizi ve enerjimizi, zamanımızı esas olarak dış düşmanla olan savaşımıza harcamalıyız.

Bunun için; **KENDİMİZLE OLAN SAVAŞI KAZANMALIYIZ.** Bu her Cepheli için, konumu ve görevi ne olursa olsun ertelenemez ve vazgeçilemez bir görevdir. Çünkü sadece işbirlikçi ve ajanlara karşı değil, savaşımızın gelişimi açısından son derece yaşamsal öneme sahip bir konu ve sorumluluktur.

Bir Cepheli görev ve sorumluluktan asla kaçmaz. İç düşmanı yenmek de her Cephelinin öncelikli görev ve sorumluluklarındandır.

AJAN VE İŞBİRLİKÇİLEŞTİRME FAALİYETİ PSİKOLOJİK SAVAŞIN ARAÇLARIDIR

Savaşın en güçlü araçlarından birisi moraldir. Düşman saldırılarını çoğunlukla bizi moralsizleştirmek için yoğunlaştırır. Katletmesinin de, tutuklamasının da, işkence yapmasının da, kurumlarımıza sistematik bir şekilde baskınlar yapmasının da, içimize ajan ve işbirlikçi yerleştirmeye çalışmasının da nedeni bizi

moralsizleştirmektir.

Çünkü moralsiz bir savaş yürütülemez. Moral savaşımızın en önemli silahıdır. Düşman bunu biliyor. Tüm olanaksızlıklara ve zorluklara rağmen, düşmanın en önemli karargahlarına yönelik eylemler yapıyoruz.

Tek başımıza tam 7 yıl direndik. 122 şehit verdik. ABD emperyalizmi "7 yıl bir direniş olur mu" diyerek direnişin gücünü belirtiyordu. Bu nedenle bizi "yokedilmesi gereken örgüt" olarak ilan ettiler. Biz moralimiz ile savaşıyoruz. Bunu düşman çok iyi biliyor. Bu nedenle de moral değerlerimize yöneltiyor savaşını.

Ajan ve işbirlikçi faaliyeti esas olarak morallerimizi bozma faaliyetidir. Bu nedenle sürekli haberlerde, tv programlarında, gazetelerde, "DHKP-C'yi dış güçler yönetiyor", "İçlerinde ajan var, mit var". "Zaten attıkları bombalar patlamıyor, silahları eski" vb. söylemlerle bir güvensizlik ve moralsizlik yaratmak istiyor. Zaman zaman kimi oportünist sol örgütler ve Kürt Milliyetçi Hareket de bu söylemlere sarılarak, kendi cephelerinden düşmanın bu saldırılarına ortak oluyorlar.

Bu durumda biz her koşulda moralimizi koruyacağız. Moralimizi korumanın yolu düşmanın saldırılarına karşı ideolojik mücadele yürütmektir. Düşmanın her söylediğinin tersini düşüneceğiz. Çünkü ahlaksızlığı ve yalanı karakter edinmiş bir düşmanla savaşıyoruz. Her söylediğinde bir çarpıklık ve yalan vardır diye düşüneceğiz. Tabi böyle düşünmek yetmez, halkımızın da böyle düşünmesini sağlamak zorundayız. Çünkü düşmanın psikolojik saldırılarının esas hedefi halkımızdır. Halkımızda bize karşı güvensizlik yaratmak istiyor düşman. Bu nedenle ideolojik mücadeleyi halka taşımamızdır. Halk anlamaz diye bakmak çarpıklıktır. Halkımız anlar, yeter ki biz onun diliyle konuşmasını bilelim.

FAŞİZMİ SAVAŞIN BU ALANINDA DA YENİLGİYE UĞRATACAĞIZ

Faşizmin, ajan ve işbirlikçileştirme faaliyetini de savaşın bir cephesi olduğu gerçeğiyle ele alıyoruz. Bunun

için, tüm yoldaşlarımızı ve halkı bu ajanlaştırma, muhbirleştirme faaliyetine karşı bilinçlendirmeli, bu cephede düşmanla savaşta kendine güvenle, meşruluk bilinciyle hareket etmesini sağlamalıyız.

Faşizm, insanların zayıflıklarını kullanmak istiyor.

Para vererek, bir zaafi körüklemeye, onu kullanmaya çalışıyor.

Yetmiyor, yalnız bırakıp, korkutarak teslim almak istiyor.

Halktan kimseyi oligarşinin MİT'iyle, İT'iyle yalnız bırakmayacağız. Gerekirse, faşizmin hedef aldığı insanlarımızın her gün yanında kalacağız. Faşizm, güçsüzdür, zayıftır. Biz halk olmanın gücüne sahibiz, biz devrimci olmanın ideolojik, moral gücüne sahibiz. Bu güçle faşizmin tehditlerini, korkutma çabalarını boşa çıkaracağız.

Kendimizi, yoldaşlarımızı, kitlemizi bu saldırılar karşısında güçlendirmek için iç seminerler yapacak, saflarımızı ideolojik eğitimle daha da güçlendireceğiz.

Ancak tabiki sorunun temeline inmeliyiz. İnsanlarımızı bu konuda eğitmeliyiz. Halkımızı eğitmeliyiz. İşbirlikçiliğin, muhbirlik va ajanlığın, ahlaksızlık, onursuzluk, namussuzluk olduğunu bilinçlere kazımalıyız. Ayrıca düşmanın bu faaliyetine karşı nasıl mücadele edeceğiz konusunda insanlarımızı eğitmeliyiz. Eğitmek bilinç yaratmaktır. Bilinç bir sahiplenmeyi ortaya çıkar-maktır. İnsanlarımızın sahiplenme duygusu çok gelişkindir aslında. Mesele bir biliç yaratmakta, sorunu ortaklaştırmaktadır. Halkı katmaktadır esas mesele. Halkı her türlü sorunumuza ortak etmekten çekinmemeliyiz. Çünkü her türlü sorunun çözümü halkta vardır. Halk bir devrimciyle, ajan ve işbirlikçiye bir birinden ayırt etmesini bilir. Halka güvenmeliyiz.

Tabi bu konuda yine ilkeli olmamız gereken mesele, bir hatadan, bir zaaftan yola çıkarak, tek başına bu nedenlerden dolayı kimse hakkında bir şüphe oluşturmamaktır. Şüphe güveni yıkar. Hayır güveni yıkmamalıyız. Bilimsel şüpheyile devam edeceğiz. Bilimsel şüphecilik güvene dayanır. Her insanımıza güveniriz, ancak ilke ve kuralların ihlal edilmesine de izin vermeyiz. İlkesizlik ve kuralsızlıklarla mücadele ederiz. Faşizmin ajan ve işbirlikçilik faaliyetini de savaşın bir alanı olarak görerek, bu alanda da savaşağız. Bu nedenle silahlanacağız. İlke ve kurallarımız bu savaşdaki silahlarımızdır.

DIŞARIDAN SIZDIRILAN BİR AJANI NASIL TESPİT EDECEĞİZ?

-Bir hain, faaliyeti sırasında mutlaka yalana başvurmak

zorundadır. Her aşamada bir sorgulayıcılık, ayrıntıları akılda tutma ve hafızalar bu konuda devrimcilere yardımcı olacaktır.

-Bir hain mutlaka düzenli ya da düzensiz periyotlarla düşmanla görüşmek zorundadır. Bunu ortaya çıkartabilmenin yolu hainin kendini örgütün denetimi dışında hissettirdiği anları denetim altına almaktır. Bu yerine göre çeşitli zarflar atmaktan, takip'e kadar çok geniş çerçevede düşünülebilir.

-Hain, paraya ve mala karşı zaaflıdır. Bir yandan bu işi yaparken diğer yandan kendi özel yaşamını kurumlaştırmak, aldığı paraları yemek isteyecektir. Bu anlamda onun yaşamındaki, harcamalarındaki, zevklerindeki, eğitimlerindeki değişiklikleri farketme, sorgulama, arama vb. bir çok yöntem kullanılarak ipuçlarının yakalanması mümkündür.

-Bir hain ahlaki olarak çürümüştür. Ve bu çürümüşlüğünü çevresine yaymak, kural dışı ilişkilere girmek, çevresindekileri de bu ilişkilere sokmak, dejenere etmek ve böylelikle çevresinde bir "susunlar" ve "suç ortakları" çemberi oluşturmak ister. Bunu anlamamanın yolu da temel olarak hayatın her anının takibi ve izlenmesidir. O olmasa bile çevresinde bu işlere bulaştırılanlar ayrıntıda mutlaka bu çürümenin belirtilerini gösterecektir. Ama esas olarak da, onunla ilişkideki insanlar zaafların "suç ortağı" olmayı reddedecek sağlamlıktaysalar onun bu çabası hemen fark edilecektir.

-Hain, rol yapmak zorundadır. Bu noktada akıldan çıkarılmaması gereken "hiç kimsenin gerçeğin kendisini aynen taklit edemeyeceği"dir. Hain, her kılığa girebilir ama gerçek ve saf bir kişiliğin, inançlı, özverili bir devrimcinin tüm özelliklerini gösteremez. Doğru bir gözlem

Esas olan ve belirleyici olan ilke ve kurallarımızdır. İlkeli ve kurallı bir yaşamın yürütüldüğü bir alanda veya birimde bir ajan veya işbirlikçi uzun süre barınamaz. Çünkü ilke ve kurallar devrimcilikte gönüllü olmayan birisinin hayata geçiremeyeceği kadar güçlü ve katıdır. Evet kurallarımız yer yer katıdır ve öyle de olmak zorundadır. Kimsenin de bundan yakınmaya hakkı yoktur. Çünkü ilkeli ve kurallı bir yaşam, katliamlara, tutuklamalara, işkencelere neden olan bir savaş gerkliliği içinde, örgütümüzün can damarıdır.

Hainleşme, itiraf dahil her şeyiyle sabit olduktan sonra ise Parti-Cephe'nin gerekli mekanizmalarının onayıyla gereken yapılmalıdır.

Bütün bu anlatılanların, sıralanan önlemlerin ışığında şunun altını özellikle çizmeliyiz; sorun herkese kuşkucu, her zaman şüpheyle bakmak değildir. Tersine güvensizliğin, kuşkuculuğun böylesi tam da oligarşinin yaratmak istediği ortamdır.

Sorun, düşmanı küçümsemeden, bu tür ajan faaliyetleri de olabileceğini bilerek, aşırı kendine güven yanılgısına düşmeden, ajan faaliyetine karşı sürekli tetikte ve uyanık olabilmektir. Kuşkuculuk bu çerçevede yerinde ve gereklidir.

ve sağlıklı bir analiz, herkesi her an bir sorgu sürecinin içinde tutmak, eleştiri ve özeleştirme gibi olgular bu konuda panzehirdir. Ajan, üste karşı hep kurallı ve ilkeli gözükürken asta karşı aksi bir tavır içindedir. Kendini daha rahat hissettiğinden daha fazla iz bırakır. Aşağıdan yukarı denetim, alttan rapor alma sistemi, işleyişin, yapılan işlerin bir de bu pencereden sorgulanması ve gözlemlenmesi bir çok şeyi çözebilir.

-Hain, kendini ajanlaştıranlar tarafından sürekli daha üst görevlere hazırlanır.

Bunun için yapması gereken üstten insanları uygun senaryolarla polise vermek ve kendini suçlu duruma düşürecek izleri imha etmektir. Bunu anlamının yolu, operasyon süreçlerinin ertesinde ilişkileri kesinlikle askıya almak, “şu olamaz, o yapmamıştır” gibi olayı kişiselleştirmemek, akla gelebilecek her önlemi alarak, düşmanın bilmesi muhtemel bütün ilişkileri keserek operasyonu soruşturmadır. Ve operasyon tam bir aydınlığa kavuşmadan ilişkiye girmemektir. Olay, bilimsel tarzda bir şüphencilik ve tam bir Parti disiplini içinde, soyut-feodal güven yaklaşımlarının dışında değerlendirilmeli ve güven olayı Parti'ye güven, kurallara güven, önlemlere güven üzerinde şekillenmelidir.

-Bir hain, çeşitli şekillerde ama hep ilgisiz tarzda ağzımızdan bilgi almak ister. Bunu önlemenin yolu esas olarak gereksiz bilgileri vermemek, yoldaşlar arasında yoldaşlık ilişkisi dışında ilişkiler geliştirmemek, gevezelik etmemek, bu tip “masum” soruların niye sorulduğunu düşünmektir.

- Bir hain, kendini kabul ettirmek için azami çaba içinde olur. Ve bu çaba bazan öyle abartılı bir hal alır ki, bazen “asalım, keselim” keskinliği içinde, bazen “atalım, cezalandıralım” sekterliği içinde sırtır. Bu anlamıyla bu tip hırslı kişilikler gözetim altında tutulmalı, hırsın, tutkunun nedenleri, bütün ilişkiler ve gözlemler sağlıklı bir şekilde masaya yatırılarak değerlendirilmelidir. Bu değerlendirmeler alttan ve üstten ilişkide olduğu tüm unsurlardan alınmalıdır. Böyle yapıldığı taktirde tutarsızlıklar, davranış değişiklikleri, anormallikler;

keskinliklerin, sekterliklerin ya da liberalliklerin kökenleri çok daha net olarak ortaya çıkabilecektir.

- Bir hain, yerli yersiz çıkışlarıyla, önerileriyle, yer yer verdiği istihbaratlarla bizi provakatif eylemlere, provakatif hedeflere zorlayabilir. Bunu anlamının yolu hiç bir zaman duygusal davranmamak, bu tip önerileri, onun yönlendirmelerinin dışında, eylemin siyasi koşullara, örgütsel durumumuza, devrimci eylem ilkelerimize uygun olup olmadığıyla birlikte ele alarak değerlendirmek ve bir yere yerleştirmektir.

-Düşman, ajanını her zaman basamakları hızla çıkıp bir yerlere ulaşması yönünde değil de daha uzun süreli amaçlar için de görevlendirebilir. Bu da akıldan çıkarılmamalıdır. Bu yüzden belli bir yöneme takılıp farklı tipte çalışma tarzlarının da olabileceğini unutmamak gerekir. Disiplin ve ilkeli davranış tarzını örgütün bütün bünyesine giderek artan oranda hakim kılmak bu tip çalışmaların da önünü tıkayacak asıl önlemimizdir.

-Her yeni unsurun ona referans olan unsurla birlikte gözlemlenmesi, eğer şüphe varsa birbirinden yalıtılması da önemlidir.

Buna bağlı olarak bahsedilmesi gereken bir konu, bir süreçte örgüt içinde olan ama ayrılıp bir süre aramızda bulunmayan unsurların tekrar örgüte dönme istekleridir. Böylesi durumlarda bu kişilerin bilinmeyen yılları büyük bir özenle öğrenilmeli, bu zamanlarda neler yaptığı, ne gibi ilişkilere girdiği bütün ayrıntılarıyla öğrenilmelidir. Bu yapılmaksızın asla yeni ilişki geliştirilmemelidir. Polis, özellikle mücadeleyi bırakan unsurları bu temelde değerlendirmek yönünde politikalara da sahiptir. Bu asla akıldan çıkarılmamalıdır.

İÇERİDEN SIZDIRILAN BİR AJANI NASIL TESPİT EDECEĞİZ?

“İçerden” sızdırma, düşmanın ele geçen bir devrimciyi hainleştirmesidir. Ve bu yöntem, düşmanın diğerine göre çok daha fazla tercih ettiği bir yöntemdir.

Düşman ele geçirdiği devrimcinin çeşitli zaaflarından faydalanarak onu ajanlaştırtıp aramıza sızdırabilir.

Tarihimizde bu yöntemle aramıza sızdırılan unsurlara ve ortaya çıkarılıp cezalandırılışına tanık olmuşuzdur. Hilal Fusun Ünlü, Salih Karacan, Latife Karaman ilk elde akla gelebilecek kişiliklerdir.

Düşman, takip, izleme vb. yöntemlerle ele geçirdiği devrimciyi işkence ve çeşitli zaaflardan faydalanma yoluyla ajanlaştırıp hiç gözaltına alma kaydı göstermeden tekrar aramıza katabilir. Bir diğer yöntem ise gözaltına almak, ifade verdiği halde vermemiş göstermek, serbest bıraktırmak; ya da tutuklamak ama yine de çeşitli yöntemlerle zayıf kişilikli unsurlarla anlaşarak işbirliğini sürdürmektir. Kısacası düşmanın profesyonel olduğunu ve her türlü yöntemi kullanabileceğini bilmek lazımdır. Kişinin gözaltına alınıp alınmadığının deşifre edilmesi ya da tutuklanması ve hatta “kayıp” olması dahil hiç bir yöntem “kesin” değildir. Bunların hiç biri tek başına kişinin temiz olduğunun işareti olamaz. Sadece ifade vermemiş olmak, tutuklanmış olmak gibi nedenlerle kişi gerçek anlamıyla temiz sayılamaz. Bunlar, görüntü de olabilir, ajanlaştırma ve sızmanın araçları da olabilir. Her gözaltı süreci, her ifade -ya da vermeme- ancak örgütün kendi soruşturmasıyla kesin olarak netleştirilmelidir. Kimse bu ve benzeri soruşturmaları bir güven-güvensizlik meselesi olarak algılamamak zorundadır.

Gözaltına alındığı belgelere geçirilen ve tutuklanan ya da serbest bırakılan herkes cezaevinde ya da dışarıda ilişkiler içine sokulmadan evvel kesinlikle gözetim altında tutulmalı; olayın öncesi ve sonrası tam ve etraflı bir sorgudan geçirilmeden ve hareket tarafından durumu onaylanmadan ilişki içine sokulmamalıdır.

Gözaltından serbest bırakılan tüm insanlarımızın da davranışları ve ilişkileri denetim altında tutulmalı ve davranış değişiklikleri olup olmadığı gözlenmelidir.

Resmi belgeler, kişilerin ifade verip vermediği ve anlattıkları hiç bir zaman tek başına bizim ikna olmamıza yetmemelidir. Belge denilen şey yine son tahlilde polisin elinden çıkmış belgedir. Anlatımlarının ise gerçek olup olmadığına ancak pratiğin kendisi cevap verir. Kuşkusuz bunlar bir yere kadar bir şey ifade eder ancak olayın doğru olup olmadığı, kişinin düşman yönlendirmesi altında olup olmadığına karar verilebilmesi için yeterli veri değildir, olamaz. Yine burada eklenmesi gereken bir durum, kişinin bütün samimiyetiyle yaptığını devrime itiraf etmesidir. Bu davranış, bu “masumiyet” bile tek başına o kişinin hiç bir incelemeye tabi tutulmaksızın ilişkilere sokulabilmesi için yeterli değildir, olamaz. Önemli olan somut veriler ve izlemedir.

Bu tip unsurlar ister içerde ister dışarıda başlangıçta hep geçmişten çok farklı olmayan bir tablo çizmeye çabalarlar. Zaman içinde de “geçmişten ders çıkartmış, kini artmış” bir tablo içine girip daha aktifleşmesi, “geçmiş aşan” bir görüntü sunmaları söz konusu

olabilir. Dışarıdan sızdırılan profesyonel unsurlar ile poliste ajanlaştırılan bu tip unsurları nasıl açığa çıkartacağımız, nasıl önlem alacağımız konularında çok büyük farklılıklar yoktur. Önemli olan ilkeli davranışları ve denetimi hayatın her alanına sokmak, Parti-Cephe’nin güvenliğini her şeyin önüne koymaktır. Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi düşmanla işbirliği yapan hiçbir unsur, denetimin dışına çıkamaz. Mutlaka açık verir. Hiç bir rol, gerçek hayatın kendisi kadar sade, net ve inandırıcı olamaz. Hiç bir oyuncu da oyununu sonsuza kadar sürdüremez. Her kılığa girer, uzun süre sabredebilir ama mutlaka açık verir.

Konu ince ve dikkatli olunması gereken bir konudur. Düşmana yarayan davranış ve zaaflar ile düşmanın yönlendirmesi altındaki davranışlar ustalıklarla birbirinden ayırt edilebilmelidir. Suç, her yönüyle sabitlenmedikten sonra hiçbir şekilde itham yoluna gidilmemeli ve önlemler bu düşüncelerimize göre geliştirilmelidir.

Ama bir de konu belli bir boyuta gelip bütün oklar bir yeri gösterdikten sonra da süreç kendiliğindenciliğe terk edilmemeli ve denetim iyice yoğunlaştırılarak gerekirse takip vb. yollara başvuru, gerekirse de gözaltı yoluna gidilerek açığa çıkarma ve itiraf ettirme yolu izlenmelidir.

Hainleşme, itiraf dahil her şeyiyle sabit olduktan sonra ise Parti-Cephe’nin gerekli mekanizmalarının onayıyla gereken yapılmalıdır.

Bütün bu anlatılanların, sıralanan önlemlerin ışığında şunun altını özellikle çizmeliyiz; sorun herkese kuşkucu, her zaman şüpheyile bakmak değildir. Tersine güvensizliğin, kuşkuculuğun böylesi tam da oligarşinin yaratmak istediği ortamdır.

Sorun, düşmanı küçümsemekten, bu tür ajan faaliyetleri de olabileceğini bilerek, aşırı kendine güven yanılgısına düşmeden, ajan faaliyetine karşı sürekli tetikte ve uyanık

Ajan ve işbirlikçi faaliyeti esas olarak morallerimizi bozma faaliyetidir. Bu nedenle sürekli haberlerde, tv programlarında, gazetelerde, "DHKP-C'yi dış güçler yönetiyor", "İçlerinde ajan var, mit var". "Zaten attıkları bombalar patlamıyor, silahları eski" vb. söylemlerle bir güvensizlik ve moralsizlik yaratmak isityor. Zaman zaman kimi oportünist sol örgütler ve Kürt Milliyetçi Hareket de bu söylemlere sarılarak, kendi cephelelerinden düşmanın bu saldırılarına ortak oluyorlar.

Devrim, tüm halkın geleceğidir. Halkın geleceğine ihanet eden, kendine, ailesine, varsa çocuklarına ihanet etmiş, onların geleceğini üç kuruşa satmış demektir. Böylesi aşağılık bir konumu kabul edenlerin her türlü cezayı hakettikleri açıktır.

Faşizmden korkarak halkına, kendinin ve yakınlarının geleceğine ihanet edenler, halkın adaletinden de korkmalıdır. Faşizme kimse güvenmemelidir, faşizm insan yaşamına değer vermez, kullanır atar.

olabilmektir. Kuşkuculuk bu çerçevede yerinde ve gereklidir.

Düşmanın ajan faaliyetine karşı Parti ve Cephe bünyesinde güvenlik örgütlenmeleri olacaktır elbette. Ancak her kadromuz, savaşımlarımız, taraftarlarımız düşman faaliyetleri karşısında bir güvenlik örgütü üyesi gibi davranmak durumundadır. Bu noktada da ilke, kendi başımıza hareket etmemek, şüphelerimizi, kuşkularımızı, gözlemlerimizi hareketle paylaşmak, ajanın açığa çıkarılması için gerekli tüm girişimleri belli örgütsel işleyiş ve mekanizmalar içinde, belli kurallar çerçevesinde yürütmektir.

Örgütün güvenliği, herkesin kendi kafasına soruşturmalar, takipler yaptığı bir ortamla değil, her şeyin gerekli örgütsel mekanizmalar, örgütsel işleyiş kuralları ve hareketle paylaşım çerçevesinde yürütüldüğü bir çalışmayla sağlanır. Tersine yine düşmanın işine yarar, sızmaların önünü açar.

Hiçbir işbirlikçilik, hiçbir ajan faaliyeti sonsuza kadar gizli kalamaz.

Düşmanın en mükemmel senaryolarla gerçekleştirdiği sızmaların bile örgütümüz tarafından kısa sürede açığa çıkartılmış olması bunu göstermeye yeter. Ve yine bu çerçevede hiç bir ajanın, işbirlikçinin cezasız kalmayacağı da açıktır. Şunu bilmekte yarar vardır:

Düşmanın hiçbir sızma-ajan faaliyeti devrimi engelleyemez. Ama bu da olayın üzerine önemine denk düşen bir ciddiyetle gitmememiz anlamına gelmez.

Bu konularda her yoldaşımız düşmanın bütün bunlar dışında hangi yöntemleri kullanabileceği ve bunun ne gibi açıklar verebileceği konularında düşünmeli, varsa tecrübelerini örgüte iletmelidir.

Bu konuda düşünürken en sağlıklı yöntemlerden biri kendimizi onların yerine koymak ve öyle düşündürmektir. Kendi kendimize sorular sormak ve cevaplar vermektir.

FAŞİZMLE İŞBİRLİĞİ YAPMAK SUÇTUR HALKINI YOLDAŞLARINI SATMAK SUÇLARIN EN BÜYÜĞÜDÜR

Korkmak, canlıların kendilerini koruma güdüsü,

savunma duygusudur. Fakat, halk ve devrimcilerin daha güçlü duyguları da vardır. Yoldaşlık duygusu, halk sevgisi, vatan sevgisi. Onuru vardır halkın. Bunlar korkularından daha üstün duygulardır.

Devrim, tüm halkın geleceğidir. Halkın geleceğine ihanet eden, kendine, ailesine, varsa çocuklarına ihanet etmiş, onların geleceğini üç kuruşa satmış demektir. Böylesi aşağılık bir konumu kabul edenlerin her türlü cezayı hakettikleri açıktır.

Faşizmden korkarak halkına, kendinin ve yakınlarının geleceğine ihanet edenler, halkın adaletinden de korkmalıdır. Faşizme kimse güvenmemelidir, faşizm insan yaşamına değer vermez, kullanır atar. Çok sayıda ajanın ibret verici sonları bunu anlatmaya yeterlidir.

Faşizm devrimci mücadele tarihinde hiçbir zaman, ne imha, ne tutsak alma, ne de ajanlaştırma faaliyetleriyle devrimci hareketi yok edememiş, savaşın gelişimini durduramamıştır. Bundan sonra da bunu başaramayacaktır.

MİT, POLİS AJANLAŞTIRMA FAALİYETİ İLE KARŞILAŞTIĞIMIZDA NE YAPACAĞIZ?

-Bu konuda ilk yapılması gereken şey olayı örgütle, yoldaşlarımızla paylaşmaktır. Eğer düşmanın baskısından korkarak, durumu saklar yoldaşlarımızdan gizlersek, düşman bundan güç alarak üzerimize yoğunlaşacak ve korktuğumuzu düşünerek farklı yöntemlerle sonuç almaya gidecek, peşimizi bırakmayacaktır.

-Basın açıklaması yaparak sorunu halka taşınmalı ve düşmanın bu faaliyetini teşhir etmeliyiz. Bu ne sağlar? Polisin, MİT'in baskıyla sonuç alma ümidini kırmaya hizmet edecektir. Sorunu alenileştirmek, halkın ve açıklığın gücünü arkamıza almamızı sağlar. Bizi güçlendirir, gayri meşru durumda olan faşizmi zayıflatır, cüretini kırar.

Polislerin bir amacı da insanlar üzerinde şaibe yaratmaktır. Sorunu basın açıklaması ile alenileştirmek, polisin şaibe yaratma çabasını da boşa çıkaracak bir açıklığı sağlayacaktır.

- Toplu basın açıklaması hemen yapılamayan durumda, ajanlaştırma baskısına maruz kalan kişiler kendileri bir basın açıklaması hemen yazıp internete koyabilirler.

- Eğer tek başına kendini güvende hissetmeyen varsa, yoldaşları ile birlikte zaman geçirerek, bir süre yalnız kalmamaya dikkat edebilir. Ama bunu geçici çözüm olarak düşünmek ve asıl olarak faşizmin saldırılarına karşı kendimizi güçlendirmek gerekir.

- Olanagımız varsa işbirliği teklif eden alçağın fotoğrafını çekmeliyiz. fotoğrafı ile teşhir edebiliriz. Fotoğrafı yoksa tip tarifini ayrıntılı vermeliyiz.

- Avukatımıza gitmeli, "kendisini MİT'çi, polis olarak tanıtan şu tip tarifindeki bir kişi tarafından tehdit edilerek, ajanlık yapmaya zorlandım" çerçevesinde suç duyurusunda bulunmalıyız. Tehdit ederek ajanlık yapmaya zorlamak suçtur, biz haklı ve meşru durumdayız. Bu gerçeği güçlendiren, somutlayan bir adım olacaktır.

Aynı zamanda halkın gözünde ajanlaştırma

faaliyetini ve ajanlığı aşağılamalı, halk düşmanı yüzünü teşhir etmeli, suç olduğunu göstermeli.

- Eğer bir basın açıklaması yapamayacak durumdaysak, en yakınımızdaki ile sorunu paylaşabiliriz.

- Ajanlaştırma ve işbirlikçileştirme faaliyetine karşı duvar yazıları yazarak, halkı bilinçlendirebiliriz. Aynı şekilde bildiri yazıp dağıtabiliriz. Duvar yazılarımız, bildirilerimiz MİT'çinin, polisin, faşizmin teşhirine hizmet etmeli.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MUCADELE-MİZ!

HİÇBİR AJAN İŞBİRLİKÇİ FAALİYETİ SAVAŞI BÜYÜTMEMİZİN ÖNÜNE GEÇEMEZ!

HAKLI OLANIN ÖNÜNE GEÇİLEMEZ!

-Biz bu toprakların insanlarıyız dedi
pirimiz
Anadolu "can" dediğinde
"feda" demek töremizdir
Yok demedik ki hiçbir zaman
"Can" dedi Anadolu
"Feda" diye ünledi
Aynı anadan doğmadığımız
kardeşlerimiz
kardeşten ötelerimiz
Düğünümüz kuruldu cenk
meydanlarında
Döllendik cenk meydanlarında
akan yiğitlerin kanıyla
Alnımıza bağlı loğusa kuşağı
koydu adımızı umudun anaları
Şimdi sabırla kundak açarız
Ölen her hücremizden umuda
Direngen düşler doğururuz
doğurmadığımız evlatlarımıza
Son evlat en kıymetlisi olur derler
Son evladımızın adını
Özgürlük koyacak
Anadolu
Bizi bağrına bastığında...

**Gülnihal YILMAZ,
Fatma Tokay KÖSE**

Sadece düşlerinde yaşamıyorsun
Gerçek olsun
Gerçekliğiyle bulsun seni
Beklemiyorsun
Öyle bir dolup boşalan kaba benzemiyor
Duyguların
İstiyorsun
Bu sadece duygu da değil
Bekliyorsun
Hızla dolan kap gibi değil
“hızlı koşusu” değil
engelli, engeli
kum saati gibi
yavaş yavaş acıları biriktirip
dört dörtlük olmayı beklemeden
öyle mükemmel hayaller de kurmuyorsun
süslü cümlelerle bir mektup hazırlamak da geçmiyor
aklından
istiyorsun
bu öyle
sadece bir duygu da değil
gerçekten
bu o kadar kolay değil
etkilenip de
söylemiyorsun bunları
etkilemek istiyorsun ama
tarihte ezilenlerin varoluşunu
bir kere selam almak istiyorum
yolumun üzeri geçenlerden
bunlar arada hepsini bağlayan şey
velakin istiyorsun
sabır kum saati gibi
dünyadan kurtulmak için değil
“güneşe gidenler”in yanına gitmek için değil sadece
dünyayı kurtarmak da değil
ama kurtuluştaki yolun bir adım daha açılması için
gerek var bu cana
istiyorsun
sadece duygularınla değil
bilinçle,
kinle,
öfkeyle,
tarihle, bilimle
Şafakla, Ekremle

Duyguların da yok değil bunun içinde
Şafak’a sarılmayı da istiyorsun
İşte buna sabır yok
Buna diyecek bilimsel bir kelimen yok
Her şey olmuyor işte tastamam
Eksik, yarım çok tartışılabilirsin çok yönünle
Ama istiyorsun bu tamam
Netsin, inanıyorsun
Başarırsın biliyorsun
Eksik, yarım çok tartışılırsın çok yönünle
Bunlar tastamam
Dilinden gelmiyor
Sürekli Lenin, Marks istiyorsun
Lenin’i, Marks’ı biliyorsun
Biliyorum da anlatamıyorum diyorsun
Öğrenci gibi gerekli olanı yapmayı istiyorsun
Hemen olmuyor ya isteğin
Kumdan yapmaya başlıyorsun
Yüreğindeki silahı
Her kum tanesine ekliyorsun
İsteğinin bir nedenini
Kum saati de ne ki?
Her kum tanesinden acılarla kale yapıyorsun
Yüreğinde silah da tamam
Kaleye alıyorsun
En çok sevdiklerini
Çocukları
Umut dolu bakan gözleri
Söz verdiğin, yanına aldığın emanetleri
Şafak’la, Berna’yı da alıyorsun,
Yan yana düşülecek
İstiyorsun ki senin istediğinle
Bir de daha doysun çocuklar
Az biraz da azalsın sırtlanan yükler
Gurur dolu baksın gözler
Eğilmesin namerde ezilenler
İstemek de yetmiyor
İstiyorsun da bu başlı başına yetmiyor
İyi güzel diyorsun da
Yetmiyor
Bekliyor seni
Her gün isteğinle yandığın günler
İstiyorsun ya hani

İşte öyle yaşıyorsun
 İsteddiğin de bu işte senin
 İstiyorsun ya doysun aç olanlar
 İnsin sırtlardan ağırlıklar
 O zaman sen alacaksın o yükü
 İstiyorsun sen
 Budur olması gereken
 Senin de bunu yapman gerek
 Sadece duygu değil
 Duyguların hayatından da kopuk değil
 İstiyorsun ya
 Güneşe gidenlere yetismeyi hani
 Bir anda gitmiyor kimse oraya
 Bak Mahir olanlara
 Çayan olanlara
 Yoldur bu işte
 İstiyorsun ya
 Bu yolda gideceksin
 Yok başka oraya gidiş
 Sanma şimdi sen yolda hiç değilsin
 Yoldasın gidiyorsun
 Yoldasın ama niye beklersin
 Hani istiyorsun
 Hep diline getiriyorsun
 Sadece duygu değil
 Bilinç de var diyorsun
 O bilinçle gideceksin
 Bunları sana ben anlatmıyorum
 Sen bana söyletirsın
 Kıpır kıpır gülerken nasıl duracağını bilemezsin
 Duygun yoğun
 Coşkun, gülüşün anlatır
 Öfken hemen yapılacak eylemi bekler gibi
 Seni anlatan bir yazı var mı desen bilemezsin
 Bu coşkuyu, bu isteği
 Tarihten alırsın sen
 Sana bunları hissettiren
 Var olmadı bir anda hiçbir şey
 Yavaş yavaş vardı hep biriken
 Sen de bunları alırsın
 Ölümle, katliamları
 Biçimleriyle, isimleriyle değil
 İnsanlarımızı ölüm şekliyle hatırlarsın

Sen bunlarla sensin
 Bekleme hadi
 İsteddiğine git
 Her gün iste
 Daha fazla isteyerek
 Git onca şey bilirsin
 Senin istediğin bilmediğin bir şey değil
 Çocuğa bile sorsan
 Kolay şey değil
 Anlatırsın sen daha
 Yazar doldurursun çok sayfaları
 Hayal değil istediğin
 Hayal değil senden önce bunları isteyenler
 Ölüm gibi gerçek her biri
 İstiyorsun
 Ölümü yenmeyi
 O zaman koş hadi
 Yalnız değil
 Düz yollarda değil
 Her şey hali hazır değil
 Buna rağmen koş hadi
 O zaman istediğinde aş engellerini
 Yaşamın gerçekliği gibi
 Yani her an
 İsteddiğin olacak gibi
 Hazır olmasa da her şey
 Buna hazır kıta bekler gibi
 Gülüşünle, deyişinle
 Zor olanı sevinle,
 Söyle hadi istediğini
 Sen daha iyi bilirsin
 Bilemem deme tanırsın kendini
 Tanı kendini
 Her şekilde,
 Her şeyde,
 Her şeyiyle
 Hep söyle, göster istediğini
 Soyut mu bu
 Ölüm soyut mu
 Ölüm kadar somut
 Göster istediğini

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 460

Tarih: 5. 3.20166

HALKIN ADALETİNİN BİR FİSKESİ ZULMÜN KALESİNİ SARSTI

İKİ KADIN CEPHE SAVAŞÇISI ÇEVİK KUVVETİN BEYNİNİ TARADI

**İKİ MASUM KADINDILAR.
MASUMİYETLERİ HAKLILIKLARINDAN,
MEŞRULUKLARINDANDI!**

3 Mart 2016 tarihinde iki Cephe savaşçısı kadın Dilek Doğan'ın ve Yılmaz Öztürk'ün hesabını sormak için Bayrampaşa Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne silahlı ve el bombalı saldırı düzenledi.

“Şehrin göbeğinde, güpegündüz, çevik kuvvetin beynine, saldırı” diyor burjuva medya...

“DHKP-C bu cüreti nereden alıyor” diyor.

“Hani masumdular” diyor burjuva medya,

“Hani parasız eğitim istiyorlardı” diyor.

Evet masumlar.

Masumiyetlerini meşruluklarından ve haklılıklarından alıyorlar.

Dünyadaki en masum insanlardan ikisi Çiğdem ve Berna.

Evet parasız eğitim istediler. Vermediniz. Tutukladınız. Ömürlerinin yarısı kadar cezalar verdiniz. Okuldan attınız. Yetmedi.

Bu devlet İstanbul'un yoksul gecekondu mahallesinde, ailesinin evinde Dilek Doğan'ı öldürdü ve katilini tutuklamadı bile.

Bu devlet evinin yolunda, evine giderken Yılmaz'ı öldürdü.

Bu devlet dalga geçer gibi bir hafta sonra da elinde izin, onay, belge olmadan bu yoksul mahallenin evlerini yıktı. “Kaçakmış yapılar” En büyük kaçak yapı Ankara'da Cumhurbaşkanı'nın sarayı duruyor ama bu devlet halkın evlerini yıkıyor. Kimsenin sesi çıkmıyor.

Berna ve Çiğdem kuşanıyor silahlarını, bombalarını güpegündüz çevik kuvvetin beynine sıkıyor.

Ve Berna ile Çiğdem terörist oluyor, öyle mi?

Herkesle terörizmin ne olduğunu felsefesini, amacı-

nı, yöntemlerini, her şeyini tartışırız.

Ama devrimci eylemle, terörizmi aynı kefeye koyan kafa yapısının ne felsefeden, ne toplumlardan, ne bilimden, ne tarihten anladığı şüphelidir.

Tarihsel, bilimsel, politik olarak kim terörist şimdi? Evinde Dilek'i öldürenler mi, Yılmaz'ı evinin yolunda öldürenler mi, yoksa bu katliamı bu haksızlığı herkese duyurmak için eylem yapan Berna ve Çiğdem mi?

Dilek ve Yılmaz'ın öldürülmesi açık bir devlet katliamıdır. "Hayır katledemezsiniz" deyin bir kez de... Yok diyemezsiniz. Mahkemesine bile gelmezsiniz. Ailesi, yoldaşları o mahkemede işkence görürse, yerlerde sürüklenirse, annesi bile mahkeme salonuna alınmak istenmezse, en fazla otuz saniye haber olur tekellerin medyasında, o kadar. Öyle mi.. O kadar değil...

Gerçekleri yalancılardan değil, yaşayanlardan öğrenin.

Yalanları değil, olanları yazın.

En azından soru sorun. Dilek'i, Yılmaz'ı katleden hangi örgüt? Devlet örgütü değil mi?

"Terör" diyerek, "terörist" diyerek halkı örgütsüzleştirmeye çalışan tek örgüt tek güç olarak kalmaya çalışan **DEVLET ÖRGÜTÜDÜR.**

Halk örgütsüzleştirilsin ki her türlü baskı, yasak, dayatma rahatça uygulanabilsin.

Devlet katlederse devrimciler de bu katliamı teşhir eder, hesap sorar.

Bu kaçınılmaz sosyolojik, tarihsel, bilimsel bir sonuçtur.

Biz devrimciliğin demokrasi mücadelesi olduğunu biliriz.

On yıllardır haklar ve özgürlükler mücadelesinin önünde biz varız. Bunun bedellerini de ödüyoruz. Ve biz demokrasi istiyoruz.

Tabii biz halkın demokrasisini istiyoruz.

Devrimcilik kendi araçları ile meşruluğunu kabul ettirir.

Bu ülkenin sokakları dağları şehirleri yıllardır kan gölüne dönmüş, sokaklar dağlar yetmemiş

HAPİSHANELERİ KAN GÖLÜNE ÇEVİRMİŞLERDİR.

Size terör diye devrimcilerin eylemlerini öğretmişler.

Kullandığınız "terör" tanımı emperyalizm tarafından yapılmış terör tanımıdır.

Halkın, ulusal, sosyal kurtuluş savaşına "terörizm" demiştir emperyalistler.

Azgın kapitalist sömürü düzenine, adaletsizliğe baş-

kaldırıya, emperyalizme bağımlılığa karşı mücadeleyi "terörizm" diye adlandırmışlardır. Siz onları tekrar ediyorsunuz.

Bu düzeni **SAVUNUYORSANIZ** mesele yok ama değişmeli diyorsanız **NASIL?**

Bu soygun, katliam düzeni nasıl değişebilir.

Bu düzenin bir sömürü düzeni olduğunu katliamcı olduğunu bilenlerin bu gerçeği kabul edenlerin böyle bir sorun var bunu teşhir etmek ve değiştirmek gerekir... Nasıl? Bu sorunun cevabı halkın savaşıdır. Silahlı silahsız, yasal yasadışı... Zulüm varsa direniş de vardır. Direniş silahlı ve silahsız hangi yöntemi gerektiriyorsa bunun gereği yerine getirilmelidir. Bu ülkede işkence katliam yapanın yanına kar kalıyor mu, kalmıyor mu?

Mesele bu!

Halkın ve hakkın yanında olanların korkacağı tek terörist devlettir.

Direnmek zorundayız

Herkes direnmek zorundadır.

Direnmeyen ezilir.

Bu ülkede devrimcilik, devrimciler hak ve özgürlük mücadelesi **HER ZAMAN** olacaktır.

Devrimci- demokrat herkes bundan emin olmalı, kendisi de bu inancın bir parçası olmalıdır.

Bu uğurda ne yapılması gerekiyorsa yapacağız, yaparız.

Ölüm bir yudum adaletse onu kana kana içmesini de biliriz.

Devrimci mücadele tarihimiz sizin işkenceciliğinizin, tarihsel ve siyasal haksızlığınızın ve mağlubiyetinizin tarihidir.

Devrimci eylemlerimiz, devrimci şiddet eylemlerimiz sizin terörünüzün tarihidir.

Ve biz adaletsizliğe teslim olmayacağız. Adalet talebimizi teslim etmeyeceğiz.

Adalet beklemeyeceğiz.

Bu ülkede Cumhurbaşkanı bile "mahkeme kararını tanımiyorum" diyorsa, bu halk hangi mahkemeden adalet bekleyebilir.

Bu ülkede adalet ölüm karşılığında toplanıyor güneşten. Toplayacağız.

Bunca şehitlikten yenilmez bir hayat doğar. Doğurtacağız.

Gelecek gelenekle yaratılır. Yaratıyoruz.

Başkaldırıları kuraldır; baş verirler. Veriyoruz, vereceğiz.

Bu Eylem Hedefine Ulaşmıştır

İki kadın güpegündüz çevik kuvvetinin beynine silah sıkıyorsa bu güçlü bir eylemdir.

Eylem, tek başına, silahlı da olsa, roketatardan yüzlerce kiloluk bombaya kadar çok tahribat yaratan da olsa, onlarca ölü de olsa devrimci bir eylem değildir. Çünkü o SİSTEMLERİ DOKUMAYAN BİR EYLEMDİR. Bu sömürü düzenini yıkmaya yönelik bir eylem değildir. Bu sömürü düzenini yıkmak amaçlı olmayan her eylem UZLAŞMAK İÇİNDİR. Ne polis ne asker vura vura bitmez. Şu gerçek asla akıldan çıkarılmamalıdır; Silahlı eylemin niteliği-gücü siyasi muhtevastır.

Kurtuluş emperyalizmle ve oligarşi ile uzlaşarak kazanılmaz. Kurtuluş uzlaşmamaktır.

Biz Devrimciler;

Emperyalizme karşı bağımsızlık,

Faşizme karşı demokrasi,

Kapitalizme karşı sosyalizm için savaşıyoruz.

Bu savaşta ölümü göze alıyoruz. Ölüyoruz.

Ne yalnız başına silahlı mücadele, ne de silahlı mücadele dışındaki yöntemler, kitleleri kalıcı anlamda örgütleyemez.

Silahlı savaş, irili ufaklı, büyük-küçük birçok alan ve bölgede, halk kitlelerinin olduğu her yerde, yasal-yasadışı, demokratik, ideolojik, kültürel birçok mücadele biçiminin her sınıf ve tabakada, hemen her bölgede çok farklı biçimlerde ve uzun sürede hayata geçirilmesi sonucu ortaya çıkar.

Küçük-büyük, yasal-yasadışı her türlü çalışmanın esas amacı, silahlı savaş için kitleleri örgütlemektir.

BU EYLEM HEDEFİNE ULAŞMIŞTIR

İstanbul Emniyet Müdürü halktan yardım istemiştir. Halkın polisi sahiplenmesini istemiştir. İki kadın savaşçı çevik kuvvetin beynini tarayınca o ilin Valisi halka “polisi sahiplenin” diyor. Çünkü eylemimiz haklıdır, çünkü eylemimiz meşrudur. Vali çaresizdir, polis suçludur. Emniyet Müdürü’nün çağrısı yetmedi, gece de trafik müdürleri çağrı yaptı, çakar ışıklarınızı söndürün, terörist saldırılar var. Çünkü halk çocukları pusuya yatmış bekliyorlar hesap sormak için. Sokaklar, caddeler onların. Gün gece onların.

Eylem anında el bombalarının ikisi patlamamış, ama ikisi savaşçılarımız kuşatıldığında patladı. Bilmiyoruz neden patlamamış, o bombaları biz imal etmedik. Ama savaşma, direnme, haklılık, meşruluk, adalet, hesap sorma geleneğini biz yarattık. Biz yaptık.

Silahımız yoktur bulacağız.

Bize kimse uçaklardan silah atmıyor.

Bize kimse havaalanları kurup silah vermiyor.

Ve kimse tarihin gözlerini kapatamaz. Bunların hepsi yaşanan gerçeklerdir.

ŞEHİTLERİMİZ BERNA VE ÇİĞDEM

İki yoldaş

İki yürek

Onur saygıya durdu onların karşısında.

Masumiyeti öğretiyorlar.

Adalet için direnmeyi ve savaşmayı öğretiyorlar.

Elimizde taş olacaklar, bayraklarımızda yıldız olacaklar.

Onlar ölümü gömdüler, yanımızdalar.

HALK KADAR HAKLIDIRLAR

Ve bir kez daha belirtiyoruz ki, ADALET YOKSA ADALET SAVAŞÇILARI VARDIR.

Adaletin bedelini canımızla ödüyoruz. İnancımıza biçtiğimiz paha ölmek, ama dönmektir. Dönmeyeceğiz.

Ya adaletsizliği yok edeceğiz ya yok olacağız.

Düzenin adaleti yasaya uygun mu, değil mi diye değerlendiriyor. Peki adil mi bu yaşananlar, bunun cevabı yok yasa. Evinde, evinin sokağında yoksul halk çocuklarını öldürmek adil mi, siz silahlı onlar silahsız.

YOKSUL MAHALLELERİMİZDEKİ HALKIMIZIN HAYATI YA CENAZEDE YA MAHKEMEDE GEÇİYOR. ÇÜNKÜ HEP HALK ÇOCUKLARI ÖLDÜRÜLÜYOR.

BU NEDENLE;

Sizin suç dediğiniz şeye biz devrimcilik diyoruz.

Ve biz ölümüne haklıyız. Bu nedenle biz kazanacağız.

Mahkemelerin adaletsizlik dağıttığı bir ülkede tek adalet HALKIN ADALETİDİR.

DEV-GENÇ GELENEĞİ BERNA VE ÇİĞDEM’LE SÜRÜYOR!

Dev-Genç Bir Mücadele Tarihidir...

Dev-Genç bir okuldur. Dev-Genç, onurumuzdur, geleceğe güvenimizdir.

Baskılar, işkenceler, saldırılar Dev-Genç’lileri teslim alamaz, onlar bu halkın en onurlu evlatlarıdır.

Umut Dev-Genç’in ellerinde büyüyor.

Dev-Genç devrimin öncüsüdür.

Berkin’den Dilek’e... Dev-Genç kanı dökülen tüm

kardeşlerinin hesabını soracaktır.

Bu vatanın en onurlu, en soylu damarı Dev-Genç'liler...

Dev-Genç'liyiz, teslim olmayanların soyundanız.

Dev-Genç'liyiz biz savaşıyoruz.

Halk için, parasız bilimsel eğitim için akademik, demokratik mücadele veriyoruz.

Demokratik üniversitelerin, liselerin sadece BAĞIMSIZ BİR TÜRKİYE'de olabileceğini biliyoruz.

Ve emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi mücadelesinin en önünde yer alıyoruz.

İşte bu yüzden her Dev-Genç'li BİR ADALET SAVAŞÇISIDIR!

HER ADALET SAVAŞÇISI

BİRER DEV-GENÇ'LİDİR!

DEV-GENÇ'Lİ İKİ KADIN ADALET SAVAŞÇI-MIZ;

Çiğdem Yakşı;

Savaşçımız 1989 yılında Eskişehir'de doğdu. Türk, Alevi ev kadını bir anne, inşaat işçisi bir babanın çocuğuydu. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Arkeoloji bölümüne giriş yaptı ama harç parasını yatırmadığı için okuldan atıldı. Defalarca gözaltına alındı, tutuklandı. Sincan'da 7 ay ve Bakırköy Kapalı Kadın Hapishanelerinde 23 ay tutsak kaldı.

Dev-Genç'liler ve Armutlu halkı onu yakından tanıdı. Gülüşlerine, hareketliliğine, içtenliğine bir o kadar da sözünü esirgemezliğinden, militanlığından güç aldı.

En son annesinin kucaklarında katledilen Dilek Doğan'ın cenazesindeki fotoğraf karesiyle tarihe geçti, tabutunun başında gördü onu Türkiye halkları. Dilek'e verdiği, çocukluğunu bildiği Yılmaz'a verdiği sözü tuttu. Adalet istedi. Adalet savaşçısı olarak adaleti sağlamak için çatışarak şehit düştü.

Partisine yazdığı özgeçmişinde;

"Hareket benim her şeyim. Yaşamla olan tüm bağlarım harekete bağlı. Aynı kalp gibi... bir insanın kalbi durursa yaşayamaz ya ben de hareket olmazsa yaşayamayacakmışım gibi hissediyorum. Bu nedenle benim için bir yaşamı ifade ediyor. Sadece benim değil, Anadolu'daki tüm halkların yaşamı harekete bağlı. Bu nedenle hareketi kurtuluşumuz, özgürlüğümüz ve geleceğimiz olarak görüyorum." diyordu.

Yine başka bir yazısında; "Bu ülkede devrimi yapacak olan bizim hareketimizdir. Bu iradeyi azmi ve ısrarı

gösteren tek örgüt biziz çünkü.

Hareket benim ailem. Üzüldüğümde, sevindiğimde, öfkeli olduğumda bunları paylaşabildiğim en yakın arkadaşım. Mücadele içerisinde bana yön veren, yolumu açan, beni büyüten, geliştiren yeni Çiğdem'i yaratandır hareket. Hareket benim!"

Berna Yılmaz;

Dev-Genç'liydi. Gece bekçisi bir babanın, ev kadını bir annenin kızı olarak 1989 yılında Malatya'da doğdu. Çocukluğu, gençliği ise Kıbrıs'ta geçti. Ankara ve İstanbul'da üniversite gençliğinin akademik-demokratik üniversite mücadelesinin en önünde yer aldı.

İlk gözaltısı 2007 yılında; **"ORTAK DÜŞMAN AMERİKA'DIR"** kampanyası sırasında bir başka adalet savaşçımız olan Bahtiyar Doğruyol ile birlikte oldu.

Yani Amerika'ya karşı olmak, emperyalizme karşı halkların kardeşliğini savunmak suçtu bu ülkede, gözaltına alındılar.

Asıl Türkiye halkları da faşist AKP iktidarı da, halk düşmanı katil Erdoğan'ın konuşması sırasında **"PARASIZ EĞİTİM İSTİYORUZ"** yazılı pankartı açma cüretiyle bu genç kızı tanıdı. Parasız eğitim istediği için, bunun için pankart açtığı için tutuklandı.

Dev-Genç'li yoldaşlarının kararlı direnişi, halkın sahiplenmesiyle başlatılan kampanya sonucunda ancak tahliye oldu. Mücadelesine kaldığı yerden devam etti. Tutuklasalar da halk için parasız eğitim talebinden vazgeçmeyeceğini mücadelesini sürdürerek gösterdi.

Kendi ifadesiyle; **"Ey! Çocuklarımızın kanlarıyla beslenenler, gününüz de, yüzünüz de gülmeyecek! And içerim ki, SİZİ GÜLDÜRMEMEYECİZ..."** diyerek çocuklarımızı aç, açıkta bırakan, katleden halk düşmanlarından hesap sormak için Dev-Genç'li kavga arkadaşları Şafak Yayla, Bahtiyar Doğruyol gibi ADALET SAVAŞÇISI OLDU.

Berkin'in, Dilek'in, Yılmaz'ın... Katledilen halk çocuklarının hesabını sordu.

Liseli Dev-Genç'lilere, Dev-Genç'lilerin coşkusuyula, kararlılığı, tereddütsüzlüğüyle çatışarak şehit düştü.

Berna, **"Her Cephelinin yüreği basılmaya hazır bir şiir kitabıdır derken"** hareketimizin Önderi... İşte Berna da bu yüreği bizzat yazdığı şiirlerde de ortaya koydu.

"Can nedir ki? Bir nefes ve bitti".

Hamide Öztürk, böyle demişti zafere yürürken,

Arap kızı

Can nedir ki?

*Can, ekmektir
Can, sudur
Can, adalettir
Can, halktır
Can, vatandır
Can, uğruna mücadele ettiğin her şeydir
Kuşatılmışsa dört bir yandan hayatın,
Nefes açmak gerek
Alınmışsa elinden ekmeğin, adaletin,
Yumruğunu sıkmak gerek
Bağır bağır bağıırıyorsa halkın ve vatanın,
Adımlarını hızlandırmak gerek.
Geliyoruz cana can katarak
Geliyoruz yeni nefesler olmaya*

*Geliyoruz arap kızının yolundan
“Hayat kutsaldır” diyen asalaklar sürüsüne inat
Yeni Hamideler ’le çoğalıyoruz.”*

BERNA YILMAZ

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Şimdi sorulacak hesaplarımıza Berna ve Çiğdem’in de hesapları eklenmiştir.

Onların gücünü gücümüze, öfkelerini de öfkemize katıp soracak hesabımızı büyütüyoruz.

Adalet bayrağını, yeni adalet savaşçıları taşıyacak!

Adalet’in olmadığı yerde ADALET SAVAŞÇILARI OLACAK!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Ne zaman dara düşse halk
Önce döşünü döver biçare
Döver ha döver
Döver ha döver
Sonra kaldırıp başını
Örgütler yumruğunu
Ve o yıldızın şavkında
Çekip adaletin kılıcını
Vurur ha vurur
Vurur ha vurur
Kırana dek bahtının zincirini...

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 461

Tarih: 29.7.2016

Asuman Akça Hakkında Uyarımızdır!

Halkımıza;

Asuman Akça, hırsızlık, örgütümüzün adını kullanarak çetecilik yapmak, devrimciliği kullanmak gibi suçlardan saflarımızdan atılmıştır.

Yozlaşma ve çürüme hiçbir zaman aynı yerde kalmaz. Düzendeki her türlü pislik gibi büyür ve yayılır. İhanete kadar götüren bir sona ulaşır. Atılma kararımızın ardından Asuman Akça ayrıca tahliye olabilmek için düşmanla anlaşmış, işbirliği yapmış ve insanlarımızın tutsak düşmesine neden olmuştur.

Düşmanla yapılan işbirliğinin cezası ölümdür!

Hiçbir savaş yasası ihaneti affetmez.

Aynı şekilde halkın hiçbir değer yargısı ihaneti hoşgörmez.

İhanetin bedelini düşmanla işbirliği yapan herkes ödeyecektir. Asuman Akça da ölüm kararın uygulanması sırasında yaralı olarak “şimdilik” hayatta kalmıştır.

Asuman Akça’nın halk adına ölümle cezalandırılma kararı hala geçerlidir.

Ona evini açan, yardım eden, selam veren, şu ya da bu şekilde ilişki içinde olan herkes Asuman’ın suçlarına da onay veriyor demektir.

Selam veren herkes bilmelidir ki aynı zamanda halka karşı işlenen suçları normal görüyor ve bu suçların sorumluluğunu üstleniyor demektir.

Evini açan, yardım eden herkes bilmelidir ki, halkın parasını, halkın değerlerini ve halk çocuklarının geleceğini, tutsaklığını, kanını pazara çıkaran, bunun karşılığında kendi canını, özgürlüğünü, geleceğini güvence altına alan Asuman’ın suçunu onaylıyor demektir.

İhanet onaylanmaz.

İhanet affedilmez.

Halkın parasının çalınması hoşgörülemez.

Asuman Akça hakkındaki ölüm kararı devam etmektedir.

Evini açanlar, selam verenler ya da herhangi bir ilişki içinde olanlar Asuman’ın suçlarını onayladıkları gibi onun suçlarına da ortak olduklarını bilmelidirler.

Bu suça ortak olmayın!

Asuman’ın suçlarının sorumluluğunu üstlenmeyin ve zarar görmeyin.

Asuman ile evli olan Hakkı Akça için de bu uyarı geçerlidir. Bugüne dek Asuman’ın tüm suçlarının sümsük bir ortağından başka bir şey olamayan, bir türlü kendi kararlarını veremeyen Hakkı da aynı ölçüde sorumluluk üstlenmektedir. O da suç ortaklığına son vermediği koşullarda aynı bedeli ödeyecektir.

Ek bölüm:

Asuman Akça'nın suçlarını bir kez daha halkımıza duyuruyoruz:

-Çete oluşturmak, bu amaçla örgütün insanlarını kullanmak, örgütün parasını çalmak.

-Pahalı giysi ve ayakkabılar alarak, tatile çıkarak lüks bir yaşam sürdürmek; örgüte bilgi vermeden şehir dışına çıkmak.

-Örgütün parası ile haber vermeden iki tane araç satın almak, tüm işlerini özel otomobil ile yapmak, kurum çalışanlarını özel şoförü olarak tahsis etmek.

-Örgüt içinde ayrıcalıklı ve konformist yaşam tarzını meşrulaştırmaya; yozlaşmayı yaymaya çalışmak.

-Gizlice sigara içerek örgüt talimatını çiğnemek.

-Yasak olmasına rağmen cep telefonu kullanmak, bu telefonla çete işlerini takip etmek, mafyacı-çetecilerle görüşmek.

-Komiteyi işletmemek, komiteyi ortadan kaldırmak; komite üyeleri hakkında dedikodu yapmak, yapılmasına izin vermek.

-... 'da bulunan altınların kaynağını; bu altınları neden görevini devrettiği sorumluya değil de....e bıraktığını açıklayamamak.

-Tutuklandığında hakkındaki soruşturma devam ederken dışarıya haber göndermek ve altınlara müdahale etmeye çalışmak.

-Kendisine teslim edilen silahların nerede olduğunun bilgisini verememek.

-Mafyacı-çeteci kişiler aracılığı ile bir alüminyum tüccarının diğer bir tüccara borcu için aracılık yapmak ve iki insanımızın yakalanmasına neden olmak.

-Yasak olduğu halde yanında çok sayıda flash disk taşımak ve bunları polise yakalatmak. Flash disklerde önceki görev alanına ilişkin bilgi ve raporları bulundurmak, pek çok insanımızın güvenliğini tehlikeye atmak.

-Yeraltına çekilmesi söylendiği halde legalde bilinen kişilerle görüşmeye devam etmek, evlerine gitmek, örgütün güvenliğini riske atmak.

Yeraltında olması gereken süre boyunca bu soruşturma kapsamında sorgulanan kişilerle görüşmüş, onlarla iş takibi yapmış, para ve ev istemiştir. Daha önce hakkında çete soruşturması sürdürülen H... .nin evinden neden bulunduğu ilişkin ciddi bir cevap verememiştir.

-Son olarak da düşmanla işbirliği yapmak, örgütümüzde polis operasyonlarına neden olmak.

**ÇÜRÜME VE İHANET CEZASIZ
KALMAYACAKTIR!
YAŞASIN HALKIN ADALETİ!**

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Düşmek değil mesele
Düşkün olmak
Yoldan çıkmış yozluk tercihiyle
Batmak düzen pisliğine
Yakışır mı?

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 462

Tarih: 4.10.20166

HİÇ BOŞUNA ÇIRPINMAYIN! O YIKMAYA ÇALIŞTIĞINIZ GAZİ GİBİ YOKSUL HALKLAR YIKACAK ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ

Duydunuz mu?

**Tayyip Erdoğan'ın Sümüklü Damadı Gazi'yi Bitirin
Talimatı Vermiş**

Haydi Oradan Sümüklü!

**Tayyip'in Damatları; Siz Gidip Dronlarınızla, Boru
Hatlarınızla Oynayın!**

**HİÇ BOŞUNA ÇIRPINMAYIN!
O YIKMAYA ÇALIŞTIĞINIZ GAZİ
GİBİ YOKSUL HALKLAR YIKACAK
ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ
SÜMÜKLÜ DAMAT BERAT**

Sen Tayyip'in damadı olmadan kim tanır bilirdi seni, hiç kimse. Bu nedenle senin artistliğin bize işlemez. Sen CNN'nin NTV'nin stüdyarında rol kesersin ancak. Yoksul mahallelerde değil.

Burası Gazi, mahallemizde çok damatlar, başbakanlar, patronlar gördük biz. Sahipleriyle beraber buldular belalarını. Yine bulacaklar!

Gazi Mahallesi'nde;

**- Halkın uyuşturucuyla savaş merkezini gaspedip
karakol haline getiriyorlar.**

**-Spor Kulübünün yerine Çevik Kuvvet binası yap-
mayı planlıyorlar.**

**-Sokaklarda halkı kurşunluyor, akreplerle,
TOMA'larla halka zulmediyorlar.**

**-Evleri basıyor, sokak ortalarından devrimcileri
kaçırıp gözaltına alıyor, kurşunluyor, işkence yapı-
yorlar.**

Tüm bunların hepsi çürümüş düzenlerinin ömrünü uzatabilmek için, ama boşuna;

**KAVGANIN KANUNUDUR: SÖMÜRÜ
ADALETSİZLİK VE YOKSULLUK
DOĞURUR. YOKSULLARI,
ADALETSİZ KALANLARI
YÖNETMEK İÇİN İKTİDARLARIN
ZULÜMDEN BAŞKA ARAÇLARI
YOKTUR
HAYATIN ŞAŞMAZ KANUNUDUR,
BU ZULÜM KENDİ SONLARINI
GETİRİR**

Tayyip Erdoğanlar, Albayraklar, 80 milyonun açlığı ve yoksulluğu pahasına emperyalizmin uşaklığını yapıyorlar. Sömürü düzeninin sürmesi için, Amerikan, Avrupa tekellerinin ülkemizi daha on yıllarca yağmalayabilmesi,

sömürebilmesi için halka saldırıyorlar. Yoksul mahallelere saldırılarının nedeni budur.

AMERİKAN UŞAĞI TAYYİP ERDOĞAN'I DA, ONUN TAYYİP'İN KIZINA KOCA OLMAKTAN BAŞKA BİR ÖZELLİĞİ OLMAYAN SÜMÜKLÜ DAMADINI DA UYARIYORUZ:

O yıkmaya çalıştığınız yoksul mahalleler bu çürümüş, köhnemiş düzeninizin sonu olacak.

ÖNCE NEREYE SALDIRDIĞINIZI BİLECEKSİNİZ!

Burası Gazi mahallesidir. Gazi mahallesi CEPHE'dir. Yani, baş eğmeyenlerin mahallesidir Gazi. Faşist cuntalarla yıldırmadığınız, üslerinde son mermisine kadar çatışıp, örgütlerinin adlarını duvarlara kanlarıyla yazanların mahallesidir Gazi. Karakollarda, hapishanelerde her türlü işkence yöntemini kullanıp teslim alamadıklarınız, diri diri yakıp da ağızlarından bir "ah" sesi duymayı başaramadıklarınızın mahallesidir Gazi.

Örgütlediğiniz katliam saldırıları karşısında, binlerle ayaklananların mahallesidir Gazi. Hatırlayın, o halkın karşısında generallerinizle, polis şeflerinizle yalvarmak zorunda kaldınız. Gazi adı bile size kabuslar gördürmeye yetti. 6'sı Cephe'li 28 şehit verdi Gazi halkı bu ayaklanmada. Katlettiniz, provokasyonlar örgütlediniz, ne oldu? Teslim alabildiniz mi Gazi halkını? Teslim alamadınız, teslim alamazsınız. Nedeni basittir, çünkü, halklar teslim olmazlar. Açlar, yoksullar adaletsiz kalanlar teslim olmazlar.

Bizim savaşmak için nedenlerimiz sayısızdır, teslim olmak için tek bir geçerli nedenimiz yoktur.

SÜMÜKLÜ DAMAT ÖĞREN;

HALK KORKMAZ, HALKI KORKUTAMAZSIN

Korkaklardan korkulmaz.

Halk senin gibilere benzemez. Biz çok öldük. Bizim yaşamımızda ölüm sıradanlaşmıştır. Korkuyu alnından vurmuşuz biz. Biz, fabrikalarda, inşaatlarda, madenlerde her gün ölüyoruz. Bizim, en basit hakkımız için sokaklara çıkışımız bile ölüme meydan okumaktır. Evlerimizi korumak için, ekmeğimizi korumak için, onurumuzu korumak için, halkımız, vatanımız için öldük, ölürüz. Onun için, kurşunlarınız, bombalarınız bize işlemez.

Ama biz öldüğümüz gibi öldürmesini de biliriz.

Kimler adalet kurşunlarımızı tatmadı ki?

Cuntanın başbakanı Nihat Erim'den kimin hesap sor-

duğunu git öğren.

Faşist Şef Gün Sazak'ın kurşunlarımıza hesap verişini öğren.

Polis şefi Mahmut Dikler'i, MİT müsteşarınız Hiram Abas'ı, halka yönelik katliamlarından dolayı kasap ünvanı almış generalleriniz Hulusi Sayın'lar, Temel Cingöz'ler, İsmail Selen'leri... cehenneme gönderen Halkın Adaleti'nin kurşunlarıdır.

Biz bu dünyanın hesabını öbür dünyaya bırakmayanlarız.

Berkin Elvan'ın katili olan polisleri korudunuz. Ne oldu? Mehmet Selim Kiraz'ı, onları zulmederken erişilmez kılmak için kurduğunuz Adalet Sarayı'nda, kendi odasında cezalandırdık.

İşkencecilerinizi, katillerinizi, generallerinizi, polis şeflerinizi... hepsini Halkın Adaletinin karşısına çıkardık. Siz de çıkarsınız.

Bakın, bu ülkenin patronu Sabancılar bile kurtulamadılar Halkın Adaleti'nin karşısına çıkmaktan.

BİLMİYORSANIZ ÖĞRENİN!

Şiddet Halkın Elllerinde Sadece Şiddet Değil, ADALETTİR!

Halkın Örgütlü Gücü İle Birleşmiş Devrimci Şiddet Meşrudur

Tepeden tırnağa silahlanmış, halkın en meşru taleplerinin kanla, şiddetle boğulmak istendiği bir ülkede faşizmi yıkmak için devrimci şiddet meşrudur.

Sömürü ve zulüm varsa, devrim de var olacak, devrimciler de var olacak.

Gazi Mahallesi'nde devrimcilerin gücünü kırma hayali mi görüyorsun DAMAT BERAT. HAYDİ ORDAN!

Gazi Mahallesi sana fazla gelir. Sen kimsin, Gazi Mahallesi'nde devrimcileri bitirmek kim? Sen kimsin, Cephe'yi halkın içinden koparmak kim?

Siz Gidip Dronlarınızla, Boru Hatlarınızla Oynayın

Senin gibi züppeler ne anlarlar halkın gücünden? Anlayamazsınız siz. Halkın en büyük gücü, sizin zulmünüz, aşağılamanız, canı çıkana kadar çalıştırıp, yoksul, aç bırakmanızdır. Bu nedenle büyük bir sınıf kinine sahiptir halk. Sizin anlayamayacağınız ölçüde büyüktür sınıf kini. Anlayamayacağınız ölçüde öfkesi büyüktür. Çırpınısınız boşunadır, bu öfkeyi, kini büyütmekten başka bir şey yapamazsınız.

Sen hangi özelliğinle Cephe'ye karşı savaşmaya kalkışacaksın? Sen hangi özelliğinle halka karşı savaşmaya kalkışacaksın? Tayyip'e damat olmadan önce kim biliyordu senin ismini? Kayınpederin tüm uşak ruhlu medyayı seferber etti, sana damat olman dışında bir yetenek bulabildiler mi?

Sen git, CNN Türk'te, NTV'de boy göster. Senden olsa olsa CNN, NTV artisti olur. Onların gösterdiği ilgi bile Tayyip'in damadı sıfatın içindir.

Senin etin ne, budun ne Berat Albayrak! Karşıdakilerin kim olduğunu bil önce! Sen bilmezsin, büyüklerine sor, anlatsınlar.

Halkların güçlülere nasıl yendiğini yazar bu tarih. Öğreneceksin.

Biz öldükçe çoğalanlarız. Biz acılarından güç çıkarırız. Siz cehennem ateşinin korkusuyla tutuşursunuz, biz halk ve vatan sevgisiyle kendi bedenimizi ateşe veririz, ağızımızdan inleme bile çıkmaz. Siz bizi acılarla, ölümlerle mi tehdit ediyorsunuz? Bizim en büyük gücümüz çektiğimiz acılar ve ölümlerimizdir.

Güç biat etmeyen yürek ve beyindir. Ne alevlerde yanmanın acısı, ne arka arkaya ölümlerimiz zalimin karşısında dizimizi bükmenizi sağlayamadı. Biat etmedik. Onun için bu kadar güçlüyüz, onun için tek bir tanemiz bile senin zulüm düzenini de, efendin Amerika'yı da titretmeye yetiyor.

HAKSIZLIK, ADALETSİZLİK YAPANLAR KARŞILARINDA SİLAHLANMIŞ HALK BULURLAR! KENDİ HALKINA SAVAŞ AÇMIŞ BİR DEVLETE KARŞI DEVRİMCİ ŞİDDETMEŞRUDUR!

Zulmün Olduğu, Adaletin Olmadığı Yerde Devrimci Şiddet Meşrudur!

Tüm Kurumları İle Yozlaşmış, Kendi Halkına Savaş Açmış Bir Devlete Karşı Devrimci Şiddet Meşrudur. İşkencecilere Öldürme Özgürlüğü Verenler Bizim de Devrimci Adaleti Uygulama Özgürlüğüne Sahip Olduğumuzu Unutmasınlar!

Sizin Gibi Yeni Yetme Veletler Haksızlığa Uğramanın Ne Olduğunu Bilmezler. Siz Hiç Zulme Uğramadınız, Hep Zulüm Uygulayanlar Oldunuz. Bilmezsiniz.

Adaletsizlik insanların içine öfke yerleştirir.

Haksızlık öfke yaratır.

O sokaklarda çocuklarımızı katlettiniz siz. Kanımızı döktünüz. Belki daha beteri, katillerimiz ellerini kollarını sallayarak gezdiler. Katlettiniz, yetmedi, bir de katlettiğiniz çocuklarımızın, gençlerimizin anne babalarını suçladınız, mahkemelere taşıdınız. **ZULMÜN ACISINDAN DAHA BETERİ ADALETSİZLİĞİN ACISINI TATTIRDINIZ.**

ADALETSİZLİĞİN ACISINI, HAKSIZLIĞA UĞRAMANIN ACISINI BİLİR MİSİNİZ? Siz çocuğunuz gözlerinizin önünde katledilmişken, polise gösterilen tepkiyi suç sayan yargının karşısına çıkarılmanın acısını bilir misiniz? Bilmezsiniz. İnsanın fiziken yaşayabileceği herhangi bir acıyla tanımlanamayacak ölçüde bir acı yaşarsınız. Suratınızın ortasına kocaman bir kaya yemiş gibi yığılıp kalırsınız.

Onurlu hiçbir insan, haksızlık karşısında susamaz, haksızlığı sineye çekemez.

Haksızlık karşısında susanlar, sineye çekenler onurlarını yitirirler.

Halkın silaha sarılması aynı zamanda onurunu korumak içindir.

Haksızlık şiddeti doğurur. Çünkü haksızlık şiddetin ta kendisidir. Devrimci şiddetin meşruluğu kaynağını buradan alır. Dünyanın emperyalist tekellerini ülkemize doldurup, emeğimizi sömürür ve bizi açlığa mahkum ederseniz, bu rezil düzeni sürdürmek için baskı, zulüm, katliam uygularsanız, karşınızda SİLAHLANMIŞ HALK BULURSUNUZ. Bundan kaçışınız, kurtuluşunuz yoktur.

NE OHAL'İ, OLAĞANÜSTÜ OLAN SİZSİNİZ

Faşizmin adını Olağanüstü Hal koyduğunuzda, faşizm gerçeğini değiştirmiş olmuyorsunuz. Sömürü ve zulüm karşısında, halkın silahlanması, devrim için örgütlenmesi, devrim için savaşıması, ayaklanması en olağan şeydir. Bundan daha doğal, bundan daha doğa kanunlarına uygun şey yoktur.

Aykırı olan sizin zulüm ve sömürü düzeninizdir. Halkı yönetemiyorsunuz. Yönetemezsiniz. Halkın zulmünüze, sömürünüze boyun eğmesini, sinmesini mi bekliyordunuz? Yok öyle şey.

Bu düzen ayakta duramaz halledir. Emperyalizmin halkı, yeraltı, yerüstü kaynaklarımızı iliklerine kadar sömürdüğü bir sistemin ayakta kalması mümkün değildir. Temellerinden çatırdamış bir düzeni ayakta tutmak için katliamları, zulmü her ana yaymanın, halkın günlük yaşamının parçası haline getirmenin adı Olağanüstü Hal olmuştur. Faşizmin hiç bir boyutu yetmiyor bu düzeni ayakta tutmaya. Yasa üstüne yasa çıkardınız, polislerinize önüne geleni kurşunla öldürme yetkisi verdiniz. Yetti mi? Yetmedi. Sokağa çıkmayı “terör eylemi” saydınız. Tutukladınız, hapsettiniz, işkence ettiniz, kurşunladınız. Yetti mi? Yetmedi. Faşizmi sınırsız uygulamanın adı Olağanüstü Hal konulmuştur. Katliamlarınızı, zulmünüzü, ne kadar “olağanüstü” boyutlara çıkarırsanız çıkarın, yetmeyecek. Yine de bu düzeni ayakta tutmayı başara-

mayacaksınız.

UYARIYORUZ!

YOKSUL MAHALLERİMİZDE POLİS TERÖRÜNE SON VERİN!

TOMA'LARINIZI AKREPLERİNİZİ ÇEKİN MAHALLELERİMİZDEN!

KAÇIRIP İŞKENCE YAPTIĞINIZ DEVRİMCİLERİ SERBEST BIRAKIN!

İŞKENCEYE DEVAM EDERSENİZ, MAHALLELERİMİZDE TERÖR ESTİRMEMEYE DEVAM EDERSENİZ, DEVRİMCİLERİ TUTUKLAMAYA DEVAM EDERSENİZ, BİZZAT SİZDEN BUNUN HESABINI SORACAĞIZ!

BİZ AÇIK KONUŞURUZ. SÖYLEDİĞİMİZİ YAPAR, YAPTIĞIMIZI SAVUNURUZ!

TAYYİP ERDOĞAN VE SÜMÜKLÜSÜ BERAT ALBAYRAK!

AÇIKÇA UYARIYORUZ:

DERHAL ZULME SON VERİN, YOKSA KARŞILIĞINI BİZZAT ÖDEYECEKSİNİZ.

BİZ ÖLMEMEYE VE ÖLDÜRMEYE HAZIRIZ. SİZ DE HAZIRSANIZ DEVAM EDİN!

BİZ CANIMIZDAN GEÇERİZ AMA SİZ TIRNAĞINIZDAN VAZGEÇEMEZSİNİZ, GEÇEBİLİYORSANIZ ZULMETMEYE DEVAM EDİN!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

KURTLARLA KOYUNLAR

Bin yıldan fazla süren bir savaştan sonra, kurtlar barış yapar koyunlarla.

Her iki tarafa bu işin faydası var.

Çünkü kurtlar nice şaşkın koyunu yiyorsa da, nice kurt postundan gocuk yaptı, çobanlar.

Rahat yoktu ne avcılık, ne de otlamak için.

Maldan mülkten faydalanmak imkansızdı çekinmeksizin.

Dedik ya, barış yapılır, verilir rehineler, kurtlar yavrularını, koyunlar köpeklerini alır.

Taraflar tam anlayış gösterir antlaşmayı temsilciler imza eder.

Fakat daha mürekkebi kurumadan yazıları

kurt yavruları kurt haline gelip, kan

kokusunu da alıp, çobanların yokluğunu

da fırsat bilip boğarlar yarısını, en tombul kuzuları takarlar dişlerine, ormana çekilirler.

Zaten gitmiş gizlice kendi arkadaşlarına haberler...

Onlar da saldırırlar hemen...

Boğarlar köpekleri...

Verilen sözden emin, rahat rahat, uyurken, parça parça edilir kurtulamaz hiçbiri

Biz burda çıkarabiliriz neticeyi; kötülerle savaşmalı artsız arasız, sözüm yok, barış yapmak iyi, fakat faydasızdır, faydasız;

kahpe düşmanlarla barış yapmamız...

Nazıl Hikmet

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 463

Tarih: 10.10.20166

BİZ KAZANACAĞIZ KENDİ BEDENİNİ SAVAŞMEVZİSİ HALİNE GETİREN SAVAŞÇILARIMIZLA BİZ KAZANACAĞIZ

**Tonlarca Bomba İle Değil; İdeolojik Ve Siyasi Önderliğini Emperyalizmin Yaptığı
Teslimiyet, Uzlaşma Ve Tasfiye Politikalarına Karşı Savaşarak Savaşı Büyüterek
Kazanacağız**

İŞKENCECİ KATİLLERİ UYARIYORUZ:

Bir daha TOMA'nın kapısını açık bırakıp uyumayın!

Bize ölüm, size uyku yok!

Kendinizi en güvende hissettiğiniz yerde anda zamanda yine geleceğiz.

Politik eylem mücadelenin bir diğer temel biçimidir. Silahlı savaşın geliştirilmesinin temeli ve aynı zamanda karşı bir saldırı biçimidir. Politik eylem halkı harekete geçirir örgütler ve onu en alt düzeyden en üst düzeye taşır. Düşmanın gerçek yüzünü açığa çıkarır. Onun politik entrikalarını bozar, silahlı güçlerini dağıtır ve kuvvetten düşürür. Halkın yaşamını ve işini korur. Devrimin politik doğrularını savunur.

Politik eylem silahlı savaş ile yakın ittifakını ve onun geliştirilmesini hedefler ve sağlar.

Politik güçlerle silahlı güçlerin politik eylemle silahlı savaşın, halk savaşının DEVRİMCİ ŞİDDETİN kullanılmasının genel biçimidir.

**DEVRİMCİ ŞİDDET DHKC KIR
GERİLLALARI ELİYLE**

DİYARBAKIR'DA HALK DÜŞMANLARINI VURDU!

5 Ekim 2016 tarihinde, Diyarbakır Valiliği önünde bekleyen TOMA'da nöbet tutan işkenceci katil polislere yönelik eylem düzenledik. Bir polisin kulağından yaralandığı eylemimizin ardından gerillalarımız güvenli bir şekilde geri çekildiler.

Türkiye'de ilk karakol basma eylemini (*) yapmış olan örgütümüz bir ilki daha gerçekleştirdi. Diyarbakır'da yaptığımız bu eylemle, emperyalizm ve işbirlikçisi faşist AKP iktidarının Anadolu halklarını teslim alamayacağını ilan ediyoruz.

Emperyalizm, Türkiye halklarını teslim alamayacak. İstanbul'dan Diyarbakır'a kadar Anadolu'nun her karış toprağında kök salacağız. Cüretimizi tarihsel ve siyasal

haklılığımızdan alıyoruz.

Diyarbakır'a gittik ve AKP'nin Diyarbakır'daki kalbi olan valilik binası önündeki polislere eylem düzenledik.

İŞKENCECİ KATİLLERİ UYARIYORUZ:

Bir daha TOMA'nın kapısını açık bırakıp uyumayın! Bize ölüm, size uyku yok!

Kendinizi en güvende hissettiğiniz yerde, anda, zamanda YİNE geleceğiz.

GERİLLA HALKTIR!

DOĞRU BUDUR, gerilla, her şart altında, ideal koşullar olanaklar aramadan, elinde ne varsa onunla vurmalıdır. Tonlarca patlayıcımız olmayabilir; ama ondan daha büyük bir silaha sahibiz: **İKTİDARI ALMA İDDİASINA!**

Bunun için her şeyi bir silaha, bir olanağa dönüştürebiliriz. Düşmanımız bizden korkmalıdır. Bugün atılan tek bir kurşun, Anadolu halkının kurtuluş mücadelesinin önünü açmaya yetecektir.

İktidarı istiyoruz, alacağız! Bizim güvencemiz halktır. Halkın olanaklarını, halkın bilgisini, bilgeliğini, halkın öfkesini doğayı da kendimize dost ederek hareket ediyoruz. Bizim gücümüz, halktır, ideolojimizdir, şehitlerimiz geleneklerimizdir.

YANLIŞTIR! Silaha ve güce tapmak yanlıştır. Çünkü biliyoruz ki, etkili olan silahların kendisi değil, o silaha yön veren ideolojidedir. Kendi gücüne güvenmeyenler büyük silahlara güvenecektir. Biz halka güveneceğiz, biz ideolojimize güveneceğiz.

DOĞRU OLAN GERİLLANIN DAR BİR ALANA HAPSOLMAMASIDIR. Dar bir alana hapsolmadık. Bir ilki yaratarak, Diyarbakır'ın kalbinde eylem yaptık. Gerilla cüretli olmalıdır, cüretimiz savaşıma kararlılığımızdır.

“SAVAŞIN KAZANANI YOKTUR...”

YANLIŞ!

DOĞRUSU;

SAVAŞ bir kez başladığında bir tarafın teslim olmasına ya da yok edilmesine kadar sürer.

Savaşın kuralıdır. Bir kez başladığında -amaçlarından, sınıf çıkarlarından vazgeçmeksizin- kimse onu geriye döndüremez. Her iki taraf için de geçerli ve gerekli olan savaşın ihtiyaçlarına yanıt vermektir. Savaşın gereğini yerine getiremeyen taraf için bir tek sonuç mümkündür: **YENİLGİ.**

Savaş acımasızdır. Çünkü sınıf savaşının sonunda kaybedilecek ya da kazanılacak bir iktidar vardır. Bir

sınıfın çöküşü, bir halkın kurtuluşu vardır. Savaş örgütünün kuralları da acımasız olmak zorundadır. Savaş hiçbir lükse izin vermez. Kurmaylığından askerlerine kadar tam bir savaşçı ruh halini gerektirir.

BARIŞIN KAYBEDENİ YOKTUR...

YANLIŞ!

DOĞRUSU;

DÜNYANIN EN ALÇAK KELİMESİ TESLİMİYET, DÜNYANIN EN GÜZEL KELİMESİ BAĞIMSIZLIKTIR!

BARIŞ MÜCADELESİ, ANTİ-EMPERYALİST OLMAKLA BAŞLAR!

Katillerle, katliam rejimi ile uzlaşan bir barış ihanettir. Düzenle barışmak teslim olmak demektir. Adaletin olmadığı yerde barış olmaz.

Emperyalizm ile barış halkların geleceğini düşmana teslim etmektir. **KANLIMIZ, ZANLIMIZDIR!**

Ulusal sorunun kaynağı emperyalizmdir. Kürt halkı özgürleşirse demokrasi gelir diyorlar. **YALAN!..** Demokrasi, bağımsızlık sorunudur. Bağımsızlık emperyalizme karşı savaşarak kazanılır.

Kürt halkının kurtuluşu katilleri ile barışta değil, kurtuluşumuz bizi katledenlere, üzerimize bomba yağdıranlara, evlerimizi, köylerimizi yakanlara karşı savaşılmaktadır.

Her ulusal hareket, kendiliğinden, otomatik olarak ilerici ve demokratik değildir. Onların ilerici ve demokratik niteliğini belirleyen emperyalizm ve faşizm karşıındaki tavırlarıdır.

Milliyetçilik çıkmazdır. Çünkü milliyetçilik burjuva ideolojisidir. Söylem ve niyetler ne olursa olsun milliyetçilik temelindeki örgütlenme ve mücadelenin sonuçta varacağı nokta egemen sınıflarla uzlaşma, ulusal hak ve taleplerin pazarlık konusu yapılmasıdır.

Ya düşünce değişikliği ya ölüm...

Emperyalizm teslim almak istediği, politikalarının önünde engel olmaktan çıkartmak istediği **GÜÇLERİ** önce tecrit edip yalnızlaştırmakta, sonra **TERÖRİZM** demagojilerini de kullanarak **İMHA**'ya yöneltilmektedir.

Bu politikanın temelinde fiziki imhadan çok **BEYİNLERİN İMHA EDİLMESİ**; beyinlerin **TESLİM ALINMASI** ön plandadır.

Fiziki imha buna hizmet eden bir araçtır.

Direnişi seçenler yenilseler de yok olmazlar. Yeniden ayağa kalkarlar. Bu nedenle düşüncelerin teslim alınması egemen sınıflar açısından belirleyicidir. **DÜŞÜNCELERİMİZİ TESLİM ETMEDİK.**

Biz sırtımızı tarihsel ve siyasal haklılığımıza dayadık. Buradan aldığımız güçle emperyalizme ve işbirlikçisi oligarşiye karşı savaşıyoruz.

Biz bir savaş örgütüyüz. Savaş örgütü, iktidarı alma stratejik hedefine sahip olmaktır. Elimizdeki olanaklarımız ne olursa olsun, gerekirse bir tek taş ile stratejik hedefimizi savunacağız. Halkın demokratik iktidarını kurmak için savaşıyoruz, savaşacağız.

MERMİSİ OLMAYAN TABANCA İLE DE SAVAŞACAĞIZ. MERMİSİ YOKSA KABZASI İLE SAVAŞACAĞIZ. MERMİSİ OLMAYAN TABANCAYI TAŞ SAYACAK DÜŞMANI TAŞLAYACAĞIZ.

Zorluklar karşısında geri adım atmadık atmayacağız. Tam tersine olanakları zorlayarak çözümsüzlükten kurtulacağız.

BİLİYORUZ, hiçbir şey kolay olmayacak; hiçbir şey birdenbire olmayacak. Bazen yavaş yavaş gelişecek, bazen de hızla gelişecek. Olanaksızlıklara teslim olmayacağız. YARATACAĞIZ!

Her şeyi kendimiz öğreneceğiz. Gerekçeleri gerekçe olmaktan çıkartacağız.

Biliyoruz ki: TEK BİR KIVILCIM, BÜTÜN BİR BOZKIRI TUTUŞTURABİLİR!!!

UMUT KAVGANIN ONURUNU YERE DÜŞÜRMEKTE

EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİLERİ UMUDU YOK ETMEK İSTİYOR; UMUDU BÜYÜTECEĞİZ!

UMUT Bir tomurcuk gibi patlayan öfkedir.

emzirir aşkı

emzirir sabrı

Ferhat'ın direncini

bin yılların sabır taşını çatlatır.

Açar bin yılların kapısını AÇACAĞIZ

Düşmanı dört bir yandan vuran mavzer gibidir umut

UMUDUN YOK EDİLMESİNE İZİN VERMEYECEĞİZ

İDEOLOJİK VE SİYASİ ÖNDERLİĞİNİ EMPERYALİZMİN YAPTIĞI

1-TESLİMİYET

2-UZLAŞMA

3-TASFİYE sürecinde en önemli nokta budur: UMUDU BÜYÜTMEK, BÜYÜTECEĞİZ!

Umudunu kaybeden insan UMUDUNU KAYBEDEN HALKLAR çok çabuk KANDIRILIR.

Az bilirsin çok bilirsin, az silah vardır çok silahın vardır ama yönün doğru ise yolunu bulursun. Önemli olan budur. Yaratır tetik ve parmak, en gürbüz çocuğunu tarihin.

Dünya halklarının direnme hakkını kurtuluş umudunu yok etmeyi amaçlayan politikalara teslim olmadık, olmayacağız. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm düşüncemizden vazgeçmeyeceğiz.

Devrim ve sosyalizm umudunun yok edilmesine halkların çaresizliğe sürüklenmesine izin vermeyeceğiz. Bunu abartılı bulanlar tarih önünde yeniktir.

İşte Kolombiya, savaşan silahlı bir örgütü teslim almak, emperyalistler için ne kadar önemli ki apar topar Nobel Barış Ödülünü verdiler katil devlet başkanına.

HALKIMIZ

EĞRİ CETVELDEN DOĞRU ÇİZGİ ÇIKMAZ

ÖLÜM TİMLERİ ŞEFLERİNDEN BARIŞ GÜVENCİNİ ÇIKMAZ BARIŞ HER DALA KONAN SOYSUZ BİR GÜVERCİN DEĞİLDİR.

KURTLAR SOFRASINDA BARIŞ OLMAZ O KURT KUZUYU YEMEDEN O SOFRADAN KALKMAZ.

Halkımız,

Unutmayalım, bizim düşmanımız ezilen halklar değildir, düşmanımız bir ve aynıdır. Düşmanımız başta ABD emperyalizmi olmak üzere onun işbirlikçisi iktidarlardır. Ülkemizde bugün iktidar AKP'nin elindedir. Yani düşmanımız AKP iktidarıdır.

Düşmanımız, Sabancılar, Koçlar, Zorlular,

Albayraklar... gibi işbirlikçi tekellerdir. Düşmanımız ABD'nin ve AKP'nin bekçiliğini yapan ordusundan polisine, MİT'ten JİTEM'e, mahkemelerinden bürokrasisine kadar halkı sömüren soyan tüm devlet kurumlarıdır.

Bu kan emici katillere karşı savaşmak, savaşı büyütmek görevi tüm halkın ve halk çocuklarındır.

Savaşmalıyız, çünkü; yüzyıllardır ezilen ve yok sayılanlarız. Savaşmalıyız, çünkü; Kürdistan'da katledilen bizleriz. Cizre, Şırnak, Mardin, Diyarbakır, Hakkari, Sur... gibi Kürdistan'daki şehirlerde ve mahallelerde sokağa çıkma yasakları ile evlerimize hapsediliyoruz. Sokağa çıkma yasakları, güvenli bölge gerekçeleriyle köyümüzden, evimizden dışarı adım atamaz hale getiriyoruz. Evlerimiz, sokaklarımız kurşun yağmuruna tutuldu, üzerimize bombalar atıldı. Mahallelerimiz, şehirlerimiz savaş alanı haline getirildi.

AKP faşizmi Kürdistan'da taş üstüne taş bırakmayarak, gözü dönmüş bir şekilde saldırıya geçmiş ve her geçen gün saldırılarını artırmanın hesabındadır.

Kürt halkımız;

Her gün bizi daha fazla katletmenin, yok etmenin hesabını yapan bu iktidarla barış olur mu? Bir halk, evlatlarını katledenlerle, geleceğini yok edenlerle barışabilir mi?

Onlar barış diyerek, çözüm diyerek bize teslimiyeti dayatıyorlar.

Barış adı altında katillerimizi affetmemizi istiyorlar.

Barış diyerek, dağlarda katledilen çocuklarımızı, cesetlerine bile işkence yapılan gerillalarımızı unutmamızı söylüyorlar. Barış diyerek, çocuklarımız Uğur Kaymaz, Medeni Yıldırım, Ceylan Önkol ve daha katledilen nice evladımızın katilleri ile aynı sofraya oturmamızı istiyorlar.

Roboski'de üzerimize kurşun, bomba yağdıranlarla el sıkışalım diyorlar. Hacı Lokman Birlik'in boynuna ip takıp sokak ortasında sürükleyenleri unutmamızı istiyorlar barış diyerek.

Kürt halkımız,

Tüm bu nedenlerden dolayı, yani katillerimizle aynı sofraya oturmamak, katledilen çocuklarımızı unutmamak için bize anlatılan "barış" hikayelerine inanmayalım. Kurtla kuzunun aynı sofrada yeri yoktur, unutmayalım.

Emperyalizm var oldukça halkların acıları son bulmayacak.

KURTULUŞUMUZ SİLAHLI SAVAŞI BÜYÜTMEKTEN GEÇİYOR.

KURTULUŞUMUZUN YOLU, EMPERYALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI İMHA OLMA PAHASINA SAVAŞMAKTIR.

ASLA TESLİM OLMAYACAĞIZ, DÜŞMANLARIMIZ BİZİM TESLİMİYET MASALARINA OTURDUĞUMUZU HAYAL ETMESİNE RAĞMEN ASLA GÖREMEYECEKLER.

HALK DÜŞMANLARINI YERYÜZÜNDEN SİLİNCEYE KADAR MÜCADELEMİZ SÜRECEK.

Halkımız;

Katillerimizden hesap sormak için, eşit, özgür, adil bir düzen için DHKC saflarında savaşalım, DHKC gerillalarına katılalım.

Gerilla savaşını destekleyelim büyütelim, halkın ordusunu kuralım. Bunun için tüm halk düşmanlarının, katillerin yerini DHKC gerillalarına bildirin, gerillaya silah, cephane getirin.

Analar, babalar, kadınlar, gençler; DHKC gerillalarına katılın, çocuklarınızı gerillaya yollayın.

Çocuklarınızı yoz, kirli, sömürüye dayalı bu düzene değil; devrimcilere emanet edin.

**DHKC SAFLARINDA SAVAŞI BÜYÜTELİM.
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!**

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ! YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEP- HESİ!

(*) Devrimci Sol, 1980 yılında Kürt halkına saldırıların arttığı bir dönemde "Kürdistan'da Milli Baskıya Karşı Mücadele Kampanyası" sloganıyla bir kampanya düzenledi. Kampanya kapsamında faşist, muhbir ve halk düşmanlarının cezalandırılmasından yasal-yasadışı gösterilere, bildiri, afiş, yazı, pankart vd. eylem biçimlerine kadar değişik yöntemlerle mücadeleyi yükseltti. Kampanya etkinlikleri Elazığ, Tunceli, Malatya, Gaziantep, Diyarbakır, Van ve çevresinde, köylerde yoğun bir biçimde sürdürüldü. Oligarşinin ırkçı-şoven yüzü teşhir edilerek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının savunuculuğu yapıldı.

Kürt halkı arasında büyük bir sempati yaratan ve bir hafta boyunca yürütülen bu kampanyanın son aşamasında, Dersim Pertek Jandarma Karakolu, Devrimci Sol tarafından basılarak silahsızlandırıldı. 1938'den sonra, ilk defa oligarşinin karakollarına yönelik bir eylem olması nedeniyle oligarşiye vurulan anlamlı, önemli bir darbeydi.

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş bu süreci şöyle ifade eder:

"Şehirlerde giderek ivme kazanan silahlı mücadelemize, kırlarda da bir atılımla eşlik edilmeliydi. Kırsal alanlarda bir başlangıç olarak ele aldığımız silahlı birliklerimizin ateş gücünü yükseltmeli ve oligarşinin güçlerinin zayıflığını, kararlı olduğumuzda yapamayacağımız şey olmadığını göstermeliydik. Dersim'de Pertek Dere Nahiyesi Karakolu'nu oldukça zayıf silahlarla donanmış bir gerilla birliğimiz basarak, karakol komutanı başçavuşla birlikte 10 eri silahsızlandırarak silahları kamulaştırdık. Savaşçılarımız aldıkları eğitim gereği, direnmekte ısrar eden ve teslim olmak istemeyen bir eri cezalandırarak geri çekildiler. Bu baskın ve silahsızlandırma hareketi, bugünkü koşullarda küçük bir eylem gibi görülebilir. O günkü koşullarda ise gerek oligarşi, gerekse halk kesimlerinde büyük yankılar uyandıran ve hareketimize büyük dersler kazandıran önemli bir eylem olmuştur. Çünkü bu eylem 1938 Dersim Kürt İsyanı'ndan sonra gerçekleştirilen ilk jandarma karakolu baskınıdır.

Bu yanı sıra, Kürt Halkının isyan ve özgürlük bayrağının yeniden kaldırılmasının mesajı olmuştur."

**DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEP-
HESİ KIR GERİLLA BİRLİKLERİ
KOMUTANLIĞI**

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 465

Tarih: 15.11.2016

“Vurduk kilidi gitti” diyor... Fırıldak Süleyman.

“Kırdık kilidi bitti” diyor halk ve devrimciler.

HALKA KİLİT İŞLEMEZ, DİRENİŞE KİLİT VURAMAZSIN SÜLEYMAN SOYLU

Sen önce kendine kilit vur FIRILDAK SÜLEYMAN, bir o yana bir bu yana dönüyorsun... Bir DYP’desin Bir AKP’desin yarın nerede olacaksın acaba?

Hoşgeldin Dönek Süleyman, Hoşgeldin Kuru Gürültü Süleyman,

Demek işte bu kadar!

Demek, “Vurdun kilidi gitti” öyle mi dönek Süleyman?

Öyle diyor Süleyman: “Bağırıyorlar, çağırıyorlar. 370 dernek kapattık. Neden? Oralarda pinekleyecekler, teröre destek sağlayacaklar. Vurduk kilidi, gitti. Hadi açın da görelim”.

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’nun talimatıyla 370 dernek kapatıldı. Soysuz Süleyman, bununla övünüyor, ucuz kabadayılar gibi, atıp tutuyor.

Eee Süleyman, kapattığınız derneklerin üyeleri halk ve devrimciler de Kırdık Kilidi Gitti!.. diyor ne olacak şimdi. Açtıklarını görmek istemişsin, gördün mü Süleyman? Kapısına vurduğunuz mühürleri söktüler, koyduğunuz kilitleri kırdılar. Ne oldu Süleyman? Ne yapabildin? Ne yapabilirsin?

Elinizden ne gelir? Tutuklar mısınız? Öldürür müsünüz? Bunlar devrimcilere, halka işlemez Süleyman.

Demek kış ayları gerillalar için iyi geçmeyecek Süleyman, öyle mi?

Duyun, dönek Süleyman Mart ayının sonuna kadar “Doğu illerinde” olacağını söylemiş, “Bilsinler ki onlar için iyi bir ay olmayacak, kış onlar için iyi geçmeyecek. Bütün güvenlik kuvvetlerimizle beraber onlara bir daha

göremeyecekleri kadar büyük bir zaiyat verdireceğiz. ” demiş. Onlar halk çocuklarıdır Süleyman, sen halka karşı savaşta bir şey yapamazsın. Onlar kendi vatanlarında savaşıyorlar Süleyman, senin gibi kendi vatanını satanlar, onlara karşı savaşta bir şey elde edemezler.

Süleyman sen konuşmayı da bilmiyorsun, nerede kime nereye kadar efeleneceğini de bilmiyorsun. Aslan taklidi yapan kediye benziyorsun Süleyman.

Demek, bugüne kadar gelip geçenler içinde en yamanı sensin öyle mi Süleyman? Ağar’ların, Menzir’lerin, Cerrahların, Güler’lerin yapamadığını, abilerin İdris Naim’in, Efkan Ala’nın başaramadığını sen bir çırpıda başardın!

İnsan bu kadar saf olamaz, sen kendini aptallığa mı vuruyorsun Süleyman?

Kim verdi sana bu aklı?

Tayyip Erdoğan’dan mı aldın bu aklı?

Kim seni şişirip şişirip balon gibi salıyor ortalığa? Daha ilk adımında söndün.

Tısss! Tısss! Duyuyor musunuz? Süleyman’dan geliyor bu ses. Bu bir balonun sönme sesidir.

Sor abilerine anlatsınlar sana Süleyman, halka karşı savaşılmaz, halka karşı savaşçı kazanan yoktur.

Mesela Mehmet Ağar bilir bunu. Anlamıştır o. Şimdi bir emniyetçi eskisi olarak Tayyip’in kap kaçığını yalıyor ki, kendisine de iş çıksın. Görüp görebileceği değer bu kadardır.

Sen kimsin Süleyman? Mehmet Ağar’dan daha mı

yamansın?

Öyle olamadığını gördük.

Geç aynanın karşısına suratına bak Süleyman, aslan değilsin sen kedisin kedi, aslana özenirsen böyle patlar-sın.

Ne oldu şimdi? Gönderdin silahlı adamlarını, kırdılar derneklerin kapısını girdiler, vurdular kapısına mühürü çıktılar. Halk ve devrimciler de kopardılar o mühürleri tekrar derneklere girdiler.

Film Fırıldak Süleyman; Tayyip'in kuru gürültü Süleyman'ın diğer özelliği fırıldak hızında dönmesidir. Fırıldak kendi ekseni etrafında döner, bizim film fırıldak Süleyman'ın bir ekseni yok. Geçmişte, Çiller'in ekseninde dönüyordu. Çiller'in ekseninde dönerken, Tayyip Erdoğan'a saydırıyordu. Sonra Tayyip kendisine ayakkabı kutuları içinde ne gösterdiyse, bir baktık Süleyman Tayyip'in ekseninde dönmeye başlamış. Yarın Tayyip Erdoğan'ın AKP'sini de satabilir. Dönekler satarlar, kendi partisini satan AKP'yi de satar.

Bakın da kişilik görün, bakın da bu ülkeye AKP'nin layık gördüğü İçişleri Bakanını görün.

DYP parti olarak tükenmiş, artık Mehmet Ağar gibi bir katil eskisinin eline kalmıştı, Süleyman Soylu'yu o zaman getirdiler DYP'nin başına, yıl 2008.

Süleyman'ın o dönem şimdilerde etrafında fırıldak olup döndüğü Tayyip Erdoğan hakkında yaptığı açıklamalara bakalım:

20 Nisan 2008: "AT ÜSTÜNDE DURMAYI BECE-REMEYEN BAŞBAKAN"

"Bu ülkenin herkese çatan ve kaos yaratan bir Başbakanı var ki, ... Kendisi evindekilerin yüzüne nasıl bakıyor. AKP iktidarından önce işsizlik yüzde 6'ydı bugün 11.3'e çıktı. Başbakan at üstünde durmayı nasıl beceremediyse, ülke yönetmeyi de aynı şekilde beceremedi."

10 Aralık 2008: "PAÇALARINDAN YOLSUZLUK AKIYOR"

"Beceriksizlik ve yetersizlikle, Türkiye'yi krizle karşı karşıya bıraktılar. Paçalarından yolsuzluk akıyor. Türkiye'de ihale ve yandaş belediyeciliği yapılmaktadır."

31 Aralık 2008: "BOYAN DÖKÜLDÜ RECEP TAYYİP ERDOĞAN"

"Önce çıktın, 'Arabalucuyum' dedin, şimdi bölgedeki Müslüman ülkelerin kalbini almakla görevlendirildin. Ey Recep Tayyip Erdoğan, boyun eğdin, emir eri oldun, milletin ümitlerini boşa çıkardın. Boyan döküldü Tayyip

Erdoğan."

25 Şubat 2009: "BAŞBAKAN RANTIN BABASINI GETİRDİ"

"... Türkiye'yi yolsuzluk çukuru içine batırdı. ... Bu ülkeyi rant ülkesi yapmayacağım dedi sayın Başbakan, rantın babasını getirdi. Bunlar yarım doktor, yarım hoca."

14 Mart 2009: "KENDİSİNİ PADİŞAH OLARAK GÖRÜYOR"

"... Başbakan da kendisini padişah olarak görmek istiyor."

Sonra, aynı Süleyman, 5 Eylül 2012 tarihinde AKP'li oluyor. Artık Tayyip'in paçasından akan yolsuzlukları ortaya saçmakla değil, paçalarından yere düşmeden toplamakla kendini görevli sayıyordu.

Seyyar satıcı Süleyman, kendini de pazarlamanın ustası olarak önce kırmızı plakalı aracı kaptı. 7 Haziran öncesi "Allah şahittir ki bütün bedenim kan gölüne dönse de Erdoğan'dan ayrılmayacağım" dedikten sonra kırmızı plaka ile ödüllendirildi.

Sonra Çiller'in beslemesi Süleyman Tayyip övgülerine devam etti, şimdi İçişleri Bakanlığında koltuğu kapmış durumda. Aslan takliti yapması bundandır, kendisinin aslan olduğuna inandırmaya çalışıyor herkesi ama ancak miyavlama sesi çıkarabiliyor Süleyman. Hepsi bu.

Hey gidi AKP'liler, nasıl kabul ettiniz bu fırıldak başınıza, o kadar emek harcadınız AKP'ye, Süleyman'ı getirip bakan yaptılar, size izlemek düştü. İçinizden, bu kedi yavrusu kadar bile bir adam çıkaramadınız mı? Hepinizin içi kofmuş ha, öyle mi?

Bakanlara bakar mısınız? Kimler bu ülkeyi yönetiyor görün. Dün hakkında sayıp döktüğü adama bugün yalakalık yapan bir fırıldak İçişleri Bakanlığı yapıyor.

Süleyman'a bakın, AKP iktidarının da karakterini görün.

Geceleri Uyuyabiliyor musun Süleyman?

Süleyman'ın diğer özelliği DHKP-C korkusudur. Bakın Amerika Büyükelçisi Riccardone'ye ne diyordu Süleyman:

"DHKP-C'nin şaşkınlığıyla beraber neredeyse gözlerine uyku girmeyen bir adam, Türkiye ile ilgili hiçbir fikri aklından geçiremez."

Amerikalının gözüne uyku girmiyor da senin gözüne giriyor mu?

Hayatınla ilgili endişelerin ne durumda Süleyman? Hatırlatalım, aynı açıklamanda şöyle diyordun; "Hayatımızı tehdit içinde yaşıyoruz. Onun gibi çelik parmaklıklar içinde, korumalar altında yaşıyor değiliz."

Sana koruma vermiyorlar mı Süleyman? Senin arkasına

saklanacağıın çelik parmaklıklar yok mu?

Çok mu korkuyorsun AĞAR'IN ÇÖMEZİ SÜLEYMAN?

Halk düşmanlığını bırak, anlat suçlarını halka, kurtul korkularından. Bize inan, halka sığınanların korkması için bir neden kalmaz. Halk denilen o derya, senin gibi sünepe çömezlerden bile halka zararsız bir insan çıkarır.

Bize inan, suçlarını itiraf edersen, korkularından da kurtulursun.

Mehmet Açar'ı tanırısın değil mi Süleyman. Ne görüyorsun Mehmet Açar'a baktığın zaman?

Korku görüyor olmalısın. Biz biliyoruz, kızının mezarına bile gidemeyen bir adamdır Mehmet Açar. Gidemez. Mehmet Açar'ın yaşamını belirleyen Cephe'nin ulaşabileceği yerlerde bulunmamaktır. Cephe'nin ulaşabileceği yerleri biliyorsunuz. Her yer. Yani nedir ruh haliniz, "yer yarılrsa da yerin dibine girsek". Öyle düşünüdüğünüz oluyor mu?

Mehmet Açar İstanbul'a geldiğinde yıl 1990'dı Süleyman, ona da hoşgeldin demiştik;

"HOŞ GELDİN BAY MEHMET AĞAR" diye başlıyor karşılamamız ve şöyle bitiyor:

"Şöyle bir düşünün Bay Açar. Kaç emniyet müdürü, kaç sıkıyönetim komutanı, kaç polis şefi geldi geçti bu kentten? Ve şimdi neredeler?"

Biz bunu söylerken yıl 1990'dı Süleyman.

Sonra Mehmet Açar da geçti, sonra Necdet Menzir de, Hayri Kozakçıoğlu da geçti.

"Dedik ki Mehmet Açar'a, İstanbul halkı size teslim olmayacak Bay Açar."

Sen söyle Süleyman, Açar abin teslim alabildi mi İstanbul halkını, ANADOLU HALKLARINI? Teslim alabilseydi, köşe bucak saklanmak zorunda kalmazdı. Bak Süleyman devrimciler halkın içindeler, siz korumasız kendi evinizde kalamıyorsunuz.

Sen de hoşgeldin Süleyman!

Günü gelecek sen de gideceksin Süleyman. Gelir ve gidersiniz. Ve günü geldiğinde hesabınızı verirsiniz. Biz bu ülkenin gerçek sahipleriyiz Süleyman. Biz Anadolu halklarıyız Bu toprakları bırakıp bir yere gitmeyiz. Bizim kemiklerimiz, atalarımızın kemikleri de bu topraklardadır. Bizim atalarımız bu topraklar için kanını dökenlerdir. Senin soysuz soyun gibi değiliz biz.

Süleyman'ın dedesini de tanıyalım:

Türkiye'nin yeni sömürgeleştirilmesi sürecini derinleştiren, işbirlikçi DP-AP-DYP çizgisine adanmış kendini. DP kurulduğunda dedesi, nenesi yoğun bir propaganda yürütmüş. Dedesi'nden babasına aşılana uşaklık ve halk düşmanlığı sonucu, baba Hasan Soylu, 18 yaşında,

Türkiye Komünizmle Mücadele Derneği başkanlığına kadar yükselmiş.

ABD vatandaşıyken başbakan olabilen Tansu Çiller'in sevgisini kazanarak "Çiller Prensi" olarak anılmaya başlayan Süleyman Soylu ise; DYP içi koltuk kavgasında DYP'nin Genel Başkanlığına seçilerek Amerikan vatandaşı Çiller'in partideki gölgesi olmuş.

Süleyman'ın soyu da budur, kendisi de budur.

BAKMAYIN SOYADININ SOYLU OLDUĞUNA ASLINDA SOYSUZ SÜLEYMANDIR BU SÜLEYMAN.

Şimdi AKP'nin bakan koltuğunda oturan bir kof karizmadır Süleyman.

Evet Süleyman, Açar'a dediğimiz gibi sana da sesleniyoruz. Evet, Süleyman, Açar'a dediğimiz gibi sana da güle güle diyeceğiz.

Şunu bilmelisin Süleyman Soylu, halka mühür vuraszın. Direnenlere mühür vuramazsın. Direnişe mühür vuramazsın. Onlar mühür tutmaz. Çünkü onlar haklı. Tarihsel olarak haklı. Bilimin ve tarihin yasaları onlardan yana. Bilimi ve tarihi mühürleyemezsin Süleyman Soylu. Yenileceksiniz.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

EK:

HOŞ GELDİN BAY MEHMET AĞAR

Burası İstanbul Bay Açar. Sen de tanırısın.

Bu kentte milyonlarca emekçi yaşar. İşçidir, memurdur, esnaftır, yaşamını çalışarak kazanan insanlardır bunlar. Birçoğu çalışacak bir işe bile sahip değildir, işsizdir; "taşı toprağa altındır" diye, yerinden-yurdundan kopup gelmiştir buraya.

Başını sokacak damı yoktur, yoksuldur, açlık çeker.

Burada kimsesiz çocuklar köprü altlarında büyür, çöplüklerde beslenir. Okul çağına gelmiş emekçi çocukları okula gidemez, okuma-yazmayı öğrenmeden çalışmayı öğrenirler. Gençleri bekleyen umutlu yarınları değil, kahvehane köşeleridir. Kadınlar boğaz tokluğuna bedenlerini satmak zorunda kalırlar. Kapitalizmin tüm vahşiliğini, acımasızlığını, insana değer vermeyen niteliğini çok daha açık biçimde görmek mümkündür bu kentte.

Bir başka yüzü daha vardır bu kentin. Tekeller, tefeciler, devlet bürokratları, polis ve mafya iç içe geçmiştir burada. Halkın zenginliklerini gasp ederek, emeğini sömürerek günlerini gün ederler. Sömürü ve soygun düzeninin sürmesi için ne gerekirse onu yaparlar. Rüşvet,

haraç, zorbalık, işkence, cinayet, katliam... her şey fazlasıyla vardır burada.

Siz, bu düzen aynen sürsün diye atandınız bu kente Bay Ağar. Egemenler adına “kahyalık” yapacak, emekçi kanı akıtacak, hakkını arayanı zorla susturacaksınız; göreviniz ve üstlendiğiniz misyon budur Bay Ağar. Size başarılar diliyoruz.

Ama dikkat edin Bay Ağar. Bu kent nicelerini gördü. Kimler geldi, kimler geçti bu kentten biliyor musun? Hepsı de astı kesti, vurdu kırdı, peki ama sonuç ne oldu? Emekçiler hakları için mücadele vermekten, devrimciler hesap sormaktan vazgeçti mi?

İstanbul halkı size teslim olmayacak Bay Ağar. İktidarın tüm olanaklarını seferber edeceksiniz biliyoruz. Ama emekçileri, devrimcileri terörle sindirip susturamayacaksınız. İşçiler grevlere, direnişlere memurlar haklı eylemlerine siz geldiniz diye son vermeyecek, yoksul gecekondulu halkın evini yıktırmaya razı olmayacak, gençlik “Demokratik Üniversite” isteminden, YÖK sul-tasına karşı mücadeleden vazgeçmeyecek!

Terörü, önleme adına Özal iktidarı İstanbul’a tayin etti sizi Bay Ağar. Soruyoruz, hangi terörü önleyeceksiniz siz? Terörü uygulayan bizzat siz değil misiniz? İşkence emrini veren, insanları sokak ortasında kurşunlatan, gece yarıları evlerine baskın yaptıran siz değil misiniz? İstanbul halkı sizi çok iyi tanıyor Bay Ağar. Bunu unutmayın.

Bu kentte halk polisi sevmez; çünkü polis demek, terör demektir, işkence demektir, cop demektir, halka eziyet demektir. Mafya ile kol kola olma, haraç alma demektir. Her ne kadar gazetelerde tefrika edilen açıklamalarınızda, bu gerçeği bildiğinizi ve değiştirmeyi hedeflediğinizi söylüyor olsanız da, bunu başaramazsınız Bay Ağar. Çünkü siz de bu çarkın bir parçasısınız; misyonunuz ve göreviniz, halka ve devrimcilere terör uygulamaktır.

Ve siz, yıllardır bu işi gönüllü yapan birisiniz. Kendinizi halka “şirin” gösterme çabanız, “işkenceci” kimliğinizi gizlemeye yetmeyecektir.

Evet, M.Ağar... Siz İstanbul’u, İstanbul halkı sizi tanıyor. Elinizde devletin tüm olanakları, emrinizde bir polis ordusu var. 400 yeni araç ve 10 binden fazla yeni polisle takviye ediliyorsunuz. Bütün bunlarla eskisinden farklı ne yapacaksınız? Emrinizdeki polislerden, hangi anlayışla, hangi ücretle özveri bekliyorsunuz? Vatan-Millet adına, devlet adına demeye kalkmayın. Çünkü, devletin işi biteni bir kenara fırlatıp attığını onlardan daha iyi hiç kimse bilmez. 12 Eylül, yüz binlerce insana işkence yaptı, binlercesini zindanlara doldurdu, devrimcileri astı-kesti, kurşunladı; ama onlar bugün yine meydanlarda, devrimci adalet yine işliyor. Peki işkencecilere, devrimci katillerine ne oldu? Devlet onları koruyabiliyor mu?

Şöyle bir düşünün Bay Ağar. Kaç emniyet müdürü, kaç sıkıyönetim komutanı, kaç polis şefi geldi geçti bu kentten? Ve şimdi neredeler? Onların, işkence yaptıkları devrimcilere bile,

“Beni dışarıda görsen ne yaparsın?” diye sorduklarını, kendilerini en güçlü gördükleri anda bile korkularını dışa vurmaktan kaçınmadıklarını unutmayın!

Bay M.Ağar! İşçisiyle, memuruyla, gecekonduda yaşayanıyla, kadını-erkeğiyle, genci-yaşlısıyla İstanbul’un milyonlarca emekçisi sizi bekliyor. Devrimciler sizi bekliyor. Sizin baskı ve terörünüzü, işkence ve katliamlarınızı karşılamaya hazırız. Ama unutmayın ki, sömürü ve zulme karşı çıkanların, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele edenlerin da kendilerini savunacak silahları var.

İstanbul halkı polis terörüne teslim olmayacak!

"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"
Görölmüş duyulmuş şey değildi teslimiyetimiz
Kerbela'da Hüseyin Kızıldere'de Mahiriz...
Yedi düvel kalkar üstümüze borsa borsa
Bomba bomba düşer o piyasanın zulmü
Ve lakin
Hastir çekmişiz emperyalizmin alayına
borsasına
bombasına
Umudun en bıçkın haliyle dağlara çıkmışsınız...
Hadi gel, bu seveda dağlarda güzel
Düşelim yollara, çıkalım yücelere
Hadi gel, bu hasret dağlarda diner
Heybetlidir dağlar, saklar koynunda

Hadi gel, bu gurbet dağlarda biter
Sarptır yolları, çıkamaz gayrısı
Sen gel, yollara düşelim beraber
Hadi gel, inancın, umudun, sevdanla...
Dünün gücü, yarının düşü, bugünün kavgası
Alnımızdadır hayatın yazgısı
Tarihin umutlu, delikanlı ve güzel yıldızı
Açlığın koynundan ve kondulardan çıkıp
Sokaklardan allı yeşilli geçerek
Meydanlarda güröl güröl toplanıp
Dağlara çıkmıştır o kırmızı
ve isyankar tarih...

Ümit İLTER

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 466**Tarih: 10.12.2016****Dağların Şahanı OĞUZ'dan****Yoksul mahallerin Şahanlarına****Tüm halk çocukları sizden hesap sormaya devam edecek****Bizim Yenilmez Silahımız Onların Yüreği, Onların Kararlılığı Onların Yaratıcılığıdır.**

**O BOMBALARLA DELİK DEŞİK ETTİĞİNİZ DAĞLARDAN
O BOMBA İLE DOLDURDUĞUNUZ VADİLERDEN, GEÇİTLERDEN,
DERELERDEN**

**BİR HALK KURTULUŞ SAVAŞÇISI, BİR CEPHE GERİLLASI ÇIKTI VE
SİLAHSIZ YOLDAŞLARINA HALKLARINA YAPILAN ZULÜM İÇİN YOLA
DÜŞTÜ...**

TEM Yolunu Döşediniz Portekiz'den İstanbul'a,
Anadolu'dan Avrupa'ya; Kurtardı mı Sizi?

Kurtarmaz!

O yolları, Dünya halklarının kanını içmek, sömürdü-
ğünüz emeği hızla paraya çevirmek için yaptınız ama o
yol yoksul mahallelerin çocuklarının elinin altından
geçer. Onların öfkesi ile döşenmiştir o yolların taşları. O
yollar sizi her zaman evinize ulaştırmaz savcı beyler.
Çok güvenmeyin o yollara. O yolların her bir sapağı
yoksul halkın öfkesi ile bağlantılıdır. O yolların her bir
çıkışı delillere bile bakmadan polisin baskısı ile müeb-
bet istediğiniz yoksul halk çocuklarının hayatına açılır.

O yolların her bir kavşağı tüm haklarını gasp ettiği-
niz özgür tutsakların hücrelerine açılır.

O yollar size öfke, o yollar size ölüm getirir savcı
bey.

O yollardan geçerken sizin göremediğiniz “çift çift
gözler” izler sizi...

Savcılar, hakimler

Hukuk denilen yasa denilen bir şal ile bu zulüm,
baskı ve katliamın üstünün örtülmesine hizmet ediyor-
sunuz. Hukuk yasa dediğiniz yalanlarla katilleri aklı-
yorsunuz. Hukuk yasa dediğiniz yalanlarla katillerin
kanlı ellerini yıkıyorsunuz.

HALK DÜŞMANI KATİLLERİN KANLI**ELLERİNİ YIKAMAYI BIRAKIN!****FAŞİST YASALARIN BEKÇİSİ OLMAYIN!****SİMİT SATIP, ONURLU YAŞAYIN!**

Türkiye Oligarşisi Dersim'de bir yılda 31 operasyon,
bombardıman yapmış. Bu operasyonlar F16'lar, Kobra
helikopterleri, İnsansız Hava Uçakları'yla yapılmıştır.

Sadece Kasım ayı içinde 12 bombardıman ve operas-
yon yapılmıştır. Yani birer gün ara ile sürekli operas-
yon, sürekli bombalama demektir bu. (*)

İşte Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi gerillası Oğuz
Meşe bu bombalanan, çatışmaların yaşandığı dağlardan,
saldırıların arasından hesap sormak için inmiştir. Duru
bir su gibi sessizce akarak, adım adım, nefes nefes
inmiştir o delik deşik edilen dağlardan. Büyük olanak-
sızlıklar içinde, elleri, yüreği ve nefesi dışında hiçbir
şeyi olmadan en sade en basit silahları ile dayanmıştır
zulmün kapısına. Oğuz'un eyleminin büyüklüğü bura-
dadır.

**Dinleyin Türkiye Oligarşisi;
Yenileceksiniz!**

Yenileceksiniz, bakın Oğuz Meşe'nin eylemine ve
neden yenileceğinizi görün. Yenileceksiniz, çünkü,
delik deşik ettiğiniz Dersim'in o dağlarında Cephe
gerillalarını yıldırıyorsunuz, sindiremiyorsunuz,

çıkıyor bir Cephe gerillası o delik deşik ettiğiniz dağlardan, vadilerden, geçitlerden, derelerden ve vurmak için beyninize ilerliyor. Bu yüreğe, bu cürete, bu gerilla tarzına yenileceksiniz.

Siz helikopterlerden yağdırıp bombaları, on binlerle orduyu sürüp dağlarımıza, kuşatıp köylerimizi, korku salmak ve iktidarınızı bu korku imparatorluğu üzerinde sürdürmek istiyorsunuz. İşte, başaramıyorsunuz. Bizim şahin bakışlı gerillamızın, şahanımızın eylemi bunun göstergesidir.

Şahan bakışlıdır Oğuz Meşe, düşmanın en küçük bir hareketini kaçırmasın bakışları, varmak için hedefine, sormak için dökülen tüm kanlarımızın hesabını, şahin gibidir bakışları. Şahan vuruşkan bir kuştur. Ve şahan gibi vuruşkandır Oğuz da.

Neden?

Çünkü;

Oğuz emeğini sömürdüğünüz bir işçidir. Kanını 1 Mayıs alanlarında döktüğünüz bir işçi, bir Cephe’lidir. Taksim’de 1 Mayıs kutlamasını engellediğiniz işçilerimizden biridir Oğuz. Ama o işçi sınıfının en bilinçli işçilerinden biridir. 1 Mayıs alanını kanıyla kazananlardandır Oğuz. Defalarca kez işkencelerden geçirdiğiniz devrimcidir Oğuz. İşkencehanelerinizde de biledi sınıf kinini, faşizme, zulme ve sömürüye öfkesini. O hakları elinden alınırken, emeği sömürülürken susan, sesini çıkarmayan, sindirilmiş bir işçi değildir. O Cepheli bir işçidir. Bu nedenle de saldırıya uğramıştır, hakları için direnen işçilerin yanında eylemlerine destek verdiği için de saldırıya uğramıştır. Oğuz, uyuşturucu çetelerinin katlettiği Hasan Ferit Gedik için adalet istediği için işkencelerle gözaltına alınıp, hakkında davalar açılan Anadolu halkının onurlu evladıdır, devrimcidir. Dilek Doğan için adalet istediği için faşizmin saldırısına uğrayan bir halk çocuğudur.

DİSK’liler, siz kravatlarınızla, takım elbiselerinizle bürolarınızın köşelerinde sendikacılık oynarken, işçi sınıfı için kanını döken Oğuz, sizin kapınızda saldırdığınız, linç ettiğiniz işçimizdir. Oğuzlara linç saldırıları örgütleyerek yaptığınız sendikacılığın adını cüretle koyun, patronlarınızın faşist polisleriyle aynı cephede saldırdığınız işçidir Oğuz, aynı cephede yer aldığınız patronların sendikacıları sizsiniz.

Oğuz Meşe, Türkiye faşizminin bu tablosu içinde şekillendirmiştir devrimci kişiliğini. Ve bilincinde yeşerttiği halkın Umudunu, Dersim dağlarında büyütme için, yoldaşlarıyla birlikte tutmuştur dağlarımızın yolunu.

Oğuzlara karşı yürüttüğünüz bu savaşı kaybedeceksiniz.

Tek biriniz Oğuz Meşe’nin eylemine cüret edebilir misiniz? Edemezsiniz.

Halk çocukları cüret eder, Halk Kurtuluş Savaşçıları

bunu başarabilir.

Çünkü,

Birincisi haklıdır.

İkincisi, haklı davalarında zafere yürüyebilecek bir ideolojinin önderliğinde savaşıyorlar.

Bunun karşısında yenileceksiniz.

Tepelerimize yağdırdığınız bombalar getirecek sizin sonunuzu. Tepelerimize yağdırdığınız bombalar, bizim değil sizin korkunuzu büyütüyor. Korktukça daha büyük katliamlarla geliyorsunuz, ama katliamlarınız yenemiyor korkularınızı daha da büyütüyor.

Siz daha büyük katliamlar tertipleedikçe, biz savaş tarzımızı yenileyerek çıkıyoruz karşınıza. Bu savaş tarzımıza yenileceksiniz. Bu Cephe’nin yenilediği, geliştirdiği gerilla savaşı tarzıdır.

Nedir bu tarz?

Bu gerilla tarzında, bir yere sıkışıp sizin katliamlarınızı beklemek yoktur.

Bu gerilla tarzında, sizin en büyük saldırılarınız sırasında bile içinize girip katlettiğiniz halk çocuklarının, aç bıraktığınız çocuklarımızın hesabını sormak vardır.

Bu gerilla tarzında, kuşatıp yok edebileceğiniz bir gerilla tarzı değildir. Bu gerilla tarzı sizi dağlarımıza adım atamaz hale getirecek gerilla tarzıdır.

Cephe’nin gerilla tarzında silahın gücüyle değil, gerillanın iradesi ve halkın yaratıcı gücü ve desteğiyle savaşmak vardır.

Bu gerilla tarzında, dağları, vadileri, ovaları, nehirleri, toprağımızın her karışını, her canlısını, rüzgarını, çalısını, toprağını, taşını, otunu her şeyini özellikleriyle tanımak ve o doğanın gücüyle savaşmak vardır.

Cephe’nin gerilla tarzı daha da gelişecek, yeni örneklerle büyüyecek. Darbeler vurup kayıplar vermeden çekilen gerilla tarzında savaşçılarımız yetkinleşecek, zafer o gerillalarımızın önce bilinçlerinden, sonra yüreklerinden, sonra silahlarından koparak gelecek.

OĞUZ DÜŞMANA GİDİYORDU DÜŞMAN OĞUZ’A GELDİ

Tugay Komutanlığımız, Özel Harekat Timleriniz, Skorsky Helikopterleriniz, Komandolarınız, yığıldığınız on binlerce kişiyle saldırıyorsunuz. Bombalamadık yerini bırakmıyorsunuz Dersim dağlarının. Günlerce haberlerde bu saldırganlığın, halk düşmanlığının propagandasını yapıyorsunuz.

Sonuç; Halk Kurtuluş Savaşçıları etkilemiyor saldırılarınız, Halk Kurtuluş Savaşçısı Oğuz Meşe o dağlardan beyninize sıkmak için iniyor. Oğuz’un eylemi daha o anda hedefine ulaşıyor. Faşizme karşı savaşma cüreti aşıyor Anadolu halkına, faşizme karşı savaşmanın yolunu yöntemini gösteriyor. Kimlik soruyor, düş-

man, bomba diyor halk kurtuluş savaşçısı. Ve onun kimliği bombası patlıyor beyninde düşmanın. İşte eylemi burada başlıyor Oğuz'un. Dağların Şahanları kimliğini gösteriyor düşmana, yoksul mahallerin Şahanları da kimliklerini öğretiyorlar SAVCIYA. Yok öyle çakarı takıp havalı havalı gitmek sömürü yollarında. Mahallenin şahanları da sizin çakarınıza çaktı işte mermerlerini. Kimliklerini söylediler size. Daha birkaç saat sonra hep bir ağızdan başladınız kimin yaptığını tahmin etmeye bu eylemi.

Kurtuluşunuz Yok. Alın terlerini Avrupa'ya Akıttığınız O Yoksul Halkın Çocukları, Alın terlerini Akıttığınız O Trans-Avrupa Kuzey-Güney Otoyolu'nda (Trans European Motorway -TEM) (**) Yakaladılar Sizi

Kurtuluşunuz Yok Savcı!

Korkmadan Hapsedebileceğiniz Diye Halk Çocuklarını, Korkmadan Yıkayabileceğiniz Diye Katillerinizin Ellerini, Özel Güvenlikli Saraylar İnşa Ettiler Size.

Oysa O Kendinizi Çok Güvende Hissettiğiniz Saray Kurtaramadı Savcı Mehmet Selim Kiraz'ı, sizi de Kurtaramaz.

Portekiz Lizbon'dan İran-Bazargan'a döşediniz TEM denilen o yolu. Daha çok ve daha hızlı akıtmak için emperyalist Avrupa'ya alinterimizi... Alinterini çaldığınız bu halkın çocukları, kanını akıttığınız o TEM'de yakaladılar sizi. Kurtuluşunuz yok. Tek kurtuluş yolunuz halk düşmanlığını bırakmaktır. Hangi yüksek idealler uğruna halka karşı savaşıyorsunuz? Yoktur bir idealiniz. Üç kuruş maaş için halk düşmanlığı yapıyorsunuz. Yapmayın. Halka karşı savaşmayın. Gidin simit satın onurunuzla yaşayın.

Yolun yapılma amacı, güvenli ve hızlı bir şekilde Anadolu'nun ve Ortadoğu'nun zenginliklerini Avrupa emperyalist ülkelere taşımak, Avrupa emperyalizminin Pazar ürünlerini güvenli ve hızlı şekilde Anadolu ve Ortadoğu pazarında pazarlamaktır. Yani emperyalizmin sömürüyü geliştirme projesinin parçasıdır. Bu nedenle, savcıya yönelik eylemimizin bu TEM otoyolu'nda gerçekleşmesinin özel bir anlamı vardır.

Milislerimiz, bu otoyolda savcının aracını yakalamış ve silahlarıyla hesap sorma eylemi gerçekleştirmişlerdir.

Kimlerin hesabı vardır, o savcıların ellerinde?

Şehitlerimizin hesabı vardır. Berkin Elvan'ın katilleri halen ellerini kollarını sallayarak geçiyorlar.

Dilek Doğan'ın katili Yüksel Moğultay, elini kolunu sallayarak geziyor, mahallelerde devlet terörünün uygulayıcısı olarak görev yapmaya devam ediyor. Gazi mahallesinde bir eve giriyor, ayağına galoş giymeyen

tek polis Yüksel Moğultay, ev halkına saldırıyor, tokatlıyor.

Bu katilleri yargılamak için tek bir savcı çıkıyor mu? Hayır çıkmaz. Çünkü yoktur.

Tek bir babayiğit savcı çıkmıyor. Tek bir savcı çıkıp, katilleri kendi yasalarına göre bile yargılamaya yanaşmıyor.

Bırakalım halktan yana bir hukuku, faşizmin yasalarını bile uygulayabilecek bir savcı yoktur. Hemen tüm savcılar, hakimler önlerine AKP iktidarının koyduğu talimatları, sözde yargı kararı diye uygularlar. Bunun aksi tavır içine girenler, AKP faşizminin hedefi olurlar.

Diyorlar ki bize, "gidin mahkemelerde adalet arayın". Bu halkla alay etmek demektir. Hangi mahkemelerde adalet arayabiliriz. Yoktur öyle hakimler, savcılar, ve yoktur öyle mahkemeler.

Bu düzende hiçbir sorunumuzun çözümü yoktur.

Böyle olduğu için adaleti halk olarak kendimiz sağlayacağız. Katillerimizden hesabı kendimiz soracağız. Bu gecekondu mahalleleri halkın evidir. Bu mahallelerden öyle TEM üzerinden de olsa geçemezsiniz. Mahallelerimize elinizi kolunuzu sallaya sallaya giremediğiniz gibi, TEM'den de geçerken, halk çocuklarının mahallelerinden geçtiğinizi unutmayacaksınız.

Dağlarda sizi Cephenin gerillaları karşılıyorlar. Şehirlerimizin gecekondu mahallelerinde sizi bekleyen milislerimizdir. Gidecek, kaçıp saklanacak bir yeriniz yok.

Tekrar ediyoruz, tek yolunuz halk düşmanlığını bırakmaktır. Halkın içine girip, onurunuzla simit satarak yaşayın. Onursuz, katillerin ellerini yıkayarak elde edip, kirlettiğiniz para gibi kirli olmaz o para. Emeginizle kazandığınız parayı kullanarak yaşayın ki, yaşamınız kirlenmesin, milislerimizin, gerillalarımızın hedefi olmayın.

LİSELİLERİMİZ, GENÇLERİMİZ, HALKIMIZ CEPHE GERİLLALARIMIZA KATILALIM CEPHE MİLİSLERİMİZE KATILALIM

Faşizme karşı savaştan ve bu sömürü, zulüm düzenin yıkmaktan başka yolumuz yoktur. Bu faşist düzen yıkılmadan, hiçbir sorunumuz çözülemez.

Oligarşinin düzeninde ne açlık sorununu çözebiliriz, ne yoksulluk ve ne de zulüm sorununa çözüm bulabiliriz. Çözüm devrimdedir. Çözüm halkın iktidarındadır.

Oğuz Meşe yoldaşımız bize halkın iktidarının yolunu göstermiştir.

Halkın iktidarını kurmak için, bu düzeni orasından burasından iyileştirmenin yolu yoktur, bu düzeni kökten yıkmak yerine halkın iktidarına dayalı bir düzen kurmak gerekir. Bunu başarmak için Cephe gerillalarımıza, Cephe milislerimize katılalım.

Şehirlerimizde ve kırlarımızda gerilla olmak, milis olmak dışında kurtuluş yolumuz yoktur.

Kurtuluşumuzun yolu, gerillalarımızı büyütüp ordu-laştırmak, milislerimizin büyütüp ordularımızın en büyük savaşçı kaynağını oluşturmaktan geçiyor.

Savaşalım. Savaşalım ki sömürsüz, açlığın ve yoksulluğun olmadığı, çocuklarımızın uyuşturucu ve yozlaşma batağına saplanmadığı, işçilerin katledilmediği bir düzen kuralım.

Savaşalım ki kendimiz için yeni bir gelecek kuralım.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(*) Oligarşinin Dersimdeki 'de Bombardımanları, Operasyonları, Çatışmalar

- 1- 1 Mart 2016 Kutuderesi
- 2- 10 Aralık 2016 Pülümür
- 3- 19 Ekim 2016
- 4- 25 Ekim 2016 Aliboğazı
- 5- 7 Kasım 2016 Ovacık ve Aşağıtorunoba
- 6- 22 Nisan 2016 Dersim Elazığ Karayolunda
- 7- 12 Kasım 2016
- 8- 28 Kasım 2016 Aliboğazı
- 9- 10 Ağustos 2016 Ovacık
- 10- 29 Ocak 2016 Hozat

- 11- 5 Kasım 2016 Ovacık
- 12- 6 Kasım 2016 Pülümür Hozat Çemişgezek
- 13- 17 Mart 2016
- 14- 8 Eylül 2016 Ovacık Kozluca Köyü
- 15- 10 Kasım 2016 Ovacık
- 16- 16 Kasım 2016
- 17- 1 Aralık 2016
- 18- 9 Mart Hozat
- 19- 22 Kasım Ovacık
- 20- 2 Kasım Ovacık
- 21- 16 Eylül 2016 Ovacık
- 22- 18 Kasım 2016 Kutuderesi
- 23- 25 Kasım Aliboğazı
- 24- 27 Kasım Hozat
- 25- 20 Eylül Ovacık
- 26- 1 Eylül 2016
- 27- 15 Aralık Aliboğazı
- 28- 1 Haziran Ovacık
- 29- 24 Ağustos Nazimiye
- 30- 30 Eylül 2016 Dersim

(**) **Bakın** TEM yolunun tarihçesine, “Birleşmiş Milletler Avrupa Ekonomik Komisyonu’nun (BM/AEK- UN/ECE) teknik ve idari desteğiyle 1977 yılında kurulmuş bir alt bölgesel işbirliği projesi olan Trans-Avrupa Kuzey-Güney Otoyolu (TEM) Projesi, Avrupa ulaştırma tarihinde en eski ve en gelişmiş bölgesel altyapı projelerinin birisidir”. TEM Otoyolu, Portekiz’in başkenti Lizbon’dan başlayıp İran’ın Bazargan kentine kadar ulaşan Avrupa Otoyolu’dur. Türkiye’deki uzunluğu 6 bin 962 kilometredir. TEM Otoyolu için 28 milyar 300 milyon TL harcanmıştır. TEM&TER Master Plan çalışması 2003 yılında başlatılmış ve çalışması 2011 yılında tamamlanmıştır.

1-Bakışlarındaki sertlik
Gülüşlerindeki güzellik
Haylaz ve sevecen
Canlar
Can yiğitler
Ellerindeki mavzer
Kadar soğuk olmuş
Gün şimdi
Gecenin kuşatmasını
Yıldızları silah eylenir
Yarenler
Kızıldere’deki yanan o ateşi
Yer gibi koynunda saklayanlar
....
2-Sevda sevda

Büyüyoruz
Yürek yürek
Savaşıyoruz
Türkü Türkü
Dillerde dolanıyoruz
Düşlerinizin güzelliği
Büyüledi beni
Ey yiğit çocuklarımız
Yarattığınız değerler
İnancınızdaki doğruluk
Düşüncelerinizdeki sapmazlık
Haklılığınız
Vurdu beni yüreğimden
Şimdi savaşınız savaşım
Oğuz MEŞE

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 467

Tarih: 11.01.2017

Leyla Aracı, Mahir Bektaş ve Oğuz Meşe... Onlar Savaş Koşullarının Teslim Alamadığı Gerillalarımızdır

**Savaş Koşullarına Teslim Olmayan Gerilla Tipi Sadece
Düşman Kuşatmalarında Teslim Olmayan Değildir. Aynı
Zamanda Savaşın Zorlu Koşullarını İradesiyle, Bilinciyle, Halkı
Örgütleme ve Savaşırma Bilinciyle Aşandır**

Bu Bilinç Her Alanda ve Her Cephe’de Vardır

**Gerilla olmak savaşı büyütme ısrarıdır. Üç Cephe gerillası şu
soruyu sordular kendilerine: “Silahsız üç gerilla ne yapabilir”**

**Ve cevabını verdiler: “İsteyen ve inanan bir gerillanın yap-
mayacağı hiçbir şey yoktur”**

Tarih: 7 Kasım 2016, DHKC İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği’imize bağlı bir grup gerillamızın bulunduğu sığınak, oligarşinin işbirlikçi faşist ordusu tarafından bombalandı.

Tarih: 7 Aralık 2016, DHKC İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği savaşçılarından Oğuz Meşe, çıkıp yığınların içinden silahını bombasını düşmanın beyninde patlatmak için yola düştü. Eylemi, DHKC gerillalarının yenilmezliğinin, gerilla tarzımızın yenilmezliğinin ilanı oldu.

Tarih: 28 Aralık 2016 oligarşinin faşist ordusunun yaktığı sığıntan çıkan Cephe gerillaları Leyla Aracı ve Mahir Bektaş, oligarşinin faşist ordusuyla girdikleri çatışmada düşmana, düşmanın kendi ifadesiyle “kan

kusturarak” ve kayıp verdirerek, yoldaşlarının hesabını sorarak şehit düştüler.

Biz Kazanacağız! Çünkü, biz halkız, halkın savaşçılarıyız.

Biz Kazanacağız! Çünkü, biz ölümü çoktan yenmiş bir geleneğin yaratıcıları, uygulayıcıları, öğretmenleri, öğrencileri, temsilcileriyiz. Kuşatmalarda, “Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik” diyerek ölümsüzleşenleriz. Biz, Anadolu topraklarına teslim olmama geleneğinin tohumlarını ekenleriz. Koşullar ve olanaklar ne olursa olsun her koşulda savaşma geleneğinin tohumlarını ekenleriz. Şimdi, savaşın zorlu şartlarına teslim olmayan gerilla pratiğini gelenekleştiriyoruz. Bu gerilla pratiğinde, sadece kuşatmalarda teslim olmamak, sade-

ce savařarak řehit dűřmek de deęil, aynı zamanda savařın zorlu kořullarını iradesiyle, bilinciyle, halkı örgűtme ve savařtırma bilinciyle ařan, dűřmana darbeler vuran, gerilla savařını, gerilla birliklerimizi büyűtmeye kilitlenmek vardır.

Leyla, Mahir, Oğuz bu geleneğimizin yaratıcıları, temsilcileri oldular.

Umudumuzu daęlarda da büyűtűyoruz.

Savařın bir yanında emperyalizmin iřbirlikçisi, halk dűřmanı fařist iřgal ordusu var.

Savaşın diğer yanında **emperyalist işgale karşı bağımsızlık, faşizme karşı halk demokrasisi** için savaşan **Cephe gerillalarımız** var.

Bu savaşı kazanmak için, nasıl bir gerilla tarzıyla savaşacağız?

Leyla, Mahir, Oğuz gibi savaşacağız.

Onlar **teslim olmama** geleneęimize yeni halkalar ekleyerek savařımızı daęlarda sürdürűnlerdir.

Bilmeyen neredeyse yoktur; **Cephe** kuřatmalarda teslim alınamayan bir devrimcilik anlayıřı oluřturmuřtur. Sayısız kuřatmada, Cephe savařçılarının, Parti-Cephe tutsaklarının aęzından çıkan cűmle aynı olmuřtur, „Biz buraya dönmeye deęil, ölmeye geldik“, „Siz bizim teslim olduęumuzu nerede gördűnűz?“, „Asıl siz teslim olun!“.

Cephe gerillalarımız daęlarda da yeni halkalar ekleyerek büyűttűler teslim olmama geleneęimizi.

Savaşın ağır koşullarına da teslim olmadılar.

Savaşın kendi nesnel koşulları vardır. İçinde bulunduğumuz koşullarda savaşı geliştirmek ve devrimi büyűtmemizin önűnde pek çok zorluğun olduğu açıktır. Fařizme karşı savaşıyoruz. Savaşımız bunun zorluklarını taşıyor. Emperyalizme karşı savaşıyoruz. Savaşımız bunun zorluklarını taşıyor.

Fakat savař gerçeęi sadece nesnel kořullardan ibaret deęildir. Aynı zamanda savař devrimci iradeyle sürdürűlűyor. Savařın kořullarına teslim olmayan devrimci iradeyle sürdürűyoruz savařımızı.

Leyla, Mahir, Oğuz bu iradeyi kuşanarak savaştılar. Bu iradeyle savaşın zorlu nesnel koşullarını aştılar.

Bizim irademiz, derin halk sevgisindedir.

Bizim irademiz, en zor anlarda halkın ışığılan kahramanlarımızdan gelir.

Bizim irademiz güçlü bir kendine güvendir.

Kendine güven, halkına güvendir.

Kendine güven, ideolojisine güvendir.

Büyűk halk sevgisi ve ideolojik güven, bizim irademizin en saęlam harcıdır.

Leyla'nın, Mahir'in, Oğuz'un gerilla pratikleri bu gerçeğin ifadesidir.

Yoldaşlarımız Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi gerillaları, Leyla Aracı ve Mahir Bektaş'ın şehitlik haberleriyle birlikte, Leyla Aracı yoldaşımızın yazdığı mektubu da aldık.

Oligarřinin faşist ordusu tarafından sığınadığımız tespit edilmiş ve bombalanmış, 3 yoldaşımız o ateř cehenneminden Anadolu topraklarını cennete çevirmek üzere saę çıkmışlar. Oęuz faşizmin bu saldırısına cevap vermek için, faşizmden hesap sormak için dűřműřtür yola.

şöyle demiştik dağların şahanı **Oęuz Meře** için yazdığımız **466 No'lu Cephe Bűltenimizde:**

“O BOMBALARLA DELİK DEşİK ETTİğİNİZ DAğLARDAN

O BOMBA İLE DOLDURDUğUNUZ VADİLERDEN, GEÇİTLERDEN, DERELERDEN

BİR HALK KURTULUř SAVAřCISI, BİR CEPHE GERİLLASI ÇIKTI VE SİLAHSIZ YOLDAřLARINA HALKLARINA YAPILAN ZULÜM İÇİN YOLA DűřTű...”

Bir cűmle daha ekliyoruz yeni öğrendiğimiz bilgilerimizle: **O bombalarla yangın yerine çevirdiğiniz sığınaktan, alevlerin arasından, yangın yerine çevirdiğiniz dağdan çıktı Cephe gerillaları Leyla, Mahir, Oęuz. Hesap sormak için çıktılar o alevlerin arasından;**

Dağlarımızı tutuşturan faşizmden hesap sormak için.

Sığınaklarımızı bombalarla yakan faşizmden hesap sormak için.

Onlar, sığınakları bombalandığında silahsız olarak sığınaktan kurtulmuş üç Cephe gerillasıdır. **Bu soruyu sordular kendilerine:**

„Silahsız üç gerilla ne yapabilir?“

Ve cevabını verdiler;

„İsteyen ve inanan bir gerillanın yapamayacağı hiç bir şey yoktur.”

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi gerillası Leyla Aracı'nın partisine raporundan alınmıştır bu cümleler.

O bombalanan, faşizmin saldırısı altındaki sığınaklara tekrar dönüp girdiler. Silahlarını faşizmden hesap sor-mak için kuşandılar.

Umudun iki yiğit evladı varmış.

Biri öfke, diğeri cüret.

Ve bu iki yiğidin gözlerindeymiş devrim...

İşte bu iki yiğitten biridir Leyla, bu iki yiğitten biridir Mahir ve Oğuz.

Öfkelerini bilediler çift taraflı bıçak gibi. Cüretlerini büyüttüler, dağların doruklarında, açlıkta, soğukta, savaşın ve dağların çetin koşullarında. Emekle büyüttüler, güçlü bir irade göstererek büyüttüler cüretlerini.

Büyük silahları, savaş araçları yoktu, yoldaşlarını katleden faşizme büyük öfkeleri, kinleri vardı. Devrime, partilerine büyük inançları vardı. Çok büyük halk ve vatan sevgileri vardı. Ve bilinçleri vardı, biliyorlardı ki, sınıflar savaşında asıl güç, silahların büyüklüğünde değildir, asıl güç silahları kullanan beyinlerdedir. Bir Cephe gerillası, faşizmi yenmeye ve zafere kilitlenmiştir. Bunun için koşulları olanakları ne olursa olsun, savaşın koşullarına teslim olmadan, faşizmden hesap soracak, halkın adaletinin uygulayıcısı olacak ve Halk Kurtuluş Savaşımızı büyütecektir.

Cephenin bu cüretli savaş tarzına darbeler vurma, devrim yürüyüşümüzü durdurma hayalleri görüyor oligarşi. Başaramazsınız. Kanla yazılan tarihi silemezsiniz, kanımızla yarattığımız değerlerimizi yok edemezsiniz.

Her Cephe gerillası kuşanırken silahını onların oluşturdukları değerlerle kuşanacak.

Onlar gibi direnecek ve onlar gibi savaşıacak.

“Silahsız üç gerilla ne yapabilir?”

İsteyen ve inanan bir gerillanın yapamayacağı hiç bir şey yoktur.”

Bu gerilla tarzı faşizmi yenecek gerilla tarzıdır. Silahsız olabilir Cephe gerillaları, yaralı olabilir Cephe gerillaları ama savaş bırakmaz. Kendini, kendi yaralarını düşünmez, savaş büyütmeyi, dağlarda Umudu

büyütmeyi düşünür. Faşizmin halka saldırısının, zulmünün, katliamlarının, sömürünün, açlığımızın, yoksulluğumuzun hesabını sormayı düşünür. Öyle yapmıştır, **Leyla Aracı, Mahir Bektaş ve Oğuz Meşe de;**

“Şimdi de kobralar tarıyor etraftı...

Bomba ve kurşunlar altında ağaçların altına gizlenerek, eğilerek, sürünerek, yürüyerek adım adım uzaklaştık.

Yedek sığınımıza ulaştık. Bir iki temel ihtiyaç gıda aldık ve yolumuza devam ettik...

Şafağın yüzü ve sol eli, benim yüzüm, saçlarım ve sağ elim komple yanmıştı.”

Yanıklar içinde, yaralı halde hesap sormayı düşündüler, hesap sormaya kilitlendiler. Düşmanımızı korkudan titreten gerçekler bu iradede bulunuyor işte. Oligarşinin yenemeyeceği zafere kilitlenmiş irade bulunuyor orada.

Zafere kilitlenmiş irade, halkın yoksulluğunu bitirmeye kilitlenmiş bir iradedir. Faşizmin zulmü ve sömürüsü altında milyonlarcamız açlıkla boğuşuyoruz. Biz o açlıkla boğuşulan sofralardan büyüyüp gelenleriz Biz, bize o açlığı kabullendirmek için, evlerini kurşunladıklarınız, köylerimizi basıp işkencelerden geçirdikleriniz, zulmün her çeşitini, daha çocuk yaşta iken bile yaşattıklarınız. Sokaklarda katlettiğiniz Berkinler'in, Dilekler'in, Günaylar'ın, Yılmazlar'ın, Hasan Feritler'in yoldaşlarıyız.

Zafere kilitlenmiş bir irade ile savaşıyoruz, çünkü Anadolu halkının devrim ihtiyacını iliklerimizde bile hissediyoruz. Kurtuluşumuz devrimdedir, bağımsızlıktadır, halk demokrasisindedir, halkın iktidarındadır.

Hayalci değildir Leyla, Mahir, Oğuz. Ama devrimcilik nesnellığe teslim olmak da değildir. Nesnel gerçekleri, kendi teslimiyetlerine gerekçe yapanların devrim iddiasını büyütmesi mümkün olmaz. Devrimcilik nesnel gerçeği bilmek ama nesnel gerçeğe teslim olmamaktır. Nesnel gerçeği devrim lehine değiştirecek iradeyi göstermektir.

Cephe gerillalarının devrimci iradelerini zorlayan, savaşımızın zorunluluğudur.

Bu bilinçle savaşıyor Leyla ve Mahir de. Devam ediyor raporuna Leyla:

“Savaşı büyütmeye devam ediyoruz... daha hızlı koşacağız”

Burjuvazinin hayalini bile kuramayacağı bir kültür, burjuvazinin yanına bile yaklaşamayacağı bir ideoloji konuşuyor orada. Orada birey değil, halk konuşuyor,

orada birey değil, halkın iktidar bilinci, kurtuluş umudu konuşuyor. Kendini düşünmüyor, halkını, yoldaşlarını düşünmüyor, kendini, bedenindeki yanıkları düşünmüyor, umudu dağlarda büyütmeyi düşünmüyor. Onun için yaralı bedeniyle, devrime öncekinden daha da hızlı koşuyor.

“Silahsız üç gerilla ne yapabilir?”

İsteyen ve inanan bir gerillanın yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Bombalanan sığınağımızın çok çok uzaklarına gittik. O kadar uzaklaşmamıza rağmen yükselen alevleri ve dumanı görebiliyorduk. Sık ağaçlıklı yerlerde kaldık. Gece hava buz gibiydi. Titreyerek uyumaya çalıştık.

...

Üç gün bombalanan yere gitmedik. Düşman orada arama tarama yapmaya devam eder mi asker indirir mi bilmiyorduk. Yine de 9 Kasım gecesi uygun bir şekilde oraya gittik.

9 Kasım gecesi tekrar o vadiye girdiğimizde hala alevler yanıyordu.

Köylere gidelim haber alalım ve bazı ihtiyaçlarımızı karşılayalım dedik. Bir de diğer gerillalarımızın bulunduğu bölgelere gidelim, bilgi alabiliriz diye düşündük. Bölgeyi en iyi bilen Şafak’ı ama Şafak’ın gözlükleri kırılmıştı ve görmüyordu. Ne tarafta tepe var, ne tarafta patika var diye bize soruyor, biz cevap verince o da tamam şuradan gidiyoruz diyordu. 4 gün boyunca yürüdük, silahsız 3 gerilla.

...

Halkımızın gözlerinde bize duyulan güveni gördük.

Girdikleri köylerde sevgiyle, saygıyla, güvenle karşılandılar. Halkın savaşçılarıydılar, halkın içindeydiler. Halk yaralarını sarıp sarmaladı. Yedirdi, giydirdi. DHKC gerillalarının bu dağlarda bulunduğunu yeni öğrenenler, mutluluklarını paylaştılar. Cephe’yi tanıyorlardı, adaletiyle tanıyorlardı, mücadeleci kimliğiyle tanıyorlardı. Demokratik mücadelede de, silahlı savaşta da her mevzi için ödedikleri bedelden tanıyorlardı. Mutlulukla karşıladılar, biliyorlardı ki, bu dağlarda Umudu Cephe gerillaları, Leylalar, Mahirler, Oğuzlar büyütecekler.

„Yorgunluk açlık, yanıklarımızın ağrısı, silahsız oluşumuz böyle böyle yürüyorduk.

...

Yapraklar dökülmüş her yer açılmıştı. Tepelere kar yağmıştı. Artık gerillaların sığınaklara çekilme döne-

miydi. Ama biz duramazdık. Öyle yerlerden geçtik ki, bir tepeyi aşıyoruz bir bakıyoruz karşımızda kalekol. Başka tepeyi aşıyoruz uzaktan bir köy görünüyor. Kısa süre içerisinde onca bölgeyi ve köyü gezdik... ve silahsız...”

Devrimi bu yürüyüş yakınlaştırıyor işte. Bu yürüyüşün oluşturduğu çelikleşmiş irade devrime ulaştıracaktır bizi. Leyla öğretmenimiz, bize savaşmayı öğretiyor. Savaşı savaşın içinde, büyük bir irade ve kararlılıkla savaşıyor öğrendiler. Öğrendiklerini öğretiyorlar, onların aştıkları yoldan devam edecek ve zafere böyle ulaşacağız.

Yürüdüler, bir an bile olsun dönmeyi düşünmediler. Şimdi kış, gidelim bir yerlerde kışı geçirelim, bir köyde yaza kadar bekleyelim yazın tekrar döneriz demediler. Kışı sığınaklarda geçiren gerilla tarzını kabul etmediler. Halkı örgütlemeyi bir an bile bırakmayan gerilla tarzıyla savaşımızı büyütmeyi esas aldılar. Dağlardan inmeyi akıllarından bile geçirmediklerini yazıyor Leyla. Köylere gittiler, silah aradılar. Bir tüfek, bir tabanca. Düşmana vuracak, düşmanla savaşta kullanabilecekleri bir şey bulmak istediler, canlarının derdine değil, savaş araçlarının peşine düştüler. Mağaralarda kalırsanız ama dağları terketmeyiz kararı aldılar.

„aradan on gün geçti ve artık sığınağımıza gidip bakalım... belki silahlarımıza ulaşırız dedik. Evet oraya gidecektik, kim bilir ne ile karşılaşacaktık.

...

Aradan on gün geçmişti, oraya gidiyorduk, hala dumanlar yükseliyor, hala yanık kokuları var. Dikkatlice girdik vadiye, her taraf duman olmuş, alt üst olmuş.

...

... içeri girdik sürünerek, ikimizin de silahı sağlam duruyor. On gün silahsız dolaştıktan sonra tekrar silahlarımıza kavuşmanın mutluluğunu yaşadık.

...

sizi çok çok seviyorum, halkımı örgütümü yoldaşlarımı çok seviyorum. hepiniz gözümde tütüyorsunuz...

Umudu büyütmeye devam edeceğiz... Bizi merak etmeyin... Kendinize çok iyi bakın...

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

SAYGILARIMLA....”

Cephe Gerillası Leyla’dır, Mahir’dir, Oğuz’dur

Cephe Gerillalarımızı Katletmekle Devrim Yürüyüşümüzü Durduramazsınız

Süleyman Soylu, bitirdik diye övünüyor! Bitiremezsin diyoruz Soysuz, işbirlikçi, Amerikan uşağı Süleymanlar'a...

Açlığı bitirebiliyor musunuz bu ülkede? Bitiremezsiniz!

Sömürüyü bitirebiliyor musunuz? Bitiremezsiniz!

Evsizliği bitirebiliyor musunuz? Bitiremezsiniz!

İşsizliği bitirebiliyor musunuz? Bitiremezsiniz!

Bu ülkede emperyalist işgali bitirebiliyor musunuz?

Emperyalizmin işbirlikçisi işgal ordusunu dağıtabiliyor musunuz?

Yapamazsınız, çünkü bunlar uşakların yapabileceği şeyler değil.

SİZ AÇLIĞI ZULÜMÜ YOKSULLUĞU BİTİREMEZSİNİZ.

BİZ BİTİRİRİZ !

BU NEDENLE SİZ BİZİ BİTİREMEZSİNİZ. BİZ SİZİ BİTİRECEĞİZ. TARİHİN YASASIDIR: ZULÜM BAKİ KALMAZ, SİZİ BİZ BİTİRECEĞİZ.

KIZILERE'DEN BERİ „BİTİRDİK“ DİYORSUNUZ. BİTİREMEDİNİZ!

BAŞBAKANINIZ NİHAT ERİM'İ VURDUK GELDİK!

PARABABANIZ SABANCI'YI VURDUK GELDİK!

BERKİN'İN KATİLLERİNİ KORUYAN SAVCINIZI VURDUK GELDİK!

BİZİ BİTİREMEZSİNİZ

İşbirlikçi oligarşi ve onun temsilcileri halkımızın emeğini emperyalist tekellere peşkeş çekenlerdir, onlar ne sömürüyü, ne zulmü, ne de emperyalist işgali bitirebilirler. Onlar vatan topraklarını parsel parsel satanlardır, vatan topraklarını pazarlamakla övünenlerdir. İşbirlikçilik ve emperyalizme uşaklık ruhları haline gelmiştir. Bakmayın dillerinin Allah dediğine, onlar emperyalizme inanırlar, emperyalizme dua ederler, emperyalizmin önünde diz çökerler.

Bakmayın ikide bir dillerine Allah korkusunu dola-

dıklarına, onların korkusu emperyalist efendilerinden duydukları korkudur.

Ama biz biliyoruz ki, daha büyük bir korkuları da var. Örgütlü halktan korkarlar. Silahlanmış halktan korkarlar. Gerillalarımızdan, milislerimizden korkarlar. Bir avuç sömürücünün iktidarına son verip, halk iktidarı kurana kadar korkularını büyötmeye devam edeceğiz.

Bu ülkede bir avuç işbirlikçi sömürücünün egemenliğine son vereceğiz.

AKP Faşizmi, Ülkemizdeki Açlık, Yoksulluk, Sömürü ve Zulüm Tablosunun Mimarıdır

Onların Savaşı Bu Sömürü Ve Zulüm Düzenleri Sürsün Diyedir

Leylalar'ın Savaşı Bu Alçak, Soygun Ve Sömürü Düzenlerine Son Verip, Açlığın Ve Zulmün Olmadığı Bir Anadolu Kurmak İçindir

Bu zulüm var oldukça, ülkemizin dağlarında şahanlar da olacaktır.

Bu zulüm var oldukça, emperyalizme, Türkiye oligarşisine, faşizme karşı savaş da olacaktır.

Sokakta, dağlarda, evlerimizin içinde katlediyorlar... İş cinayetleriyle katlediyorlar!

Anadolu'nun dört bir yanında açlığı büyötüyorlar. Zulmü büyötüyorlar. Hapishaneleri dolduruyorlar, işkencehaneleri dolduruyorlar. Mahallelerimize, evlerimize saldırıyorlar. Sokaklarda, evlerimizin içinde gençlerimizi, çocuklarımızı katlediyorlar. Vatan topraklarımızın her karışını emperyalist tekellere peşkeş çekiyorlar.

Tam olarak bundan dolayı, ne Anadolu'nun dağlarında, ne şehirlerin gecekondulu mahallelerinde ne gerillalarımızı ve ne de milislerimiz eksik olmayacaktır. Bundan dolayı Anadolu'nun tüm dağları bizimdir. Anadolu'nun tüm gecekondulu mahalleleri devrimin yataklarıdır. Hem dağlarımızda, hem şehirlerimizde savaşımızı büyötmeye, gerilla ve milislerimizi büyötmeye devam edeceğiz.

AKP iktidarı ve emperyalizmin büyük korkusu, Cephe çizgisinin büyümesidir.

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Cephe devrim yürüyüşünden en küçük bir taviz vermeyecek örgüttür.

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Cephe devrim yürüyüşünü zafere ulaştırmak için tüm engelleri aşabilecek bir iradenin sahibi Önderlik çizgisine, savaş anlayışına sahiptir.

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Cephe saflarında Leylalar, Mahirler bitmez. Cephe devrimin büyüdüğü topraktır, devrimci kadroların eğitildiği okuldur, Mahirler'in yerini yeni Mahirler, Leylalar'ın yerini yeni Leylalar bir an bile zaman geçirmeden alır, devrim yürüyüşünü sürdürür.

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Parti-Cephe gerillası demek, halkı örgütleyen gerilla demektir

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Parti-Cephe gerillası demek, düşmana darbe vuran, her koşulda savaşıma cüreti gösteren gerilla demektir

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Parti-Cephe gerillası demek, yıkılmaz bir iradedir, devrime yürüme kararlılığıdır

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Parti-Cephe gerillası demek, halkın adaletidir

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Parti-Cephe

gerillası demek, tek başına da olsa bir gerilla birliği gibi savaşmak, umudu büyütmek demektir

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Parti-Cephe gerillası demek, dağlarda büyüyen, halkın umudunun adıdır

Korkuyorlar, çünkü biliyorlar ki, Parti-Cephe gerillası demek, bağımsız vatan toprakları, halkımızın devrimci iktidarındır.

Emperyalizmin ve oligarşinin devrim korkusunu Anadolu topraklarında büyütmeye devam edeceğiz. Bu topraklara devrim tohumları ektik. Kökleri çok derinlerde, yeşeriyor, büyüyor. Halkımıza devrim mutluluğunu, emperyalizm ve oligarşiye devrim acısını tattıracağız.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Çekip çıkardılar kör karanlıktan
Güneşi
Astılar mavi gökyüzene
Her kim ki sıvamaya kalksa
Balçıkla
Dikdiler dimdik karşlarına
Dövüştüler
Düştüler
Kalktılar tekrar
Korkup sinmediler bir köşeye
Kaçıp saklanmadılar köşe bucak
Öldüler
Bir kavgada hep en önde
Vurdular zalimin zorbanın
Alnının orta yerinde

Tekrar tekrar eden bu döngüde
2- Düşer, yine dimdik kalkan
Dövüşen Yiğitçe vuruşana
Vuran, ölen
Feda diyen KAHRAMANLAR
Kendilerinden sonrakilere
Devretti bu kavgayı
Ve bir kez daha
Çekip çıkarmak için kör karanlıkta
Güneşi
Gelin çocuklar
Canlar, işçiler, emekçiler
Ey halk deryası
Şahanların sesine ses ver

Oğuz MEŞE

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Açıklama: 468**Tarih: 13.01.2017**

7 Kasım 2016 tarihinde DHKC İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği'mize bağlı bir grup gerillamızın bulunduğu sığınak, oligarşinin işbirlikçi faşist ordusu tarafından uçaklarla bombalanmıştır. Sığınaktan sağ kurtulan yoldaşlarımız tarafından, sığınagımızda bulunan yoldaşlarımızdan bir kısmının şehit düştüğü bilgisi ulaştırılmıştır.

Oligarşiye Sesleniyoruz; Şehitlerimizin Ölü Bedenleri Nerededir Ve Şehitlerimize Ne Yaptığınızı Açıklayın?

Türkiye'de İsrail Politikalarını Uygulamanıza İzin Vermeyeceğiz. İsrail Filistin'li Şehitlerin Cenazelerini Vermiyor, Türkiye Oligarşisi Bizim Şehitlerimizin Cenazelerine İşkence Yapıyor, Yakıyor, Cenazelerimize Saldırıyor.

Türkiye Oligarşisi İsrail'den Öğrendiği Yöntemleri Cenazelerimize Uyguluyor. Cenazelerimizi Vermiyor, Şehitlerimizin Akıbetlerini Açıklamıyor.

Anadolu'nun Bütün Dağları Bizimdir. Anadolu'nun Bütün Dağlarında Gerillalarımızın Silah Sesleri Yankılanacak.

Dağlarımızı Dinleyin Halkımız, Gerillalarımız Umudunuzu Büyütüyorlar O Dağlarda. Gerillalarımızın Silah Seslerinde Büyüyen Umudun Seslerini Duyacaksınız.

Dağlarımızı İzleyin Halk Düşmanları, O Dağlarda Yaktığımız Devrim Ateşlerinde, Saraylarınızın, Saltanatınızın Yıkılışını Göreceksiniz.

Dağlarımızı Bombalayanlar Bizim Topraklarımıza Ait Değil,

Sığınaklarımızı Bombalayanlar Bizim Topraklarımızın İnsanları Değiller,

Bir Avuç Amerikan İşbirlikçisini Söküp Atacağız Topraklarımızdan,

Bu Katliamlar, Bu Halk Düşmanlığı İçeride Devrim

Korkularını Bastırıp, Dışarıda Türkiye'yi Amerikan Emperyalizminin Hizmetine Daha Fazla Sokmak İçindir. Bugün Oligarşinin Faşist Ordusu Irak'ta, Suriye'de Amerika'nın İşgal Gücü Olarak Bulunuyorlar. Halkımızın, İsrail Gibi Ortadoğu'da Emperyalizmin İşgal Gücü Olarak Kullanılmasına İzin Vermeyeceğiz!

Çok Döktük Kanımızı Anadolu Toprakları İçin, Dökmeye Devam Ediyoruz, Dersim Dağlarında Yankılanan Şehitlerimizin Sesleri, Halkımızın Kurtuluş Sesleridir.

Döktüğünüz Kanlarımızdan Sel Olsa, Anadolu Topraklarını Bir Avuç Amerikan İşbirlikçisi Asalak Burjuvaya, Tefeci-Tüccar'a, Toprak Ağasına Bırakmayacağız.

Biz Halkız, Halk Kurtuluş Savaşçılarıyız.

Kuşlar Uçmayı, Balıklar, Yüzmeyi Unutsalar

Biz KURTULUŞA KADAR SAVAŞ Sözüümüzü Unutmayız,

Biz Şehitlerimizin Kanını Döken Katillerin Yüzünü Asla Unutmayız,

Bizi Bitirme Hayalleri Gören AKP'li Amerikan İşbirlikçisi Uşaklar: Gerilla Silahlanmış Halktır. Biz 80 Milyon Halkız, Siz Bir Avuç İşbirlikçi Asalaksınız, Boş Hayallere Kapılmayın. Halkı Bitiremezsiniz!

Savaşımızı tutsaklarımıza yeni tutsaklar, şehitlerimize yeni şehitler ekleyerek büyütüyoruz. Savaş gerçeği budur. Bu gerçek içinde savaşıyor, savaşı ülkemizin tüm dağlarına, tüm şehirlerine yayma irademizi büyütüyoruz.

Yeni şehitlerimizin haberlerini Dersim dağlarından aldık.

Tarih: 7 Kasım 2016, DHKC İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği'mize bağlı bir grup gerillamızın bulunduğu sığınak, oligarşinin işbirlikçi faşist ordusu tarafından bombalandı. Sığınaklardan sağ çıkan gerillalarımızdan 3'ünün isimleri Leyla Aracı, Mahir Bektaş ve Oğuz Meşe idi. Bu sığınakta şehit düşen gerillalarımızın kimlikleri halen tespit edilmiş değildir. Faşizm yoldaşlarımızın kimliklerini halen açıklamamıştır. Şehitlerimizin cenazelerine yapılanlar halen belirsizdir. Bunun açıklanmasını istiyoruz, şehitlerimizin cenazelerini istiyoruz.

Tarih: 7 Aralık 2016, DHKC İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği savaşçılarından Oğuz Meşe, çıkıp yangınların içinden silahını bombasını düşmanın beyninde patlatmak için, sığınakta şehit düşen yoldaşlarının hesabını sormak için yola düştü. Eylemi, DHKC gerillalarının yenilmezliğinin, gerilla tarzımızın yenilmezliğinin ilanı oldu. Şehit düşen yoldaşlarının hesabını sorma geleneği, ne pahasına olursa olsun kırdı da Oğuz'la devam etti.

Tarih: 28 Aralık 2016 oligarşinin faşist ordusunun yaktığı sınıktan sağ çıkan Cephe gerillalarımızdan Leyla Aracı ve Mahir Bektaş, oligarşinin faşist ordusuyla girdikleri çatışmada düşmana, düşmanın kendi ifadesiyle “kan kusturarak” ve kayıp verdirerek, sığınakta şehit düşen yoldaşlarının hesabını, oligarşinin faşist ve katliamcı ordusundan sorarak şehit düştüler.

İşbirlikçi, Amerikan uşağı Türkiye oligarşisi, Cephe gerillalarını dağlardan söküp atmanın hayallerini kuruyor.

Biliyorlar, Cephe gerillalarının dağlarda büyümesi demek, Oligarşik iktidarlarının sonu demektir. Biliyorlar ki, dağlarda büyüyen umudu söndürebilirlerse, bu çürümüş düzenlerinin ömrünü bir süre daha uzatabilirler.

Biz de biliyoruz!

Biz de biliyoruz ki, dağlarda dolaşan her bir gerilla,

oligarşinin iktidarının sonunu müjdeler. Biliyoruz ki, faşizmi Anadolu'nun tüm dağlarında ve şehirlerinde yankılanan gerillalarımızın ve milislerimizin silah sesleriyle yeneceğiz. Oligarşik iktidarı büyüyen ordulaşan gerilla ve milislerimizle yıkacağız.

Dağlarda ve şehirlerde gerilla ve milislerimizi büyütme savaşımız bunun içindir. Bu savaş kazanacağız. Bugüne kadar çok kez çıktık ülkemizin dağlarına, çok şehit verdik, çok tutsak verdik. Biliyoruz ki, bu savaştır, bu savaş her şeyden önce irade savaşıdır, irademiz ayakta ise bu savaş biz kazandık demektir.

Tüm dünya gerilla deneyimleri bu gerçeğin doğrulanmasıdır. Oligarşinin gördüğü Cephe gerillalarını bitirme hayalleri boştur, aç tavuğun rüyasında darı ambarı görmesi gibidir. Cephe gerillaları sadece Dersim dağlarında değil, Anadolu'nun tüm dağlarında olacaklar.

Cephe gerillaları, sadece dağların doruklarını fethetmekle kalmayacaklar, kabusunuz olacaklar. Onları sadece dağların doruklarında değil, saraylarınızın kapısına dayanmış olarak da göreceksiniz.

Bu Halk Kurtuluş Savaşı gerçeğidir. Bu gerçekten ne oligarşi kaçabilir, ne de Anadolu halkı bu savaş dağlarda ve şehirlerde büyütmekten, iktidar mücadelesinden kaçınabilir. Halk Kurtuluş Savaşımız sınıflar mücadelesinin yasaları çerçevesinde ilerleyecek ve hedefine ulaşacaktır.

Amerikan emperyalizmi Türkiye oligarşisinden Suriye'de, Irak'ta kendi işgalci, sömürgeci politikaları için savaşmasını istiyor. AKP iktidarı bunun gereklerini yerine getiriyor. Sahte Amerikan karşıtlıklarının altındaki gerçek budur. Sahte Amerikan karşıtlıkları, Suriye'deki varlıklarının Amerikan çıkarları için olduğu gerçeğinin üzerini örtmek içindir. MHP ve AKP elele Amerikan uşaklığı için Anadolu halkının kanını Ortadoğu'da döktürdükleri gerçeğinin üzerini örtmeye çalışıyor, bunun için ağız birliğiyle sözde Amerikan karşıtlığı yapıyorlar.

Ve biliyorlar ki, Anadolu halkının Amerika'nın işgal askeri yapmalarına izin vermeyecek güç, Parti-Cephe'dir. Dağlarda yaptıkları katliamlar, şehirlerde, gecekondu mahallelerinde saldırıları, işkencecilikleri, Cephe'ye yönelik tutuklama furysası bu nedenledir. Ne yaparlarsa yapsınlar, Anadolu halkını İsrail gibi, emperyalizmin hizmetinde Ortadoğu halklarına karşı Amerika'nın askeri gücü yapmalarına izin vermeyeceğiz. Anadolu çocuklarının kanını Amerikan çıkarları

için dökmelerine izin vermeyeceğiz. Anadolu çocuklarının Arap halkının katili yapılmasına izin vermeyeceğiz.

Oligarşinin faşist İçişleri Bakanı sümüklü Süleyman, katlettikleri gerillalarımızın sevincini yaşıyor, “bitirdik” çığlıkları atıyor. Bitmeyiz Süleyman bitmeyiz. Cephe bitmez. Sığınağımızı tespit edip bombaladınız diye bitmeyiz. Siz uçaktan bombaladığınız o sığınağa bombaladıktan sonra bile yaklaştırmaya korktunuz. Biz savaşıma cüretimizle ayaktayız, siz şehitlerimizin cenazelerine bile yaklaşamayacak kadar korkuyorsunuz.

Siz o korkunuzla bitmiş durumdasınız, tarihsel haklılığımızdan dolayı güçlüyüz.

Yeryüzünde tek bir Cepheli kalmasa bile, bütün cepheliler bir gecede imha edilse bile, Parti-Cephe ideolojisi kendini küllerinden yeniden yaratır. Onun için ölmekten zerre kadar korkmuyoruz Onun için düşmanlarımız karşısında bu kadar güçlüyüz.

Siz halk düşmanı olduğunuz için korkak ve güçsüz-sünüz, biz halkız ve halk için savaşıyoruz, bunun için güçlüyüz.

Siz, Amerikan uşakları, kendinize ait olmayan bir toprakta, bizim ülkemizde savaşıyorsunuz. Güçsüzsünüz, korkaksınız, Anadolu’nun her taşından, toprağından, sokağından, çocuklarından, gençlerinden, yaşlılarından korkuyorsunuz.

Siz bombaladınız, yaktınız, katlettiniz ama korkan sizdiniz, DHKC gerillalarından korkmaya devam ediyordunuz. Bakın o yakıp yıktığınız dağlardan, bir DHKC gerilla komutanı Leyla Aracı, korkunuzu şöyle anlatıyor;

“Düşman korkak ve alçak. Bulunduğumuz yere gelmedi, indirme yapmadı, bizimle DHKC gerillaları ile karşılaşmaya cesaret etmedi, edemez de. Ancak bombalar, tarar, yakar. O kadar korkak ki tüm dağları yaktılar. Ondan sonra ancak gece indirme yaptılar ve kısa süre içinde ayrıldılar.”

Biz kendi topraklarımızda savaşıyoruz. Bu halk bizim, bu topraklar dağıyla, taşıyla, kurduyla kuşuyla bizimdir. Genciyle, yaşlısıyla, kadını, erkeği, çocuğuyla bizimdir. Biz kendi topraklarımızda savaştığımız için güçlüyüz.

Güçlü olan bizleriz! Çünkü güç silahla, sayıyla ölçülmez. Güç, yürektedir, bilinçtedir, halkta ve haklı olandadır. Tarihsel ve siyasi haklılıktadır güç. Biz güç-

lüyüz, çünkü savaşımlarımız **halk kurtuluş savaşıdır**.

Yene yenile, ölererek, öldürerek büyütüyoruz savaşımlarımızı.

Türkiye devrimin yolunu Mahirler gösteriyor. Onlar katlettikçe yeni Mahirler yetişiyor, savaşı büyütmede ustalaşıyorlar. Neronlarına, Heronlarına karşı da savaşmakta ustalaşacağız. Devrimci savaşımlarımız, şehitlerimizden aldığımız güçle daha da gelişiyor ve yayılıyor.

Tarih, sizin gibi bir avuç sömürücü azınlığın bittiğini, saltanatlarının yıkıldığını sayısız kez yazdı, ama halkların bittiğini yazmaz o tarih. Halklar bitirilemez!

Cenazelerimizi Alacağız, Türkiye’de İsrail Politikalarını Uygulamanıza İzin Vermeyeceğiz.

Şehitlerimize Ne Yaptınız? Cenazelerimiz Nerede? Açıklayın!

Bir süredir Dersim Hozat bölgesindeki birliğimizden haber alamıyorduk. Nedenini yoldaşımız Leyla Aracı’nın şehit düşmeden önce yazdığı ve bize ulaştırmayı başardığı notu aracılığıyla öğrendik. DHKC İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği’ne bağlı bir grup gerillamızın bulunduğu sığınak 7 Kasım 2016 tarihinde düşman tarafından bombalanmıştır. Durum Leyla Aracı yoldaşımızın mektubunda şöyle anlatılmıştır:

“Şehitlerimizin hesabını soracağımıza olan inanç ve dağlarımızda gerillalarımızın hiç bitmeyeceğine dair sözümüzle kucaklıyoruz...”

Savaşı büyütmeye devam ediyoruz.

Bu notu kısıtlı olanaklarla hızla yazıyorum.

(...)

Şu anda burada yaşadıklarımızdan haberiniz var mı bilmiyoruz. Kaç şehidimiz var yaralı olarak kurtulan var mı bilmiyoruz. Şehitlerimize ulaştınız mı cenazeleri hak ettikleri şekilde geleneklerimize uygun olarak kaldırıldı mı bilmiyoruz ve bu konularda çok endişeliyiz...

Bildiğimiz ve önemli olan bir gerçek var ki, düşman amacına ulaşamadı ... buradayız. Şehitlerimizin hesabını soracak daha hızlı koşacağız.”

Leyla komutanımızın aktardığı bilgiye göre, sığınakta bulunan gerillalarımızın bir kısmının şehit düşmüş olma ihtimalleri yüksektir. Yaralı da olsa sağ kurtulabi-

lenleri Dersim halkının, dağının, taşının sahipleneceğini biliyoruz. Şehit düşen yoldaşlarımıza ne yapıldığı ise düşman tarafından açıklanmamıştır. Daha önce de sık sık yaptıkları gibi, yoldaşlarımızın cansız bedenlerine işkence yaparak toplu mezara gömmüş olmaları ihtimaldir.

Halk düşmanı AKP iktidarına sesleniyoruz: Şehitlerimizin yerlerini açıklayın.

Savaşlarda da cenazeleri sahiplerine vermek savaş ahlakının gereğidir. Oligarşinin bu ahlakı da yoktur. Bu nedenle şehitlerimizin cenazelerini ailelerine vermemiştir. Katlettikleri yoldaşlarımızın isimlerini bugüne kadar açıklamamışlardır. 7 Kasım 2016 tarihinde Dersim Hozat/Dalören mevkiinde bir sığınağın bombalandığı Dersim Valiliğince açıklandı. Açıklamada 5 kişinin katledildiği söylendi. Fakat şehitlerimizin ne isimlerini ne de şehitlerimize ne yaptıklarını açıklamadılar. Ailelerine bilgi vermediler. AKP faşizmini şehitlerimizle ilgili sakladıkları bilgileri açıklamaya çağırıyoruz.

İsrail, Filistinli şehitlerin cenazelerini ailelerine teslim etmiyor. Bunu bilinçli bir politika olarak uyguluyor. Biliyor ki, bir halkın değerlerine saldırdığında, o halkı manevi olarak yıpratmış olur. Şehitlere saldırısı bunun içindir. Faşizm, değer bilmez, şehitlere bile saygı bilmez. Cenazelerimize bile saldırabilir, işkence yapabilir. İsrail'in yaptığı budur. Türkiye oligarşisinin de yaptığı aynıdır.

Türkiye faşizmi de bilinir, şehitlerimize işkence yapar, ölü bedenleri çıırılçılak soyarak yerlerde sürükler, şehitlerimizin kulaklarını keser, yakar, cenazelerimizi vermez, toplu mezarlara, bilinmeyen yerlere gömer, cenazelerimizi kaldırmamızı engellemek için şehitlerimizin cenazelerini kaçıır, gizlice gömer. Şehitlerimizin mezarlarına saldırır, mezar taşlarını kırar. Faşizmin yöntemleri birbirinin aynıdır. Çünkü, ikisi de aynı soyun çocuklarıdır. İkisi de emperyalist Amerika'nın çocuklarıdır.

Bu İsrail politikasının ülkemizde uygulanmasını kabul etmeyeceğiz. Şehitlerimizin cenazelerini gizlice gömmelerine izin vermeyeceğiz. Amerika'nın çocukları, İsrail'in kardeşleri, Anadolu halkının manevi değerlerini çürütemezsiniz. Anadolu halkının şehitlerinin cenazelerine sahiplenme gücünü kıramazsınız.

Amerikan emperyalizmi, İsrail'i, Türkiye oligarşisi, hepsinin kökleri, tarihteki sömürücü, zalimlere dayanır. Kendilerine karşı direnenlerin, zulüm ve sömürü düzenlerine karşı savaşanların mezarlarına

saldırısı bu tarihten öğrenmişlerdir.

Mezar hakkı, ölüye saygı, onlara vefa borcudur

Ölülerine sahip çıkanlar dirilerine de sahip çıkarlar

Arapça “ziyaret yeri, ziyaret edilen yer” anlamına gelen mezarın sözlük anlamı “*Ölünün gömülü olduğu yer, kabir, sin, makber, gömüt*”tür. Yani insanların ölülerini gömdüklerini yerdir mezar.

Yine Latince'deki “**humanitas**” sözcüğü de “**humando**” yani gömmek kökünden geliyor. Yani insanın Latince'deki karşılığı “gömebilen varlık”tır. Çünkü insan, doğada ölüsünü gömebilen tek varlıktır. Kültürel antropolog (insan bilimci anlamına gelir) Eva Domaska tarih ile mezar arasındaki ilişkiyi, “*Ölüm olmasaydı tarih de olmazdı. Tarih ölümden beslenir. Tarih mezar-da başlar*” diye tarif eder.

Yani şehitlerimizin cenazelerine saldıranlar, insanlığımıza, tarih bilincimize saldırıyorlar.

Dünyadaki birçok halk gibi, Anadolu halkları da ölülerine büyük anlam atfeder, saygı ve sadakat ile yaklaşır, onları gelenek ve inançlarına göre doğru buldukları, layık gördükleri şekilde gömer ya da gömmek isterler.

Halkın kültüründe “**ölüyü yerde bırakmak**”, “**ölüyü mezarsız bırakmak**” ayıp ve utanç sebebi sayılır. **Çünkü ölümler ve mezarları halkların toprağa saldıkları kökleri gibidir, soyları, soplaları, tarih bilincidir.**

Amerika'sı, İsrail'i, Türkiye oligarşisi emperyalizm ve faşizm, bunun için şehitlerimize saldırıyor, işkence yapıyor. Tarihteki soyları gibi bizi köklerimizden, tarihimizden koparmak çalışıyor. İnsanlık tarihinin en eski dönemlerinden beri egemenler, kendilerine başkaldırıp isyan edenleri sadece biyolojik olarak öldürmekle yetinmediler. Öldürdükleri bedenlerin manevi bir anlam ve moral bir değere dönüşmesini engellemek için onları sembolik ve politik olarak da öldürmek amacıyla her türlü yol ve yönteme de başvurdular.

Spartaküs işkencelerle katledilip ibret-i alem için çarmıha gerildi ve günlerce diğer kölelere teşhir edildi. Che'yi Bolivya'da katleden emperyalist haydutlar, cesedini bir köy evinde ibret olsun diye teşhir ettikten sonra gizlice gömerek yerinin bulunmasını engellemek istedi.

Baba İshak, Börklüce Mustafa, Bedreddin, Pir Sultan ve diğerleri de katledildikten sonra bedenleri

halka teşhir edilerek, cenazelerine de saygısızlık yapı-
lıp, hakaret edildi.

Yasalarda bir mezara gömülme hak olarak tanımlanmıştır. Ölenin ailesinin yas tutma hakkı olduğu ifade edilmiştir. Ayrıcı ölenin manevi şahsiyetine hakaret diye suç bile belirlenmiştir. Faşizm için bunların önemi yok, politikalarına aykırı bir durum varsa kendi yasalarını da hiçe sayar faşizm.

Amaçları yaşayanları aşağılamak, değersizleştirmek, gözdağı vermektir. Bugüne kadar amaçlarına ulaşamadılar, bundan sonra da ulaşamayacaklar. Bugüne kadar halklara bu değersizleştirmeyi kabul ettiremediler, onun için Spartaküs, Che, Pir Sultan, Bedrettin'ler halk kahramanlarıdır, bundan sonra da amaçlarına ulaşamayacaklar.

Oligarşinin kaybettiği tüm yoldaşlarımızın peşine düştük, yerlerini bulmak için ne gerekiyorsa yaptık. Oligarşinin gizlice gömdüğü yoldaşlarımızdan Ali Yıldız'ın yerini bulmak için ölüm orucu yaptık. Şehitlerimizin, Sibel Yalçın'ın, Hasan Ferit'in, Günay Özarslan'ın, cenazesini istediğimiz şekilde kaldırabilmek için günlerce direndik. Yine direneceğiz, yine şehitlerimizi geleneklerimize uygun şekilde kaldıracağız. Zalimlere, emperyalizme ve faşizme teslim olmaya-
cağız.

Şehitlerimiz tarihimiz ve geleceğimizdir. Tarihimize ve geleceğimize sahip çıkacağız.

Anadolu Açlığa, Yoksulluğa Çözüm İstiyor

Anadolu Faşizme Karşı Demokrasi, Katliamlara Karşı Adalet İstiyor

Anadolu Emperyalist İşgale Karşı Bağımsızlık İstiyor

Mahir'ler, Leyla'lar, Oğuz'lar Bunun İçin Dağlardalar, Bunun İçin Dağlarda Olacaklar

Faşizm Anadolu'muzu kan gölüne çevirmiştir.

Faşizm Anadolu'muzu işkencehaneye, hapishaneye çevirmiştir.

Faşizm, Anadolu'muzu açlar, yoksullar ülkesine çevirmiştir.

Faşizm, Anadolu'muzu uyuşturucu cehennemine, kadın bedenlerinin satıldığı fuhuş cehennemine, insan pazarına çevirmiştir.

Leyla'lar, Oğuz'lar, Mahir'ler böyle bir ülke tablosunu kabul etmedikleri için, bunu değiştirmek istedikleri için dağlara çıktılar. Böyle bir ülke tablosunu kabul etmeyen yeni Leylalar'la, Mahirler'le, Oğuzlar'la halkımızın kurtuluş umudu dağlarda büyümeye devam edecek.

Faşizmin bir yıl içinde bizlere yaşattıklarına bakalım:

Sokakta, dağlarda, evlerimizin içinde katlediyorlar... İş cinayetleriyle katlediyorlar!

2016 yılı verilerine göre dur ihtarına uymadığı ya da rasgale ateş açılması sonucu 341 kişi katledildi 396 kişi yaralandı.

Maden işçileri yine göçük altındaydı. Şirvan'da **16 işçi toprak altında kaldı.**

Adana'da **çocuklarımız yakıldı.**

İş sağlığı ve İş güvenliği meclisinin verilerine göre 1 Aralık 2016'da **1816 işçi katledildi.**

İşkenceyapıyorlar, gözaltına alıyor, hapsediyorlar.

1622 kişi sadece gözaltında ve gözaltı yeri dışında işkence gördü.

Temmuz ayından bu yana **90 binden fazla insan gözaltına alındı. 36 binden fazla insan tutuklandı. 100'den fazla gazeteci ve yazar tutuklandı.** Şu an 146 gazeteci ve yazar tutuklu bulunuyor.

10 milletvekili, 50 belediye eş başkanı tutuklandı.

Türkiye hapishanelerinde **tutuklu sayısı 200 bini geçti.**

Toplantı ve gösteri yürüyüşü eylemlerine yapılan saldırılar nedeniyle yaklaşık **1500 kişi yaralandı. 352 toplantı ve gösteri yürüyüşüne saldırdılar.**

Sanatçılar, aydınlar, oyuncular, akademisyenler, yazarlar, gazeteciler hakkında açılan **yüzbinlerce soruşturma var.**

Evlerimizden, topraklarımızdan göçettiriyorlar

Sokağa çıkma yasakları nedeniyle **500 bin insan göç ettirildi.**

Yasaklıyorlar

Kapatılaninternet site sayısı , 116 bin 126'dır.

OHAL ile birlikte 5 haber ajansı, 28 televizyon, 34 radyo, 62 gazete, 19 dergi, 29 yayınevi olmak üzere toplamda **177 basın yayın ve medya kuruluşu kapatıldı.**

İşimizi, ekmeğimizi elimizden alıyorlar

Çıkartılan KHK'larla **100 binden fazla kamu görevlisi açığa alındı, 80 bine yakın kamu görevlisi ihraç edildi.**

AKP iktidarı, konuşanı soruşturma, gözaltı ve tutuklama ile, hak arayanı işkenceyle, direnenleri ve teslim olmayanları ölümle cezalandırılmaktadır.

VE

Zulüm aç bebeklerimizin soluğundadır .

Zulüm yoksul mahallelerimizin sokaklarındadır

Zulüm Kürt halkımızın ensesindedir.

Zulüm hapishanelerin direnen hücrelerindedir

Zulüm **80 milyon halkın** üzerinde kol geziyor...

AKP Faşizmi, Bu Açlık, Yoksulluk, Sömürü ve Zulüm Tablosunun Mimarıdır

Onların Savaşı Bu Tablo Sürsün Diyedir

Leylalar'ın, Mahirler'in, Oğuzlar'ın, Dağların Şahanlarının Savaşı Bu Alçak, Soygun Ve Sömürü Düzenlerine Son Verip, Açlığın Ve Zulmün Olmadığı Bir Anadolu Kurmak İçindir.

Bu Zulüm Var Oldukça, Ülkemizin Dağlarında Şahanlar Da Olacaktır.

Bu Zulüm Var Oldukça, Emperyalizme, Türkiye Oligarşisine, Faşizme Karşı Savaş Da Olacaktır.

Kurtuluşa Kadar Savaşmak Halkların Şahdamarıdır!

Direnmek, Örgütlenmek, Silahlanmak Ve Savaşmak Zorundayız!

Halk düşmanı, ahlaksız bir düşmana karşı savaştığımızı biliyoruz. İdeolojisini ve ahlakını, eğitimini aldık-

ları Amerikan ordusundan edinmiş bir düşmana karşı savaştığımızı biliyoruz.

Dünyanın dört bir yanında, işkenceleriyle, katliamlarıyla, vahşetiyle ün yapmış Amerikan emperyalizmine ve onun işbirlikçi uşaklarına karşı savaştığımızı biliyoruz. Dünya halklarının emperyalizme ve uşaklarına karşı bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm kavgasını bu katliamcılıkla, işkencecilikle, vahşetle boğmaya çalışan bir güce karşı savaştığımızı biliyoruz. İlan ediyoruz ki, şehitlerimize işkence yaparak, katledip yakarak savaşma kararlılığımızı, savaşı büyütme iddiamızı yok edemezler, yok edemeyecekler.

Değil onlarcamızı, yüzlercemizi, binlercemizi de katletseler Halk Kurtuluş Savaşı'mızı durduramazlar, bu savaşı kazanamazlar. Çünkü direnişçiliğin böylesine güçlü bir gelenek, savaşçılığın böylesine bir karakter haline geldiği bir hareket yok edilemez, gelişimi durdurulamaz. Köklerimiz öylesine derinde ki, bizi yok etme hayalleri kuranların tarihi yok etmeleri gerekir. Zalimler köksüzdür, onların kökü tarih sayfalarında, yıkılmış krallıkların altında kalmış asalaklar sınıfı olarak geçenlerdir. Bir kez daha yıkılmış saraylarının, saltanatlarının enkazı altında kalacaklar.

Kızıldere'den bu yana **BİZE ÖLÜM YOK.** Vurulup düşebiliriz ama biz, **BİR GİDER BİN GELİRİZ.** Çünkü biz **KURTULUŞA KADAR SAVAŞ** diyenleriz. Diri diri yaktılar, onar onar katlettiler, kör kuyulara gömdüler ama bizi yok edemediler, durduramadılar. Çünkü **KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ.**

Halk Yenilmez Çünkü Halklar Yenilgilerden Sonra Tekrar Ayağa Kalkar Ve Savaşır, Faşizmin Yenilgisi Onun Yok Oluşudur, Tekrar Ayağa Kalkamaz, Çünkü Faşizmi Ülkemiz Topraklarından Kalıntılarına Kadar Silebiliriz Ve Sileceğiz.

Faşist AKP iktidarına diyoruz ki; 7 Kasım'da katledip ölü bedenlerinden bile korktuğunuz gerillalarımız, halkın yenilmezliği ve kurtuluş savaşımızın yok edilemezliği içinde yeniden ve yeniden ülkemizin dağlarında saf tutacaklardır. Onların isimleri yeni gerillalarımızın savaşçı adı olacak, silahları yeni yeni gerillalarca kuşanılacaktır. Katlettiğiniz Mahir'in adı Mahir Çayan'dan, kod adı ise Şafak'tı. Katlettiğiniz Leyla'nın kod adı Çiğdem'di. Halkı sömürüp zulmettiğiniz sürece Mahirler, Şafaklar, Çiğdemler şehirlerde ve dağlarda halkın adaletini kuşanıp savaşmaya yani zulmünüzün hesabını sormaya devam edecekler. Ve Anadolu halkının yiğit evlatları dağda ve şehirlerde tes-

lim olmayacağımızı, her ne pahasına olursa olsun savaşmaya devam edeceğimizi ilan ediyorlar.

Faşizm halka düşmandır! Silahlanarak, savaşarak, ölürek, öldürerek faşizmin iktidarına son vereceğiz!

Hiçbir zalim ve faşist diktatörlük kendiliğinden devrilmemiştir. Direnmek, örgütlenmek, silahlanmak ve savaşmak zorundayız. Ülkemizde insanlığın şahdamarı savaşmaya bağlanmıştır. Savaşmamak yok olmaktır. Savaş bizim tercihimiz değildir. Faşizm, devrimciyim, demokratım, halktan yanayım diyenlere, halka başka yaşam şansı tanımamaktadır.

Başka yaşam şansı tanımamaktadır, çünkü faşizmin halkı daha fazla sömürmekten, bunun sonucu olarak daha fazla zulmetmekten başka yaşam şansı yoktur. Sömürü düzenleri artık sona varmıştır. Her gün ekonomik kriz daha fazla artmakta, sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek için sömürüyü daha fazla artırmaktadırlar. **Ya faşizm ya halk! Faşizmin varlığı, halk olarak bizim sonumuz demektir, yaşamak için faşizmi yenmekten, yok etmekten başka yolumuz yoktur.**

Devletin tüm güçlerini seferber ederek halka savaş açmaları, dağlarımızı, şehirlerimizi bombalamaları yönetemediklerinin ifadesidir.

Yönetememeleri kriz nedeniyledir. Kriz devrim demektir. Ülkemizde devrimin, halkın iktidarının nesnel koşulları her zamankinden daha güçlü olarak mevcuttur. Devrim için silahlanalım, örgütlenelim, Cephe saflarında, gerilla olarak, milis olarak savaşalım.

Bilelim ki, halk olarak güçlü olan biziz. Faşizmi yenme gücüne sahibiz. Halk olarak biz değil, faşizm yenilecek. Yolumuz İhtilalin Yolu'dur.

ŞEHİTLERİMİZİN TEKER TEKER HESABINI SORACAĞIZ! BU TOPRAKLARDA İŞLENMİŞ TEK BİR SUÇU BİLE CEZASIZ BIRAKMAYACAĞIZ!

ANADOLU'NUN BÜTÜN DAĞLARI BİZİM DİR! ANADOLU'NUN BÜTÜN DAĞLARINDA OLACAĞIZ !

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ GERİLLALARI!

KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ !

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ !

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Not 1:

7 Kasım'dan bu yana kendilerinden haber alamadığımız gerillalarımızın isimleri aşağıdadır;

Kenan Günyel, Naciye Yavuz, Hünkar Derya Güneş, Mustafa Doğru, Hüseyin Gülmez, Tuncel Ayaz, Murat Gün, Aysun Saban, Bünyamin Kılıç, Melih Işık.

Şehitlerimizin yakınları, aileleri şehitlerimizin akıbetini öğrenmek için Tunceli Valiliğine başvurmalsınız.

Not 2:

Şehidimiz Komutanımız Leyla Aracı'nın Son Mektubundan Kimi Bölümleri Yayınlıyoruz:

"Şehitlerimizin hesabını soracağımıza olan inanç ve dağlarımızda gerillalarımızın hiç bitmeyeceğine dair sözümüzle kucaklıyoruz..."

Savaşı büyötmeye devam ediyoruz.

Bu notu kısıtlı olanaklarla hızla yazıyorum.

(...)

Şu anda burada yaşadıklarımızdan haberiniz var mı bilmiyoruz. Kaç şehidimiz var yaralı olarak kurtulan var mı bilmiyoruz. Şehitlerimize ulaştınız mı cenazeleri hakettikleri şekilde geleneklerimize uygun olarak kaldırdı mı bilmiyoruz ve bu konularda çok endişeliyiz...

Bildiğimiz ve önemli olan bir gerçek var ki, düşman amacına ulaşamadı ... buradayız. Şehitlerimizin hesabını soracak daha hızlı koşacağız.

Yaşadıklarımızı anlatıyorum.

7 Kasım 2016 pazartesi sabahı sığınağımız bombalandı.

Ben küçük sığınaktaydım.

Bu sırada Cömert yanıma geldi.

Şafağın seslenmesi ile Cömert'in tamam geliyorum demesi ile büyük bir patlama..

Yerimden havaya fırladım takla attım ellerimin içine alev topu düştü sanki ... Cömert'in 'abla yanıyorsunuz' diye bağırışını duydum. Gözümü açtım alevlerin içindeydik. Cömert abla kapıya koş diye bağırıyordu. Ne kapısı, her yer karanlık bulunduğumuz yerin bir kısmı çökmüş gayri ihtiyari bir tarafa yöneldim. Ellerimle ateşi yarıyordum. Küçük bir ışık gördüm, oraya yöneldim. Ellerimle toprağı eştim. Çukur büyüdü gözüme güneş çarpıyordu. Cömert ve Şafağa seslendim ikisi de biz iyiyiz dediler.

...diğer arkadaşları düşünüyordum. neredesiniz diye bağırmaya başladım. kafamı delikten çıkaramıyordum deliği büyütmeğe çalıştıkça dışarıdan büyük taş ve toprak parçaları düşüyor deliği kapatıyordu. Ayağım da bir yere sıkışmıştı büyük topraklar düşecek ve delik tamamen kapanacak bir an oradan hiç çıkamayacağımızı düşündüm.

Şafak geldi ve zorlayarak dışarı çıktı, beni ve Cömert'i de çıkardı. Dışarı çıktık sığınacağımız mezar yeri olmuş büyük bir sessizlik neredesiniz sesimizi duyan var mı diye bağırдық. Ses yoktu cevap veren yoktu.

Şafak ısrarla 'haydi abla buradan uzaklaşmamız, lazım bombalama devam edecek' diyordu. Büyük bir acı, anlatması o kadar zor ki orayı terk edip gidiyorduk ayaklarım gitmiyordu. Ağlıyordum bir yandan, öfke duyuyordum bir yandan, intikam ve hırs doluydum bir yandan...

Dakikalar önce beraberdik şimdi onlar toprağın altında. Acaba yaşayan var mı? Ne yapabiliriz? Bunları düşünürken Şafağın sesi tekrar; 'hadi abla çabuk gidelim buradan orman cayır cayır yanıyor... alevler sardı dört bir yanı.'

Evetgitmemiz gerekiyor. Misyonumuzu unutmadık. Bizi bitiremeyecekler, savaşı devam ettirmemiz büyütmemiz gerekiyor. Söz verdik, ülkemiz dağlarında gerillalarımız bitmeyecek.

Halkımızı örgütümüzü düşündüm. Bize duyulan güveni adaleti düşündüm. Bunları boşa çıkarmayacağız dedim ve yavaş yavaş uzaklaşıyorduk oradan.

...

Biz uzaklaşırken on dakika geçmeden bomba sesleri

geldi sığınacağımıza atıyorlardı evet uzaklaşmasaydık biz de o bombaların altında kalacaktık.

...

Şimdi de kobralar tarıyor etrafı...

Bomba ve kurşunlar altında ağaçların altına gizlenerek, eğilerek, sürünerek, yürüyerek adım adım uzaklaştık.

Yedek sığınacağımıza ulaştık, bir iki temel ihtiyaç gıda aldık ve yolumuza devam ettik...

Şafağın yüzü ve sol eli, benim yüzüm saçlarım ve sağ elim komple yanmıştı.

...

Düşman çok akıllı değil, her şey bizim bıraktığımız boşluklardan doğuyor. Düşman korkak ve alçak. Bulunduğumuz yere gelmedi, indirme yapmadı bizimle DHKC gerillaları ile karşılaşmaya cesaret etmedi, edemez de. Ancak bombalar, tarar, yakar. O kadar korkak ki tüm dağları yaktılar. Ondan sonra ancak gece indirme yaptılar ve kısa süre içinde ayrıldılar. ...

Silahsız üç gerilla ne yapabilir?

İsteyen ve inanan bir gerillanın yapamayacağı hiç bir şey yoktur. Bombalanan sığınacağımızın çok çok uzaklarına gittik. O kadar uzaklaşmamıza rağmen yükselen alevleri ve dumanı görebiliyorduk. Sık ağaçlıklı yerlerde kaldık. Gece hava buz gibiydi. Titreyerek uyumaya çalıştık.

...

Üç gün bombalanan yere gitmedik. Düşman orada arama tarama yapmaya devam eder mi? Asker indirir mi? Bilmiyorduk. Yine de 9 Kasım gecesi uygun bir şekilde oraya gittik.

9 Kasım gecesi tekrar o vadiye girdiğimizde hala alevler yanıyordu.

Köylere gidelim haber alalım ve bazı ihtiyaçlarımızı karşılayalım dedik. Bir de diğer gerillalarımızın bulunduğu bölgelere gidelim, bilgi alabiliriz diye düşündük. Bölgeyi en iyi bilen Şafaktı ama Şafağın gözlükleri kırılmıştı ve görmüyordu. Ne tarafta tepe var ne tarafta patika var diye bize soruyor, biz cevap verince o da tamam şuradan gidiyoruz diyordu. 4 gün boyunca yürüdük. Silahsız 3 gerilla.

...

Halkımızın gözlerinde bize duyulan güveni gördük.

Bir köye girdik.

Siz o yangınların içinden nasıl çıktınız? Biz buradan gördük alevleri, dumanı günlerce yandı dağlara kaç bomba attılar? Siz nasıl sağ çıktınız? diye hayretler içinde bize bakıyorlardı.

...

Başka bir köy...

Giysi verdiler değişip kurulandım. ekmek şeker aldık.

...

Yapraklar dökülmüş her yer açılmıştı. Tepelere kar yağmıştı. Artık gerillaların sığınaklara çekilme dönemi idi.

Ama biz duramazdık. Öyle yerlerden geçtik ki bir tepeyi aşıyoruz bir bakıyoruz karşımızda Kalekol. Başka tepeyi aşıyoruz uzaktan bir köy görünüyor. Kısa süre içerisinde onca bölgeyi ve koyu gezdik... ve silahsız...

...

Çok şey öğrendik. Bize bu gücü veren şehitlerimiz ve örgütümüzdür.

Çok sohbet ettik. Haydi köye gidelim baharda geliriz diyebilirdik ama üçümüzün de aklına öyle bir şey gelmedi. Üçümüz de dağları bırakmayı geri çekilmeyi beklemeyi hiç düşünmedik neden? Bunun üzerine konuştuk. Elbette inanç ve şehitlerimizin hesabını sorma isteği dedik.

Silahımız yoktu köylere gidip pompalı tabanca ne bulursak aradık sorduk diğer solun bulunduğu bölgele-re gittik onları aradık bulsaydık onlardan da bir şeyler isteyecektik, bulamasak da mağarada vs kalacaktık ama asla buraları terk etmeyi düşünmedik.

Aradan on gün geçti ve artık sığınacağımıza gidip bakalım belki toprak altında bırakılan şehidimiz vardır, belki silahlarımıza ulaşırız dedik. Evet oraya gidecektik. Kim bilir ne ile karşılaşacaktık.

...

Aradan on gün geçmişti. oraya gidiyorduk. Hala dumanlar yükseliyor hala yanık kokular var. Dikkatlice girdik vadiye her taraf duman olmuş. Alt-üst olmuş.

...

Demek ki bomba büyük sığınacağın üzerine düşmüş. Biz o yüzden kurtulmuşuz. Ve içeri girdik sürünerek. İkimizin de silahı sapasağlam duruyor. On gün silahsız dolaştıktan sonra tekrar silahlarımıza kavuşmanın mutluluğunu yasadık. ...

Sizi çok çok seviyorum, halkımı örgütümü yoldaşlarımı çok seviyorum. Hepiniz gözümde tütüyorsunuz...

Burada yalnız değiliz sizlerleyiz. Umudu büyütmeye devam edeceğiz... Bizi merak etmeyin... Kendinize çok iyi bakın...

Tekrardan şehitlerimizin hesabını soracağımıza olan inanç ve coşku ile kucaklıyorum...

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

NOTUN SONU

SAYGILARIMLA...

7 kasım 2016 daki bombalama esnasında sığınakta olan yoldaşlarımız ;

Kenan Günyel

Mustafa Dogru

Hüseyin Gülmez

Tuncel Ayaz

Murat Gün

Melih Işık

Bünyamin Kılıç

Naciye Yavuz

HüncarDerya Güneş

Aysun Saban'dır

Son

**BARİKATLAR,
UZLAŞMAZLIĞIMIZDIR!
BARİKATIN ARDI VATANDIR!**

**BARİKATLAR FAŞİZME KARŞI
DİRENİŞ MEVZİLERİMİZDİR**

**Faşizme ve zulme Karşı
DİRENDİK DİRENİYORUZ**